

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Royal
Ailesi
seni
mahvedecek

DÜŞMÜŞ VÂRİS

#1 New York Times Çoksatın Yazarı

ERIN WATT

BU AİLENİN TASARIM HATASI BENİM

Easton Royal, görünüşte her türlü avantaja sahipti: Yakışıklıydı, zengindi ve çok zekiydi. Ama onun tek hedefi sonuna kadar eğlenmekti. Sonuçlarını hiç düşünmek zorunda kalmadan aklına eseni yarınlara "Benim tasarıma göre" diyecek. Peki bunu bozacak kişi ise Astor Park'a yeni gelen Hartley Wright'ti. Hartley doğuştan farklıydı.

İlk kez bir kız ona hayır diyordu, hem de ondan hoşlanmasına rağmen. Easton onu bir türlü çözemiyor ve bu da durumu daha çekici kılıyordu. Fakat bir yetişkin gibi davranmazsa Hartley'yi tamamen kaybedeceği kesindi.

Royal isminin geçmediği hiçbir şeyde Easton başarılı olamaz. Tutul etmek, rakiplerini anlamak ve hayatında ilk kez pişman olmayı öğrenmek zorunluluktu.

"Erin Watt ikilisinin kalemi her
kitapta daha da güçleniyor."
—*The Romance Bibliophile*

New York Times
ve *USA Today*
Çoksatanı

Çeviren: Aydan Yalçın

www.yabanci yayinlari.com

9 786257 550864

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi <https://trantey.org>

DÜŞMÜŞ VÂRİS

için övgüler

"*Düşmüş Vâris* bu harika serinin bir başka muhteşem kitabı."

—*BJ's Book Blog*

"Karakterler o kadar gerçek, hikâye ve kurgu o kadar çarpıcı ki sizi kitabın içine çekip son sayfasında bile bırakmayacak."

—*FMA Book Reviews*

"Kitabı bitirdiğimden beri Easton'ın hikâyesinin ikinci bölümünü okumak için sabırsızlanıyorum."

—*Hypable*

"Kesinlikle beş yıldızı hak ediyor. Ne işiniz varsa bırakın ve hemen okumaya başlayın."

—*Book Starlets*

DÜŞMÜŞ VÂRİS

Düşmüş Vâris
Özgün Adı | *Fallen Heir*
Erin Watt

Yabancı Yayınları | 407

Yayın Sorumlusu | Ece Çavuşlu
Redaksiyon | Ece Yücesoy
Düzeltili | Ece Çavuşlu
Kapak Tasarımı ve Grafik | Aslıhan Kopuz

1. Baskı, Şubat 2022, İstanbul
ISBN: 978-625-7550-86-4

Türkçe Çeviri © Aydan Yalçın, 2022
© Yabancı Yayınları, 2022
© Erin Watt, 2017

Sertifika No: 46603

Bu eser Kayı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.
Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

Yabancı™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. A. Ş.'nin tescilli markasıdır.
Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy - İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 – Faks: (0216) 449 98 34
www.yabanci yayinlari.com – info@yabanci yayinlari.com – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6 Zeytinburnu - İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06
Sertifika No: 48625

ERIN WATT

DÜŞMÜŞ
VÂRİS

Çeviren
Aydan Yalçın

*Daha fazla Easton istiyoruz
çığlıkları atan okurlar,
bu kitap sizin için.*

1

"**HANGİ FONKSİYONU** seçerseniz seçin farkların toplamı ilk ve sonuncu terim tarafından belirlenir, unutmayın," diye cümlesini tamamladı Bayan Mann, dersin bittiğini belirten zil çaldığında. Bu, günün son ziliydi.

Herkes toparlanmaya başladı. Benim dışındaki herkes.

Arkama yaslandım ve kalemimi ders kitabımın kenarına vurmaya başladım. Yeni öğretmenimizin, öğrencilerin hızla dağılan dikkatini umutsuzca kendine çekmeye çalışmasını izlerken sırtımı gizledim. Sinirlendiğinde sevimli oluyordu.

"Yarın 1-a ve 1-b kısımlarını işleyeceğiz!" diye seslendi ama artık kimse onu dinlemiyordu. Herkes koşturarak kapıdan çıkmakla meşguldu.

"Geliyor musun, Easton?" Ella Harper sıramın önünde durdu, mavi gözlerini bana dikmişti. Bu aralar biraz zayıflamış görünüyordu. Abimle beraber iştahı da onu bırakıp gitmişti sanki.

Şey, Reed onu *bırakmamıştı* tabii ki. Abim artık üvey kardeşimiz sayılan Ella'ya hâlâ sırılsıklam âşıktı. Onu sevmiyor olsa, Bayview'dan çok ama çok daha uzaktaki lüks bir üniversiteye gitmeyi tercih ederdi. Oysa o, birbirlerini hafta sonu ziyaret edebilecekleri kadar yakın olan State'e girmişti.

“Yok,” dedim. “Öğretmene bir sorum var.”

Sözlerimi duyan Bayan Mann’ın ince omuzları seğirdi. Ella bile bunu fark etmişti.

Güzel dudaklarını bükerek, “East...” dedi devamını getirmeden.

Davranışlarıma çekidüzen vermem konusunda bir nasihate başlamak üzere olduğumu görebiliyordum. Ama daha okula başlayalı bir hafta olmuştu ve ben sıkıntıdan aklımı kaçırmak üzereydim. Ortalıkta sürtmeyip de ne yapacaktım? Ders çalışmama gerek yoktu. Futbol pek umurumda değildi. Babam uçmamı yasaklamıştı; şu noktada pilotluk lisansımı da asla alamayacaktım. Ve eğer Ella beni rahat bırakmazsa abimin sevgilisi falan demeyip onu tavlamaya çalışacaktım.

“Evde görüşürüz,” dedim Ella’ya sert bir tavırla. Bayan Mann okulun ilk gününden beri ısrarla benimle flörtleşiyordu. Bir hafta süren ateşli bakışmaların ardından hamle yapmaya karar vermiştim. Yanlıştı, biliyorum ama durumu heyecanlı kılan da buydu zaten – ikimiz için de.

Astor Park Hazırlık Okulu’nun genç, seksi bir kadın öğretmeni işe alması çok nadir yaşanan bir şeydi. Yönetim burada kendilerine bir meydan okuma arayan, canı sıkkın çok fazla zengin oğlan olduğunun farkındaydı. Müdür Beringer öğrenci-öğretmen ilişkilerini birden çok defa örtbas etmek zorunda kalmıştı ve dedikodu deyip geçiştiremezdim de çünkü o “uygunsuz” ilişkilerden biri benimkiydi. Yani eğer spor salonun arkasında beslenme öğretmenimle öpüşmeyi *ilişkiden* sayarsanız tabii. Ben saymam.

Ayakları inatla karo zemine çakılı kalan Ella’ya, “Kalman umurumda değil,” dedim, “ama koridorda beklemen senin için daha iyi olabilir.”

Bana yılğın bir bakış attı. Dikkatinden hiçbir şey kaçmıyordu. Tekinsiz yerlerde büyümüşü ve her boku biliyordu. Ya da benim ne büyük bir sapkın olduğumu.

“Neyin peşinde koştuğunu bilmiyorum ama aradığın şeyi

Bayan Mann'ın eteğinin altında bulacağından şüpheliyim," diye mırıldandı.

"Bakmadan bilemem," diye espri yaptım.

Ella iç çekip pes etti. Bayan Mann'ın duyacağı şekilde, "Dikkatli ol," dedi ve o dışarıya çıkarken kadın kızarak başını yere eğdi.

İçimden yükselen öfkeyi bastırdım. Neden yargılanıyordum? Burada hayatın tadını çıkarmaya çalışıyordum, kimseyi incitmediğim sürece bunun kime ne zararı vardı? On sekiz yaşındaydım. Bayan Mann da bir yetişkindi. Şu anda "öğretmen" sıfatıyla buradaysa ne olmuştu yani?

Ella'nın ardından kapı kapanınca sınıfa sessizlik çöktü. Bayan Mann soluk mavi eteğiyle uğraşıyordu. Kahretsin. Tereddüt ediyordu.

Biraz hayal kırıklığına uğramıştım ama sorun değildi. Ben tanıştığı her kızı becermek zorunda hisseden o adamlardan değildim çünkü çoğunlukla bir sürü seçeneğim olurdu. Eğer bir kız seninle olmak istemiyorsa diğerine geçersin.

Sırt çantamı almak için eğildiğimde önümde bir çift sık topuklu ayakkabı belirdi.

"Soracağınız bir soru mu vardı, Bay Royal?" diye sordu Bayan Mann yumuşak bir sesle.

Yavaşça başımı kaldırdım ve uzun bacakların, kalçasının kıvrımının, beyaz bluzunu içine soktuğu aynı derecede gösterişsiz eteğin belindeki girintinin tadını çıkardım. Onu süzüşüm karşısında göğsü inip kalkmaya ve nabzı boynunda çılgın gibi atmaya başladı.

"Evet. Sınıfta yaşadığım bir soruna çözümünüz var mı acaba?" Elimi kalçalarına yerleştirdim. Nefesi kesilince parmağımı eteğinin kemerinde gezdirdim. "Konsantre olmakta zorlanıyorum da."

Derin bir nefes daha aldı. "Öyle mi?"

"Hı-hı. Size her baktığımda sizin de konstanre olmakta zorlandığınızı hissettiğim için böyle oluyor sanırım." Hafifçe gü-

lüksedim. “Belki de Matematik sınıfındaki herkesin gözü önünde sizi masanıza eğdiğime dair fanteziler kurduğunuz içindir.”

Bayan Mann yutkundu. “Bay Royal. Ne ima ettiğinize dair en ufak bir fikrim yok. Lütfen elinizi belimden çekin.”

“Peki.” Elimi aşağılara indirdim, parmaklarım eteğinin ucuna değiyordu. “Burası daha mı iyi? Yoksa tamamen durabilirim.”

Bakışlarımız buluştu.

Son şansınız, Bayan Mann. İkimiz de muhtemelen eteğiyle beraber itibarını da mahvedeceğimin farkındaydık ama yine de ayakları olduğu yere yapışıp kalmıştı.

Nihayet konuştuğunda sesi boğuk çıktı. “Pekâlâ, Bay Royal. Sanırım konsantrasyon sorununuzun çözümü ellerinizin altında.”

Avucumu eteğinin altına kaydırıp ona ukala ukala sıırttım. “Sorunlu fonksiyonları eksiltmeye çalışıyorum.”

Gözkapakları teslimiyetle kapandı.

“Bunu yapmamalıyız,” dedi güçbela.

“Biliyorum. Zaten bu yüzden çok güzel geliyor.”

Bacakları ellerimin altında birbirine kenetlendi. Sahnenin müstehcenliği, her an yakalanabileceğimizi ve onun dokunmam gereken son kişi olduğunu bilmek durumu milyon kez daha ateşli kılıyordu.

Dengesini sağlamaya çalışırken eli omzuma düştü ve parmakları iki bin dolarlık Tom Ford tasarımı okul ceketimi kavradı. Benim parmaklarım ise sihrini konuşturmaya başlamıştı. Hafif, boğuk sesler boş sınıfı doldurdu, ta ki geriye ağır nefes alıp verişlerden başka bir şey kalmayana dek.

Memnuniyetle iç çeken Bayan Mann geri çekilip kırışmış eteğini elleriyle düzelttikten sonra dizlerinin üzerine indi.

“Sıra sende,” diye fısıldadı.

Bacaklarımı açıp geriye yaslandım. İleri Seviye Matematik kesinlikle Astor Park’ta girdiğim en iyi dersti.

Bana ekstra puanımı vermekle işi bittiğinde yüzüne tereddütlü bir gülümseme yerleşti. Fısıldamak için eğildiğinde saçları

bacaklarına sürtündü, “Bu akşam bana gelebilirsin. Kızım saat onda uyumuş olur.”

Donup kaldım. Aramızdaki her şekilde sonlanabilirdi ancak bu tekliften gerçekten kaçınmayı umuyordum. Aklımdan bir ton bahane geçtiyse de ben daha birini bile dile getiremeden sırfın kapısı açıldı.

“Aman Tanrım!”

Bayan Mann’la ikimiz hızla kapıya döndük. Bir anda sadece simsiyah bir saç ve lacivert bir Astor Park ceketi görebildim.

Bayan Mann hızla ayağa kalkınca tökezledi. Öne doğru atılıp onu yakaladım. Masaya tutunup kendini desteklemesine yardım ettiğimde artık dizleri tutmaz olmuştu.

“Ah, Tanrım,” dedi donakalarak. “Kimdi o? Sence kız bizi?..”

Bayan Mann’ı kıyafetleri kırıksık bir hâlde dizlerinin üzerinde ve beni de pantolonum açık bir şekilde mi? Şey, evet. Bizi görmüştü.

“Bizi gördü,” dedim sesli olarak.

Durumu teyit etmem onu daha da korkuttu. Acı dolu bir iniltiyle yüzünü avuçlarına gömdü. “Ah, Tanrım. Kovulacağım.”

Kendime çekidüzen vermeyi bitirince çantama uzanıp eşyalarımı aceleyle içine tıktım. “Hayır. Bir şey olmaz.”

Ama bunu yeterince kendimden emin söyleyememiştım. O da bunun farkındaydı.

“Hayır, sorun olacak!”

Kapıya endişeli bir bakış attım. “Şşş. Biri seni duyabilir.”

“Biri bizi gördü,” diye tısladı, bakışları panikle dolmuştu ve sesi titriyordu. “Gidip o kızı bulman lazım. Onu bulup Easton Royallığını konuştur ve bir şey söylememesini sağla.”

Easton Royallığım mı?

Benden ne yapmamı istediğini sormadan Bayan Mann aceleyle, “Kovulamam. Olmaz. Bakmak zorunda olduğum bir kızım var!” dedi. Sesi yine titremeye başlamıştı. “Bunu hallet. Lütfen git ve hallet.”

“Pekâlâ,” diyerek ona güvence verdim. “Halledeceğim.” Na-

sıl hallededeceğime dair hiçbir fikrim yoktu ama Bayan Mann sinir krizi geçirmenin eşiğinde gibi duruyordu.

Bir kez daha alçak bir sesle inledi. "Ve bu bir daha yaşanmayacak, beni anlıyor musun? Bir daha asla."

Benim için kesinlikle sorun değildi. Yaşadığı panik atak, aramızdaki şeyi tekrar yaşamaya olan isteğimi de ortamın tadını da kaçırmıştı zaten. Takılmalarımın başladığı gibi hoş bir şekilde bitmesini isterdim. Pişmanlık duyacak bir kızla beraber olmanın seksi bir yanı yoktu, bu yüzden daha en başında onun da tamamen istekli olduğundan emin olmalıydınız. İlgisinde herhangi bir şüphe varsa, kesinlikle olmazdı.

"Oldu bil," dedim başımla onaylayarak.

Bayan Mann bana yalvaran gözlerle baktı. "Neden hâlâ buradasın? Gitsene!"

Doğru.

Sırt çantamı omzuma atıp sınıftan çıktım. Koridora ulaştığımda hızla etrafı taradım. Olması gerekenden daha kalabalıktı. Neden herkes koridorlarda oyalanıyordu? Tanrı aşkına, okul bitti. Evinize gitsenize, millet.

Gözlerim platin sarısı saçlarını bir omzunun üzerine savuran Felicity Worthington'a kaydı. Eski sevgilim Claire Donahue'nun mavi gözleri umut dolu bakışlarla beni delip geçiyordu – okul başladığından beri bana geri dönmek için yanıp tutuşuyordu. Bakışlarından kaçınıp gözlerimi Kate ve Alyssa Ballinger kardeşlere çevirdim. İkisinin de saçları siyah değildi. Koridorun kalanına göz attım ama hiçbir sonuç çıkmadı.

Tam dönüp uzaklaşıyordum ki Felicity eğilip Claire'in kulağına bir şeyler fısıldadı ve işte o an az önce Felicity'nin durduğu yerde *onu* gördüm. Kızın yüzü dolabına dönüktü ama saçları çok belirgindi, o kadar siyahtı ki floresan ışığın altında neredeyse mavi görünüyordu.

O yöne yürüdüm.

Clare'in, "Easton," dediğini duydum.

"Kendini küçük düşürme," diye tavsiye verdi Felicity ona.

İkisini de görmezden gelip yürümeye devam ettim.

“Selam,” dedim.

Kız dolabından başını kaldırdı. Korkulu gri gözleri benim kilerle buluştu. Pembe dudakları aralandı. Gülümsemesini bekledim çünkü yaşları kaç olursa olsun kadınların %99’undan bu tepkiyi alıyordum. Ama gülümsemedi. Onun yerine, koridorda koşmaya başlamadan önce hızla arkasına dönmesiyle bir an sadece saçlarla dolu bir yüz görebildim.

Şaşkınlıktan tepki veremedim. Yani hem şaşkınlıktan hem de insanların dikkatini çekmemek için. Kayıtsızca kızın dolabını kapattım ve koridordan uçarak giden figürünün peşine düştüm. Köşeyi dönünce ben de koşmaya başladım. Uzun bacaklarım sayesinde onu soyunma odalarının önünde yakalayabildim.

“Hey,” dedim, kendimi önüne atarak. “Nereye kaçıyorsun?”

Keskin bir şekilde durdu, neredeyse öne doğru düşüyordu. Onu omuzlarından yakalayıp başını karolara geçirmesini önledim.

Onu sıkıca tutan ellerimden kurtulmak için omuzlarını silkeerek, “Ben bir şey görmedim,” deyiverdi.

Omuzlarının üzerinden, bizi izleyen birileri var mı diye baktım ama koridor boştu. Güzel.

“Tabii ki gördün. Bu yüzden kavanozdan kurabiye aşırın bir çocuk gibi kaçtın.”

“Aslında, birinin kurabiyesini aşırın sendin,” diye çıkıştı. Ama sonra neyi itiraf ettiğini fark edince hızla elini ağzına kapadı. “Bir şey gördüğümünden değil tabii.”

“Hı-hı.” Bu tatlı şeyle ne yapacaktım şimdi? Onu susturmak için korkutmak zorunda olmam kötüydü.

Öne adım attım. Kenara kaçtı.

Ama sırtı duvara gelene kadar ilerlemeye devam ettim. Alnım onunkinden birkaç santim uzakta duracak şekilde eğildim. O kadar yakındım ki naneli sakızının kokusunu alabiliyordum.

Bunu hallet, demişti Bayan Mann. Ve haklıydı da. Sınıfta olanların eğlenceli olması gerekiyordu. Tek istediğim buydu – eğlen-

mek. İnsanların hayatını mahvetmek değil. Kirli ve yasak şeyler yapmak eğlenceliydi. Yakalanma fikriyle oynamak eğlenceliydi.

Ama Bayan Mann'ın işini kaybetmesi ve çocuğunun evsiz kalacak olması? Bu, eğlence kategorisine girmiyordu.

"Ee..." kısıp bir sesle söze başladım.

"Şey, sen Royal'sın değil mi?" diye araya girdi kız.

"Evet." Beni tanıyordı olmasına şaşırmamıştım. Bununla gurur duyduğumdan değil ama Royallar yıllardır bu okulu yönetiyordu. Şükürler olsun ki liderlik rolünü es geçmiştim. Artık lider olan Royal Ella'ydı. Ben sadece onun infazcısıydım. "Peki sen?"

"Hartley. Bak, yemin ederim ben bir şey görmedim." Gerçeği söylediğine yemin eder gibi elini kaldırdı.

"Bu doğru olsaydı kaçmazdın, Hartley." İsmi kafamda döndürdüm. Sıradışı bir isim değildi ama çıkaramamıştım. Yüzünü de öyle. Astor'da pek fazla yeni yüz olmazdı. Kendimi bildim bileli buradaki şerefsizlerin çoğunu tanırdım.

"Ciddiyim. Ben bir maymunum." Hartley bir elini gözlerinin, diğer elini de ağzının üzerine kapatarak beceriksiz bir şekilde kendini savunmaya devam etti. "Ne kötü bir şey gördüm ne de ağzımı açtım. Yaptığın şey kötüydü demiyorum elbette. Ya da yapma olasılığının olduğu şey. Bir şey görmedim zaten. İyi ya da kötü."

Etkilenmişim, ağzına kapadığı eline dokundum. "Anlaşılmaz konuşuyorsun."

"Yeni okul heyecanından." Okul ceketini düzeltip çenesini kaldırdı. "Belki de bir şey gördüm ama bu beni ilgilendirmez, tamam mı? Kimseye bir şey söylemeyeceğim."

Kollarımı göğsümde kavuşturdum, ceketim omuzlarımda gerildi. Kavga istiyor gibi görünüyordu. Bunu sevmişim ama onunla flörtleşmek bana istediğim sonucu kazandırmayacaktı. Korkunun dilini tutmasını sağlayacağını umut ederek sesime tehditkâr bir hava kattım. "Bak, seni tanımıyorum. Sözüne nasıl güvenebilirim?"

Korkutmak işe yaramıştı, Hartley belirgin şekilde yutkunmuştu. "Ben... Ben hiçbir şey söylemeyeceğim," diye tekrarladı.

Aniden onun için kendimi kötü hissettim. Neden bir kızı bu şekilde korkutuyordum? Ama sonra kafamda Bayan Mann'ın korku dolu yüzü belirdi. Bayan Mann'ın bir çocuğu vardı, oysa Hartley sadece zengin bir sınıf arkadaşıydı. Birazcık korkuyla başa çıkabilirdi.

“Öyle mi? Peki ya biri –mesela Müdür Beringer– sana bununla ilgili soru soracak olursa?” Başımı meydan okurcasına yana eğdim, sesim gitgide daha da tehditkâr çıkmaya başlamıştı. “O zaman ne olacak, *Hartley*? Ne söyleyeceksin?”

2

HARTLEY SORUMU DÜŞÜNÜRKEN kafamda onu ölçüp biçtim. Küçük bir şeydi – muhtemelen benim bir seksenlik cüssenden bir otuz santim kadar kısaydı. Memeleri konusunda konuşacak pek bir şey yoktu. Aşağılara indim, ayaklarına gerçekten çok çirkin bir laofar giymişti. Burada okul yönetimi tarafından dikte edilmeyen tek şey ayakkabılardı – bireyselliğimizi yansıtmamıza izin verilen tek şeydi. Oğlanlar genelde spor ayakkabı ya da bot giyiyordu. Kızların çoğunluğu ise Gucci babetleri ya da kırmızı tabanlı stiletto gibi şık şeyleri tercih ediyordu. Sanırım Hartley'nin burada yansıtmak istediği şey *umurumda bile değildi*. İşte bunu takdir ederdim.

Onunla ilgili diğer her şey çok sıradandı. Üniforması standarttı. Saçları düz ve uzundu. Yüzü ise dikkat çekecek kadar çarpıcı değildi. Mesela Ella inanılmaz güzeldi. Eski sevgilim Claire ise yakın zamanda sosyetenin en güzeli seçilmişti. Bu Hartley denilen kızın manga karakteri gibi iri gözleri ve kocaman bir ağzı vardı. Burnunun ucu hafif havaya kalkıktı ancak hiçbir özelliği *Southern Living Quarterly* dergisinden övgüler alacak cinsten değildi.

Nihayet cevap verirken söz konusu olan o burun kırıştı. “Şey,

o zaman orada *aslında* ne gördüğümü düşünelim. Yani demek istediğim... teknik olarak, bir öğretmenin yerden bir şeyi almak için eğildiğini gördüm. Ve bir öğrenci de, şey, daha iyi görebilmesi için kadının saçlarını önünden kaldırıyordu. Ne tatlı, ne ki-bar. Eğer Müdür Beringer sorarsa dürüst bir vatandaş olduğunu söyler, seni haftanın öğrencisi olmaya aday gösteririm.”

“Gerçekten mi? Öyle mi yaparsın?” Gülmemek için kendimi çok zorluyordum çünkü bu, yapmam gereken herhangi bir tehdidin etkisini mahvederdi.

“Yemin ederim.” Küçük elini göğsünün üzerine koydu. Tırnakları kısaydı ve Astor’daki kızların çoğunluğunun aksine manikürlü değildi.

“Ben Tanrı’ya inanmam,” diye bilgilendirdim onu.

Suratı asıldı. “Zorluk çıkarıyorsun.”

“Ama burada röntgencilik yapan ben değilim.”

“Burası bir okul!” Sesi ilk defa yükselmişti. “İstediğim herhangi bir sınıfa girme hakkım olmalı!”

“Yani beni izlediğini itiraf ediyorsun.” Yüzümdeki gülümsemeyi saklamaya çalıştım.

“Pekâlâ. Neden bir öğretmenle takıldığını şimdi anlıyorum. Normal hiçbir kız sana katlanmaz.”

Çileden çıkıp parlayınca onu korkutmayı bir kenara bıraktım çünkü sırtışıma daha fazla saklayamıyordum. “Denemeden bilemezsin.”

Bana baktı. “Şu anda gerçekten benimle flörtleşiyor musun? Benden pas.”

“O zaman top bende mi?” Altdudağımı yaladım. Evet, flörtleşiyordum çünkü bu kız ne kadar sıradan görünürse görünsün ilgimi çekmişti. Ve ben, Easton Royal, evren yasalarınca ilgimi çeken her şeyin peşine düşmeye yükümlüydüm.

Gözlerinde bir hayranlık parıltısı oluştu. Bir anlıktı ama bir kız beni seksi bulduğunda ve benimle yatmanın nasıl olabileceğini hayal ettiğinde bunu hemen anlardım.

Hartley şu anda kesinlikle bunu düşünüyordu.

Hadi, bebeğim, bana çıkma teklif et. İsteddiğin şeyi elde et. Hem mecazen hem de gerçek anlamda, bir kızın taşaklarımdan yakalayıp beni istediğini söylemesini görmek hoşuma giderdi. Doğrudan. Oyun oynamadan. Ancak tüm o kız gücü olayına rağmen, çoğu hatunun erkeklerin peşlerinde koşmasını istediğini fark etmiştim. Yazık.

“İyy.” Benden uzaklaşmaya çalıştı. “Cidden, Royal. Uzaklaş.”

İki elimi başının iki yanına, serin ahşap duvara yaslayarak onu etkili bir şekilde kapana kıştırdım. “Ya uzaklaşmazsam?”

Gri gözleri parlayınca tekrar merakımı cezbetmeyi başardı. “Minyon olabilirim ama bir balinanın akciğerine sahibim, yani uzaklaşmazsan tüm okul beni senden kurtarana kadar bu koridorda bir Kraken* gibi çığlık atmaya başlarım.”

Güldüm. “Kraken gibi çığlık atmak mı? Kulağa oldukça müstehcen geliyor.”

“Bence senin kulağına her şey müstehcen geliyor,” dedi duygusuz bir sesle ancak ağzının köşesinde bir sırıtış kıpırdanıyordu. “Dürüst konuşmak gerekirse, oraya Bayan Mann’ın Matematik sınıfına geçmeye çalıştığım için girdim. Ama küçük sırrını saklayacağım, tamam mı?” Ellerini iki yana açtı. “Ee, ne yapıyoruz? Kraken çığlığı mı atıyoruz yoksa uzaklaşıyor muyuz?”

Tehditler Hartley’de işe yaramayacak gibiydi çünkü bir tehdidi karşı tarafa nasıl geçireceğimi bildiğimi sanmıyordum. Kızları korkutmak benim tarzım değildi – benim tarzım onları mutlu etmektir. Bu yüzden onun sözüne güvenecektim. En azından şimdilik. Hartley ispiyoncu birine benzemiyordu. Olanları yumurtlasa bile bunu cüzdan usulü halledebilirdim. Beni Bayan Mann olayından kurtarmak için babamın bir burs daha bağışlaması gerekebilirdi ama zaten bunu bir kez Reed ve Ella için yapmıştı. Sanırım benim de böyle bir bağış hakkım vardı.

Sırtarak kenara çekildim. “Dinle, eğer İleri Seviye Matematik dersi almak istiyorsan...” elimle koridorun sonundaki sınıfı gös-

* İskandinav kökenli, devasa ve kafadan bacaklı efsanevi deniz canavarıdır –çn

terdim, “sana onunla şimdi konuşmanı öneririm. Bilirsin...” Göz kırptım. “Onu savunmasız yakala.”

Hartley’nin ağzı açık kaldı. “Ona şantaj yapmamı mı söylüyorsun? Ona sadece sınıfına geçiş yapmamı onaylarsa ağzımı kapalı tutacağımı mı söyleyeyim?”

Omuz silktim. “Neden olmasın. İnsan kendini düşünmeli, değil mi?”

Bir süre beni inceledi, uzun bir süre. Aklından geçenleri öğrenmek için neler vermezdim. Bana hiçbir ipucu vermiyordu.

“Evet, sanırım öyle,” diye mırıldandı. “Sonra görüşürüz, Royal.”

Hartley yanımdan geçip gitti. Ben de arkasında oyalanarak kapıyı çalışını izledim ve sonra Bayan Mann’ın sınıfına girdi. Şantajı kullanacak mıydı acaba? Nedense şüpheliydim ama yaparsa geçişi ânında onaylanırdı; Bayan Mann, Hartley’nin bizi ispiyonlamasına engel olmak için her şeyi yapardı.

“Bunu düzelt” emrini başarılı bir şekilde yerine getirmiş olsam da (yani en azından öyle olduğunu düşünüyordum) yine de koridordan ayrılmadım. Hartley ve Bayan Mann arasında bir münakaşa çıkmadığından emin olmak istiyordum. Bu yüzden sınıfın kapısında dolandım. Dostum ve takım arkadaşım Pash Bhara da beni orada buldu.

“Hey,” dedi gözlerini devirerek. “Beni eve bırakman gerekiyordu. Neredeyse elli dakikadır aşağıda seni bekliyorum.”

“Ah, kahretsin, dostum. Unuttum.” Omuz silktim. “Ama henüz gidemeyiz – birini bekliyorum. Birkaç dakika daha bekleyebilir misin?”

“Evet, sorun değil.” Gelip yanımda durdu. “Hey, almaya çalıştıkları yeni oyun kurucuyu duydu mu?”

“Gerçekten mi?” Cuma günü sezonun ilk maçını kaybetmiştik ve hücumumuzun maçtaki hâline bakarsak buna alışmamız gerekebilirdi. Başlangıç oyun kurucumuz Kordel Young ikinci yarıda dizkapağından sakatlanmış ve bizi tam bir Salak ile Avanak olan iki yeni yetmeye mahkûm etmişti.

“Koç sakatlıkları falan hesaba katınca birine ihtiyacımız olacağını düşünüyor.”

“Haklı olabilir ama sezon ortasında kim buraya gelir ki?”

“Söylentilere göre North’tan ya da Bellfield Hazırlık’tan biri olabilirmiş.”

“Neden o okullar?” İki okulun oyun kurucularını hatırlamaya çalıştım ama aklıma hiçbir şey gelmedi.

“İkisi de aynı hücum stilinde oynuyor sanırım? Bellfield’daki çocuk iyi biri. Birkaç kez onunla partiledim. Biraz bağınaz ama düzgün.”

“Benim için sorun değil. Bize daha çok alkol kalır,” diye espri yaptım ama huzursuz hissetmeye başlamıştım. Hartley uzun süredir içerideydi. Adını geçiş belgesine yazması Bayan Mann’ın beş dakikasını almazdı.

Kapıdaki küçük penceren içeriye baktım ama tek görebildiğim Hartley’nin kafasıydı. Bayan Mann görüş alanımda değildi.

Neden bekliyordu? Bayan Mann’ın onun isteğini hemen kabul etmemesi imkânsızdı.

“Katılıyorum.” Pash’in altın kaplama telefonu elinde titredi. Mesaja bakıp telefonunu bana doğru salladı. “Bu akşam dışarı çıkıyor musun?”

“Belki.” Ama aslında dikkatimi ona vermiyordum. Arkama dönüp yeniden Bayan Mann’ın penceresinden içeriye baktım. Pash bu kez fark etti.

“Dostum, gerçekten ama, Bayan Mann mı?” dedi kaşlarını kaldırarak. “Astor kızlarından bu kadar çabuk mu sıkıldın? Babanın uçağını alıp New York’a gidebiliriz. Moda haftası başladı, şehir modellerle dolacaktır. Ya da yeni oyun kurucumuzun gelmesini bekler, buralardan birileriyle takılırız.” Göz kırpıp beni dürttü. “Yine de, yasak olan bir şeyi yapmak gibisi yok, değil mi?”

Doğru tahmini sinirlerimi bozunca ters bir şekilde cevapladım. “Yanılıyorsun. O benim için çok büyük.”

“O zaman kim?” Pash arkamdan içeriye göz atmaya çalıştı ama iri cüssemi kullanarak görüşünü kapadım.

“Kimse. İçeride bir kız var, onun dışarı çıkmasını bekliyorum ki hocaya doğru ödevi mi aldım sorabileyim.”

“Ödevler çevrimiçi veriliyor,” dedi hiç de yardımcı olmaya-
rak.

“Ah, doğru.” Ama yerimden kıpırdamadım.

Doğal olarak bu durum Pash’ın daha çok ilgisini çekti. Görebilmek için beni kenara itmeye çalışarak, “Kim var içeride?” diye sordu.

Kenara çekilip incelemesine izin vermeye karar verdim çünkü öbür türlü beni darlamaya devam edecekti.

Pash burnunu pencereye dayadı ve içeriye uzun bir göz atıp sonuca vardı. “Ah. Yani Bayan Mann için buradasın.”

“Ben de öyle dedim ya.” Şimdi aklım karışmıştı, ilgi odağımın Hartley olmadığına nasıl bu kadar hızlı karar verebilmişti?

Tekrar telefonunu kontrol etti. “Pekâlâ, bundan sıkıldım. Seninle aşağıda otoparkta buluşuruz.”

Tam gitmek üzereydi ki merakıma yenik düştüm. “Neden diğer kız değil?” diye seslendim arkasından.

Bana dönüp, “Çünkü senin tipin değil,” dedi geri geri yürümeye başlayarak.

“Benim tipim ne peki?”

“Ateşli. Seksi, gösterişli. Ateşli,” diye tekrarladı köşede gözden kaybolmadan önce.

“Vay be,” dedi duygusuz bir ses. “Arkadaşının soğuk ve cılız olduğumu düşünmesi beni kahretti.”

Neredeyse tavana zıplayacaktım. “*Tanrım*. Birine yaklaşıırken az da olsa ses çıkaramaz mısın?”

Hartley bana sırtıttı ve sırt çantasının askısını düzeltirken yürümeye devam etti. “Kapıdan içeriyi gözetlediğin için hak ettin. Her neyse, neden hâlâ buradasın?”

“Her şeyi hallettin mi?” diye sordum onunla yürüyerek.

“Evet.” Hartley surat yaptı. “Sanırım sizi gören kişinin ben olduğumu anladı çünkü istediğim her şeyi yapmaya mahcup bir şekilde gönüllü oldu. Kendimi kötü hissettim.”

"Hissetmemelisin. Öğretmen bir hata yaptı ve şimdi de bedelini ödüyor." Bunun bir espri olması gerekiyordu ama ağzımdan sanki suçlama gibi çıkmıştı. Bunu da Hartley'nin yüzünün beş karış asıldığını görünce fark ettim.

"O kendi kendine yiyişmedi, Royal."

"Hayır ama öyle olsa seksi olurdu," diye şaka yapmaya çalıştım tekrardan ama çok geç kalmıştım.

"Neyse ne." Hartley merdiven kapısını iterek açtı ve dışarıya çıktı. "Her iki şekilde de burada işimiz bitti. Seninle sohbet etmek güzeldi."

Peşinden seğirttim, neredeyse merdivenlerden aşağıya koşturuyordum. "Of, hadi ama, yapma böyle. Daha birbirimizi yeni tanımaya başlamıştık. *Bağ kuruyorduk.*"

Burnundan gülünce sesi merdiven sahanlığında yankılandı. "Kurmuyorduk ve asla da *kurmayacağız.*" Hızlandı, benden kaçacak uzaklaşmak için basamakları çiftler çiftler iniyordu.

"Asla mı? Neden bu kadar kesin konuşuyorsun? Beni tanısaydın keşke. Etkileyici biriyimdir."

Duraksadı, elleri tırabzanda ayağı da basamaktaydı. "Sen etkileyici birisin, Royal. Sorun da bu zaten."

Ve bunu söyledikten sonra kalan basamakları indi.

"İlgin azalmasını istiyorsan bu yanlış bir yol," dedim ona doğru bir adım atarak. Pileli Astor Park eteğinin altında poposu çok iyi görünüyordu.

Lobinin diğer ucuna ulaştığında durdu ve yüzünde eğlenceli bir ifadeyle dönüp bana baktı. "Görüşürüz, Royal." Küçük bir el sallayışın ardından büyük meşe kapılardan çıktı.

Bakışlarım minyon vücuduna yapışıp kalmıştı ve kendimi boşluğa gülümserken buldum.

Evet...

Sanırım bu kızı yatağa atacaktım.

3

BİRKAÇ SAAT SONRA ABİM beni arayıp, “Ella bana bugün bir öğretmenle oynadığını söyledi,” dedi.

Telefonumu çenemle omzumun arasına sıkıştırıp yüzme şortumu sıyırdım ve yatak odamın zeminine düşmesine izin verdim. Gideonluğumu konuşturarak son bir saatimi havuzda geçirmiştim. Ailedeki yüzücü Gid’di ama eve geldiğimden beri Hartley’yi düşünmeden edemediğim için birkaç ya da otuz kula-cın aklımı dağıtabileceğini ummuştum. Hiç yardımı olmamıştı. Hâlâ aklımda o kızla ilgili müstehcen düşünceler vardı, üstelik artık ıslak ve huysuzdum.

“Easton,” diye gürlledi Reed. “Orada mısın?”

“Buradayım.”

“Öğretmeninle yattın mı yatmadın mı?”

“Hımm, yattım. Ne olmuş?” diye cevapladım küstahça.

“Daha önce de öğretmenlerle takılmıştım.”

“Evet ama artık son sınıfsın.”

“Ee?”

“Ee’si büyü artık. Ella senin için endişelenmekten aklını ka-
çırarak.”

“Bence o senin yoldan çıkmadığına emin olmak için sana odaklanmalı.”

Reed bana bağırmmamaya çalışırken kısa bir ölüm sessizliği oldu. Boğazı acıyor olmalıydı.

Telefona doğru sırtıttım. “Neyse, aradığın için teşekkürler, bü-yükbaba. Hata yaptığımda beni ispiyonlaması için Ella’ya güvenebileceğimi bilmek güzel.”

“East.” Tonu sertti ama sonra yumuşadı. “O sana değer veriyor, hepsi bu. Hepimiz veriyoruz.”

“Yaa, kendimi çok sevgi dolu hissediyorum.” Gözlerimi devirdim ve şifonyerden bir kot pantolon alıp kalçamdan yukarı çektim. “Konuşmamız bitti mi, Reed? Yemek hazır da.”

“Hayır, konuşmamız bitmedi,” dedi, her ne kadar kolayca telefonu yüzüne kapatabilecek olsam da abim olduğu için içgüdüsel olarak devam etmesini bekledim. Her zaman onun talimatlarını izlerdim. “Yeni oyun kurucuyla nasıl gidiyor?”

“Gitmiyor. Sakatlanan dizi tahmin ettiğimizden de kötü durumda – sezonu kapattı. Yedekleri ise canlarını kurtarmak için bile pas atmayı beceremeyecek iki yeniyetme.”

“Kahretsin.”

“Aynen. Astor’da sporla uğraşan birinin bu kadar kötü olabileceğini hiç tahmin etmezdim. Neden Wade’in notlarını yükseltmediler ki?”

“Yine de takımı bırakacaktı. Val kötü durumda mı?”

“Yok, Wade’in sadece eski ilişkisini atlatmak için bir takılma olduğunu söylüyor. Ayrıca çiftler ayrı düştüğünde erkeklerin sadık olmadığını düşünüyor.” Kızı suçlayamazdım. İlk erkek arkadaşını üniversiteye adım attığı an ona yamuk yapmıştı.

Reed’in iç çekişi kulağımda yankılandı. “Biliyorum. Kötü deneyimler yaşadı. Onun bu tavrı Ella’yı etkilemez umarım. Benim için ona göz kulak olur musun?”

“Olamam. Val Carrington’a göz kulak olmak zerre ilgimi çekmiyor. Ayrıca Ella’yı mutlu etmek senin sorumluluğun. Benim değil.”

Bir kelime daha etmesine izin vermeden telefonu kapattım. İkimiz arasında kararları veren daima Reed olurdu ama o artık burada değildi. Üniversiteye gidiyordu ve ülkenin en iyi Amerikan futbolu programlarından birinde defans oynuyordu. Önünde yeni bir başlangıç ve ona tapan bir kız arkadaşı vardı.

Bense burada, Bayview'da kalarak cezamı çekiyordum. Gerçek anlamda cezalıydım. Babam havaalanına artık uçmaya izninin olmadığını iletmişti. Önce ayık ve sorumluluk sahibi olduğumu kanıtlamam gerektiğini söylüyordu. Lise sona gidiyordum – ayık ve sorumluluk sahibi olmanın anlamı neydi? Ayrıca kafam iyiyken uçacak değildim. Bu kadarının farkındaydım ama babam bana inanmıyordu.

Küçük, şık bir Cessna almaya gücüm yetecek olsa bile hava trafiği kontrollerine ödeme yapacak kadar param yoktu. Çok la-net bir durumdu ve sürekli kötü bir ruh hâlinde olmama neden oluyordu.

Aynı eski boktan şeyleri yaparak burada sıkışıp kalmıştım – buna, annemin ölümüyle sona eren ama babamın Ella'yı bizimle yaşaması için getirişinden sonra yeniden başlayan bir gelenek olan akşam yemeğine inmek de dahildi. Ella'nın biyolojik babası Steve O'Halloran cinayetten tutuklandıktan sonra aile yemekleri tartışmaya kapanmıştı. Kimse aileyle kaliteli vakit geçirme havasında olmasa bile yemekleri atlama izniniz yoktu.

Bu akşam olduğu gibi. Her birimizin aklı başka bir yerdedi. İkizler yorgun görünüyorlardı, muhtemelen zorlu bir lakros antrenmanından çıkmışlardı. Ella'nın dikkati başka yerdedi. Babam da bitkin görünüyordu.

"Koca gardırobunda bir tişört bulamadın mı?" diye sordu babam kibarca. Ella ailemize katıldığından beri Callum Royal, Onaylamaz Baba bakışını mükemmelleştirmişti. Öncesinde ne yaptığımız ya da ne giydiğimiz umurunda bile değilken şimdi tepemize çökmüştü.

Eğilip çıplak göğsüme baktım ve omuz silktim. "Yukarı çıkıp bir tişört giymemi ister misin?"

Başını iki yana salladı. “Hayır, bizi yeterince beklettin zaten. Otur, Easton.”

Oturdum. Büyük, böbrek şeklindeki havuza bakan veranda da yiyorduk yemeği. Ilık bir akşamdı ve hoş bir meltem esiyordu. Ama sadece beşimiz olunca masa biraz boş gelmişti. Gid ve Reed’in olmaması garip geliyordu.

“Biraz solgun görünüyorsun,” diye dalga geçti Sawyer. İkizlerin küçüğü olmasına rağmen başı o çekiyordu; Seb bir kere sinde, en son doğduğu için Sawyer kendi kötü hissetmesin diye böyle olduğunu söylemişti. Seb sessizdi ama şeytani bir espri anlayışı vardı.

Seb sırtıttı. “Göğüs kasları yüzünden. Göğüs Çalıştırma Günü’nü atlayıp duruyor, ondan solgun ve ufak görünüyor.”

“Sizi küçük pislikler. Size kimin ufak ve güçsüz olduğunu göstereceğim.” Sırtarak sandalyemden hafifçe kalktım ve yumrukla rımı bu iki velede salladım. “Benim bokum bile sizden daha iri.”

“Evet, şey ama biz iki kişiyiz ve...”

Sawyer bize ikizlerin bağırsak hareketlerinin özetini geçmeden önce babam aceleyle, “Pekâlâ, bu kadar yeter,” diyerek araya girdi. “Yemekler soğuyor.”

Yemeğin bahsi bile dikkatimizin o yöne kaymasına yetti. Hizmetlimiz Sandra bize fırında patates, sarımsaklı havuç ve bir ton barbekü soslu kaburga pişirmişti. Babam ve Ella yavaş yavaş sohbet ederek yemeklerini yerken ben ve ikizler hayvan gibi yemeğe gömüldük.

“...Steve’in duruşmasında şahitlik yapman gerekebilir.”

Konuşmalarına pek dikkat etmiyordum ama sohbet Steve O’Halloran’a geçince hazırlıksız yakalandım. Bu aralar babam Ella’nın yanında Steve’in bahsini açmaktan kaçınıyordu.

Ella’nın sırtı sandalyesinde, Astor Park’ın ön bahçesindeki bayrak direğinden bile çok dikleşti. “Avukatlar Dinah’nun şahitliğinin yeterli olacağını söylemişti sanki.” Dinah, Steve’in asalak karısıydı, bu da onu Ella’nın asalak üvey annesi yapıyordu.

Babam, “Muhtemelen kürsüye çağrılmayacaksınız,” diye onu

temin etti. “Ancak bu sabah bölge savcısıyla konuştuğumda böyle bir ihtimal olabileceğini söyledi. Hazırlıksız yakalanmaman için şimdiden söylüyorum.”

Gerilim Ella’nın vücudunu terk etmedi. Gergin olduğu için onu suçlayamazdım. İkizlerin yüzünde de aynı tiksinti dolu ifade vardı.

Steve aylar önce cinayetle suçlanmış ama parmaklıklar ardında bir dakika bile geçirmemişti. Beş milyon dolarlık kefareti ödeyip pasaport ve uçuş ehliyetini teslim etmiş ve maalesef duruşma öncesi tahliye şartlarını yerine getirmişti. Para ve iyi avukatlar, mahkûm olana kadar, hatta mahkûm olduğunuzda bile bir gün dahi hapis yatmamanıza yetiyordu. Babamın avukatı, yargıç onun ülkeden kaçma riski olmadığına ikna olduğu sürece Steve’in bir kuş kadar özgür olabileceğini söylüyor.

Bana soracak olursanız tüm bu suçu-kanıtlanana-kadar-ma-sumdur olayı tam bir saçmalıktı. Hepimiz onun suçlu olduğunu biliyorduk ve Steve’in yaptıklarından dolayı hapiste olmaması bizi delirtiyordu. Sadece bir kadını öldürmemiş, aynı zamanda polisler suçu Reed’in üzerine atmaya çalıştığında da sessiz kalmaya devam etmişti.

Kurban ise ailemi yok etmeye çalışan şeytan yılanın ta kendisi Brooke Davidson’dan başkası değildi. Brooke sürüttüğün teki olabilirdi ama ölmeyi hak etmemişti.

Sawyer temkinli bir şekilde, “Hey, baba?” dedi.

Babamın bakışları en küçük oğluna kaydı. “Ne oldu?”

“Steve’in duruşması başladığında...” Sawyer bir anlığına duraksadı. “Tüm o şeyleri ortaya dökcekler mi? Steve ve şey...” diye başladı ama sonra bitirmemeye karar vererek sustu.

Kimse cümlesini tamamlamadı ancak herkesin ifadesi gerginleşmişti, buna ben de dahil. Seb uzanıp kardeşinin omzunu sıktı. Babam Ella’nın elini avucunun içine aldı. Ella gözlerini kapayıp birkaç derin nefes aldı.

Ailem duygularını kontrol etmeye çalışırken onları izledim.

Son günlerde annemi düşünmekten nefret ediyordum. Steve,

Brooke'ü öldürdükten sonra annemin babamı Ella'nın babasıyla aldattığı ortaya çıkmıştı. Burada bok gibi bir yozlaşmışlık vardı.

Konu şu ki, aldattığı için anneme kızamıyordum bile. Babam neredeyse hiç evde değildi. Aile şirketimiz olan Atlantik Havacılık'a çok fazla odaklanmıştı ve o uzun süreler boyunca evde yokken Steve annemin aklına babamın onu aldattığına dair zehirli düşünceler sokmuştu.

Öldüğü için anneme kızgındım, o hapları aldığı için. Reed onların odamda zulaladığım haplar olma ihtimalinin olmadığını söylüyordu ama bundan emin olamazdı. O zamanlar Adderall ve Oxycodone'a bağımlıydım. İlk başlarda tamamen yasal bir reçetem vardı ama sonra daha fazlasına ihtiyaç duymaya başlayınca okuldan hemen bir tedarikçi bulmuştum. Adderall tedarikçim bir kaçış yolu olarak bana Oxycodone'u tavsiye etmişti. Haklıydı. Çok işe yaramıştı ama kafası uzun sürmüyordu.

Annem zulamı bulduğunda, kendime çekidüzen vermezsem beni rehabilitasyona göndermekle tehdit etmiş ve ben de ona düzeleceğime dair söz vermiştim. Ama sonra hapları ne yaptığını sormamıştım. İlaç şişesini öylece vermiştim çünkü daha on beş yaşındaydım ve o bana kolunu kes dese keserdim. Anneme o derece tapıyordum.

Yani annemi öldürmüş olma ihtimalim vardı. Reed benim yapmadığımı iddia ediyordu, tabii ki öyle söyleyecekti. Bana asla doğrudan onu sen öldürdün demezdi. Ya da en azından benim bağımlılığım yüzünden öldüğünü. Kendine zarar veren bir kaçık olmama şaşırıyor muyduk?

Artık hapları bırakmıştım. Annemin aşırı dozdan ölmesi beni korkuttuğundan abilerime artık o zıkkıma elimi sürmeyeceğime dair söz vermiştim. Ancak bağımlılığım geçmemişti. Bu, yoksunluğumu başka, daha güvenli şekillerde gidermem gerektiği anlamına geliyordu – alkol, seks, kan. Bu akşam kanı seçecektim sanırım.

“Easton.” Ella'nın endişeli bir şekilde yüzümü incelediğini gördüm.

Su bardağıma uzanarak, “Ne?” diye sordum. Tanrıya şükür sohbetin konusu mahkemeden uzaklaşmıştı. Babam ve ikizler şu anda onca şey arasında futbol hakkında hararetle bir sohbe te girişmişti. Hiçbir zaman futbolun Amerikan olmayan versiyonuyla ilgilenen bir aile olmamıştık. Bazen ikizlerin gerçekten Royal olup olmadığını merak ediyordum. Lakros oynuyor, futbol izliyor, dövüşmekten hoşlanmıyor ve uçmaya zerre ilgi duymuyorlardı. Bununla beraber, anneme benziyorlardı ve Royallara has mavi gözlere sahiplerdi.

“Gülümsüyorsun,” diye suçladı Ella.

“N’olmuş? Gülümsemek suç mu?”

“Kana susamış gülümsemelerinden biri bu.” Masanın karşısına göz atıp babamın dikkatinin bizde olmadığından emin oldu. Sonra sessizce, “Bu akşam dövüşeceksin, değil mi?” dedi kızgın bir şekilde.

Dilimi altdudağımda gezdirdim. “Hem de nasıl.”

“Ah, East. Lütfen yapma. Bu çok tehlikeli.” Dudaklarını endişeyle birbirine bastırdı, Reed’in o dövüşlerden birinde bıçaklandığı zamanı hatırladığını biliyordum.

Ama o olay kesinlikle bir talihsizlikti ve asıl dövüşle alakası yoktu. Eski düşmanımız Daniel Delacorte, Reed’i ortadan kaldırması için birini tutmuştu.

“Öyle bir şey tekrar olmayacak,” diye temin ettim.

“Bilemezsin.” Mavi gözleri kararlılıkla parladı. “Ben de seninle geliyorum.”

“Hayır.”

“Evet.”

“Hayır.” Sesimi yükseltince babamın keskin bakışları bize çevrildi.

“Ne için tartışıyorsunuz?” diye sordu şüpheyle.

Ella sırtıttı, bunu benim cevaplamaı bekliyordu. Kahretsin. Eğer onunla tartışmaya devam edersem babama rıhtıma gideceğimi söyleyecekti ve ikimiz de biliyorduk ki babam Reed orada bıçaklandığından beri bu olaya artık hiç sıcak bakmıyordu.

“Yatmadan önce Ella’yla hangi filmi izleyeceğimize karar veremiyoruz,” diye yalan söyledim. “O romantik komedi izlemek istiyor. Aşikâr olduğu üzere ben de o tür dışında her şeye varım.”

İkizler gözlerini devirdi. Götümden bir şey uydurduğumda bunu hemen anlıyorlardı. Ama babam yuttu. Derin kahkahası verandada yankılandı. “Vazgeç, evlat. Bilirsin, kadınlar istedikleri şeyi eninde sonunda elde ederler.”

Ella gözlerinin içi gülerek bana baktı. “Evet, Easton. Ben her zaman istediğimi elde ederim.” Bardağımı doldurmak için kalktığımda Ella peşimden geldi. “Tutkal gibi kıcına yapışacağım. Dövüşe girdiğinde de görülmüş en büyük olayı çıkaracağım. Öyle ki bir daha oraya uğrayamaz olacaksın.”

“Gidip ikizlerle uğraşamaz mısın?” diye sızlandım.

“Olmaz. Benim bütün dikkatim senin üzerinde.”

“Reed senin elinden kurtulduğu için muhtemelen şu an parti veriyordur.” Nefesinin kesildiğini duyduğumda başımı kaldırıp bakınca yanaklarının pembeden beyaza döndüğünü gördüm. Ah, siktir. “Öyle demek istemedim. Reed’in senden ayrı kalmaya dayanamadığını biliyorsun.”

Burnunu çekti.

“Gerçekten. Yemeğe inmeden önce telefonda seni ne kadar özlediğiyle ilgili bana ağlıyordu.” Sessizlik. “Özür dilerim,” dedim çünkü üzgündüm, hem de çok. “Ağzım beynimden önce haret ediyor. Bunu sen de biliyorsun.”

Ella bir kaşını kaldırdı. “Bana kendini affettirmen için evde kalman gerek.”

Şah. Mat.

“Peki, hanımefendi.” Peşinden kuzu kuzu masaya döndüm.

Biz yerlerimize geçerken, “Savaşmadan pes mi ediyorsun?” diye mırıldandı Sawyer.

“Ağlamaya başlayacaktı.”

“Kahretsin.”

Tatlıdan sonra ayağımla Ella’yı dürterek ikizleri işaret ettim. Başını sallayıp babama döndü.

"Easton'la matematik ödevimiz var, Callum. Kalksak sorun olur mu?"

"Hayır, elbette olmaz," diyerek bize izin verdi.

Ella'yla içeriye kaçıp masayı toplamayı ikizlere bıraktık. Normalde bu işler için çalışanlarımız olurdu ama annem öldükten sonra babam herkesi kovmuştu. Sadece bize yemek yapan Sandra ve babamın şoförü Durand kaldı. Haftada birkaç gün gelen temizlikçilerimiz var elbette ama onlar burada yaşamıyor.

Ella ve ben onları bırakıp giderken Sawyer'la Seb çıktıkları kızı, yani Lauren'ı görmek için geç kaldıklarını söyleyerek homurdandılar. Onlara karşı bir gram anlayış duymadım. En azından bu akşam evde kalmak yerine bir planları vardı.

Yukarıya çıktığımızda çift kişilik yatağıma yayılıp televizyonu açtım. Futbol sezonu henüz başlamadığı için pazartesi maç yoktu, ESPN sezon hazırlıklarından haberler veriyordu ama dikkatimi oraya vermedim çünkü telefon rehberimi kurcalamaya odaklanmıştım. Aramak istediğim kişiyi bulup arama tuşuna bastım.

"N'aber, Royal?" Larry'nin kalın bariton sesi duyuldu.

"Senden n'aber, inek?" dedim keyifle. Lawrence "Larry" Watson, yüz yirmi beş kiloluk hücum hattı oyuncumuzdu. Sağlam bir arkadaş ve tanıdığım en iyi bilgisayar kurduydı. "Yardıma ihtiyacım var."

"Söyle bakalım." Larry bu dünyadaki en uysal insanlardan biriydi. Arkadaşlarına yardıma daima hazırdı, özellikle de hackleme yeteneklerini kullanacağı bir durumsa.

"Hâlâ Astor Park'ın ana sistemine giriş yapabiliyor musun? Elimde kutusunda yatan bir Tokyo 23'üm var."

"Yalnızca Japonya'da satışa çıkan Air Jordan 5'ten mi bahsediyorsun?" Sesi her an ağlayacakmış gibi çıkıyordu. Larry manyak bir spor ayakkabı meraklısıydı ve babamın Tokyo'ya yaptığı iş gezisinden getirdiği bu ayakkabıları ne zamandır istiyordu.

"Ta kendisi."

"Ne yapmamı istiyorsun? Sınav sonuçları henüz açıklanmadı."

“Sadece birinin öğrenci bilgilerini istiyorum. Tam adı, adresi, telefon numarası gibi şeyler.”

“Dostum, bunlar en basit iletişim bilgileri. Google diye bir şeyi hiç duymadın mı?”

“Kızın soyadını bile bilmiyorum, geri zekâlı.”

“Kız, ha?” Güldü. “Şaşırtıcı. Easton Royal birilerinin peşinde koşuyor.”

“Bana yardım edecek misin etmeyecek misin?”

“Adı neydi? Belki tanıyorumdur.”

“Hartley. Son sınıflardan. Boyu bir elli civarında. Uzun siyah saçlı. Gri gözlü.”

“Ah, evet,” dedi Larry ânında. “Onu tanıyorum. İleri Seviye Vatandaşlık dersine beraber giriyoruz.”

Dikkat kesildim. “Öyle mi? Soyadını biliyor musun?”

“Wright*.”

“Evet, biliyorum anlamında mı yoksa nereden bilebilirim anlamında mı?”

“Wright.”

Sabırımın sonuna geliyordum. “Ne diyorsun be?”

Hattın diğer ucundan bir kahkaha patladı. “Wright,” diye hırıldadı Larry kahkahalarının arasında. “W-R-I-G-H-T. Adı Hartley Wright. Lanet olsun, oğlum, çok salaksın.”

Ah. Gerçekten de salaktım. “Özür dilerim, dostum. Anladım. Hartley Wright. Hakkında başka bir şeyler biliyor musun? Numarası sende var mı?”

“Dostum, numarası neden bende olsun? Ben Alisha’yla çıkıyorum.” Larry bir kez daha, *Aptallar gezegeninden mi geliyorsun?* ses tonunu kullanmıştı. “Bana beş dakika ver. Sana döneceğim.”

Telefonu kapattı. Spor haberlerini izleyerek vakit öldürdüm. Beş dakika geçmiş, on dakikaya yaklaşıyordu ki telefonum elim-

* Wright kelimesinin “right” şeklinde okunmasından dolayı çıkan bir yanlış anlaşılma. “Right” doğru anlamına gelir ve onaylama olabileceği gibi düşünme ünlemi olarak da kullanılabilir. –çn

de biyledi. Ekranı kontrol ettiğimde ağzım kulaklarıma vardı. Hemen Larry'ye cevap yazdım.

Sen adamsın

Biliyorm, diye cevapladı.

Yarın ayakkabıları getiririm

Larry'nin bana gönderdiği bilgilere vakit kaybetmeden göz attım. Telefon numarası, adres ve *Bayview Post*'ta yayımlanan bir haber linkinden oluşuyordu. Linke tıkladığımda Hartley'nin babası John Wright'ın birkaç yıl önce valilik için aday olduğunu ama seçimleri kaybettiğini öğrendim. Haberde yazılana göre Bay Wright şu anda Bayview şehir bölge savcısının yardımcılığını yapıyordu.

Zihnimi tarayıp en son mahkemede bulunduğum zamanı düşündüm. Reed'in suçlamasının düştüğü ve ardından Steve'in yargılandığı zamandı. Savcının soyadı Wright mıydı? Hayır. Dixon bir şeydi ve onun da savcı yardımcısı değil bölge savcısının ta kendisi olduğuna emindim.

Haber yazısında ilerleyip Wright ailesinin bir fotoğrafına denk geldim. Çiftlik evi tarzında devasa bir malikânenin önünde poz vermişlerdi. John Wright gri bir takım elbise giyiyordu ve kolunu seksi bir orta yaşlı kadına dolamıştı, altında yazılana göre bu kadın karısı Joanie'ydi. Çiftin üç kızı annelerinin yanında duruyordu – hepsi kuzguni saçlarını ve gri gözlerini annelerinden almıştı. Hartley ortanca kızları gibi duruyordu. Fotoğrafta on dört yaşlarında falan olmalıydı, alnındaki oldukça belirgin sivilceyi görünce sırtıttım.

Ne yaptığımın farkına bile varmadan sırt çantamın içini kurcalamaya başlamıştım. Tüm matematik notlarımın olduğu defteri çıkardım. Hartley bir haftalık dersi kaçırdığı için şu an gerideydi. Yarın derse geldiğinde sudan çıkmış balık gibi olacaktı... tabii biri ona kaçırdığı konuları söyleyecek kadar nazik olursa başka. Yani insan en azından bu kadarını yapabiliirdi, değil mi?

Üzerime bol bir tişört geçirdim, çaresiz bir ezik gibi davrandığımın tamamen farkında olarak kardeşlerim ve Ella'yla paylaştığımız üst kattaki ofise daldım. Fotokopi çekmem gerekmiyordu

aslında, artık eski günlerde yaşamıyorduk. Telefonumdaki tarama programını kullanarak kalkülüs notlarımın fotoğrafını çekip doğrudan Hartley'ye gönderebilirdim. Sonuçta artık numarası vardı.

Ama hayır. Gidip gerçek birer kopya oluşturdum, birbirlerine zımbalayarak masanın çekmecelerinden birinde bulduğum bir dosyaya yerleştirdim.

Ben tam ofisten çıkmak üzereyken Ella beni durdurdu. "Nereye gidiyorsun?" Mavi gözleri kısılmış, sesi şüpheyle dolmuştu.

"Bir arkadaşşıma ev ödevini vereceğim." Dosyayı kaldırdım ve içeri açtım ki meraklı üvey kardeşim içinde gerçekten de ödev olduğunu görebilsin.

"Akşamın sekizinde mi?"

Sahte bir şok ifadesi takındım. "Sekiz mi? Siktir! Çok geç! Hemen içeriye girmeliyiz!"

Ella, "Bana bağırmayı kes," diye mırıldandı ama sanki kahkahasını bastırmaya çalışıyor gibiydi. Nihayetinde kıkırtılarla gülmeye başladı. "Peki, tamam, saçmalıyorum."

"Aynen."

Omzumu sıktı. "Sakin sonra rıhtıma gitme, tamam mı? Bana söz ver."

"Söz veriyorum," dedim görev bilinciyle ve beni bu konuda sıkıştırmaya devam etmeden önce oradan kaçtım.

Hartley'nin evine varmak uzun sürmedi. Bayview o kadar da büyük bir yer değildi. Wrightlar kıyıdan uzakta, haberde yer alan fotoğraftaki o çiftlik evi tarzındaki malikânede yaşıyordu. Güzel bir evdi. Bizimki kadar büyük değildi ama zaten Wrightlar da Royallar değildi.

Wrightların yoluna birkaç yüz metre kala tanıdık bir Rover'ın keskin virajdan döndüğünü gördüm. Omzumun üzerinden bakıp kornaya bastım. Sawyer sürücü koltuğundan keyifle bana el sallarken Sebastian iki parmağını kaldırıp şeytan boynuzu yaptı.

Sizi şerefsizler. Arka koltukta, buralarda oturduğunu düşündüğüm Lauren vardı.

Hartley'nin evinin önündeki kaldırıma park ettim. Kamyono

netimden inerken avuçlarım garip bir şekilde terlemişti, onları yırtık kotumun önüne sildim. Sonra da buraya gelmeden önce belki de kıyafetlerimi değiştirmeliydim diye düşündüm. Eski püskü bir tişört ve yırtık bir kot pantolonla pek iyi bir izlenim yaratmıyordum. Özellikle de Hartley'nin ailesiyle karşılaşma ihtimalim varken.

İyi de neden Hartley'yi ya da ailesini etkilemeyi bu kadar dert ediyordum ki? O kızı becermek istiyordum, evlenme teklifi etmek değil.

Zili çaldığımda kapıyı açan Hartley'nin annesi oldu. Onu fotoğraftan tanımıştım. "Merhaba," diye selamladı beni, ses tonu biraz soğuktu. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Selam, şey..." Dosyayı bir terli elimden diğerine geçirdim. "Buraya, şey..." Lanet olsun. Bu aptalca bir fikirdi. Ona kasları-mın fotoğrafını falan atmam gerekirdi. Hangi aptal haber vermeden birinin kapısına dikilirdi...

Hayır ya. Sikerim böyle özgüvensizliği. Ben lanet Easton Royal'ım. Kendimden şüphe edecek neyim var?

Boğazımı temizledim ve yeniden konuşmaya başladım, bu kez net ve kendimden emindim. "Buraya Hartley'yi görmeye geldim."

Joanie Wright'ın gözleri büyüdü. "Ah," dedi tiz bir sesle ve sonra omzunun üzerinden gergin bir bakış attı.

Kime baktığını göremiyordum – Hartley'ye miydi? Görüş alanımın dışında durarak annesine benden kurtulması için işaret mi veriyordu yoksa?

Bayan Wright tekrar bana döndü. "Üzgünüm," dedi, ses tonu yine soğuklaşmıştı. "Hartley burada değil. Siz kimsiniz?"

"Easton Royal." Dosyayı uzattım. "Ona matematik notları getirmiştim. Size bıraksam olur mu?"

"Olmaz."

"Olmaz mı?" Alrım kırıştı. "O zaman ne yapmalı--"

Cümlemleri bitiremedim.

Hartley'nin annesi kapıyı suratıma çarptı.

4

ERKEN YATTIM VE dövüşmediğim için vücudum ağrımadığından sabah tam vaktinde uyandım. Bir kez olsun bir kahve içip kahvaltıda bir bageli mideye indirebildim. Okula varınca Larry'nin dolabına uğrayıp elimle kilidin yanına vurdum. Larry'nin dolabının kapağı açıldığında spor ayakkabıları içine tıktım. Sonra soyunma odasına gittim. Her zamankinin aksine sabah altı antrenmanına bile *geç kalmamıştım*. İçeriye girdiğimde, takım arkadaşlarım bu nadir ânı alkışlarla karşıladı.

“Siktir,” diye bağırdı Larry. “Saat altıya on var ve Royal gelmiş bile.”

Birkaç kişi gülüştü. “Hangi dağda kurt öldü?”

“Belki de bir bahis falan kaybetmiştir,” diye tahminde bulundu başka biri.

Gözlerimi devirip dolabıma gittim. Malzeme odasının yakınlarında dikilen Koç Lewis'i gördüm, asker tıraşlı, uzun boylu bir çocukla konuşuyordu.

On dakika erken gelmiş olsam da yine de en son gelen ben olmuşum. Koç beni görünce alkış tutup, “Güzel. Herkes burada,” dedi.

Kendi dolabına yaslanmış olan Connor Babbage'a bir bakış

attım ve başımla gizlice Koç'un yeni arkadaşını işaret ettim. Connor hiçbir fikrim yok der gibi omuz silktili.

Koç öne çıktı. "Beyler, bu Brandon Mathis, Bellfield Hazırlık'tan Astor'a daha yeni transfer oldu. Kendisi yeni oyun kurucumuz."

Odadaki herkes -buna ben de dahil- rahat bir nefes aldı. Hiç kimse ikinci sınıflardan toy yedeklere teselli dolu bakışlar atmadı. Tamamen işe yaramaz olduklarını çoktan kanıtlamışlardı zaten. Üstelik onlar da bu haber karşısında en az bizim kadar rahatlamış görünüyordu.

"Mathis," diye seslendi Koç. "Takımına söylemek istediğin bir şeyler var mı?"

Yeni çocuk herkese gülümsedi. Uzun, iyi görünümlü ve sanki arkadaş canlısı gibi görünüyordu. Şimdiden Astor kızlarının dibinin düşeceğini söyleyebilirdim. "Sadece herkesi tanımak ve kupayı kazanmak için sabırsızlandığımı söylemek istiyorum."

Birkaç oyuncu ona katılarak başlarını salladı. Bense hâlâ Mathis'i süzüyordum.

Koç'un bakışları bana kaydı. "Sen ne diyorsun, Royal? Bu değişiklik senin için sorun olmaz, değil mi?"

Reed mezun olduğu için artık defansın adı konulmamış lideri bendim. Ben Mathis'i kucaklarsam diğerleri de beni örnek alacaklardı. Koç bunun farkındaydı.

"Ayy, Koç, hâline bak, benim önemsiz hislerimi düşünüyorsun." Olmayan bir damla gözyaşını sildim. "Çok duygulandım."

"Evlat, senin duyguların şeyimde bile değil. Sadece Royal'ların ne kadar sorunlu olabileceğini bildiğim için soruyorum." Kalın kaşlarını havaya kaldırdı. "Ama bugün sorun çıkarmayacaksn, değil mi Royal? Yeni oyun kurucumuza kucak açacaksın, değil mi?"

Bunu düşünüyormuşum gibi davrandım.

"Royal," diyerek beni uyardı.

Suratıma bir sırıtış yayıldı. "Yok be, sorun çıkarmayacağım." Kollarımı iki yana açıp içi gülen gözlerle Mathis'e baktım. "Gel bir kucaklaşalım, koca oğlan."

Birkaç takım arkadaşım kahkaha attı.

Mathis ürkmüş görünüyordu. "Şey. Peki ama ben kucaklaşmayı sevmem."

Kollarım iki yana düştü. "Kahretsin, Koç, ona kucağımı açtım –kelimenin tam anlamıyla– ama o beni geri çevirdi."

Babbage kahkahayı koyverdi.

Koç iç geçirdi. "Mecazen demiştim, çocuk. Mathis'in lanet elini sıkıver, olsun bitsin."

Gülerek bir adım öne çıktım ve elimle Mathis'in eline çaktım. "Seni takımda görmek güzel," dedim ona ve içtendim. O lanet olasıca topu gerçekten fırlatabilecek bir oyun kurucuya çaresizce ihtiyacımız vardı.

"Burada olmak da güzel," diye cevapladı.

Koç tekrar el çırpı. "Pekâlâ, beyler, hadi üzerinizi değiştirin ve ağırlık kaldırmaya başlayın."

Astor Park üniformamı çıkardım. Dominic Warren yanımda durmuş üzerine bir basketbol şortu geçiriyordu.

"Hey, Mathis," diye seslendi odanın karşısına. "Bellfield'daki yavrular nasıl?"

"Yavru mu?" diye sordu yeni oyun kurucumuz.

"Evet, yavru. Bilirsin, piliçler işte." Dom bankın üzerine çöktü ve eğilip ayakkabılarının bağcıklarını bağlamaya başladı. "Kendime bir Bellfield kızı bulurum diye düşünüyordum – Astor'daki hatunlardan sıkıldım."

Mathis sırtıttı. "Uzaktan gördüğüme göre Astor Park kızları ateş parçaları."

"Evet, göze hitap ediyorlar," diye katıldı Dom. "Ama burunları beş karış havadadır. Babaları milyoner, anlarsın ya. Çoğu seninle konuşarak bile sana iyilik yapmış olduğunu zanneder."

Tanıdığım en kafa kızlar olan Ella ve Val'i düşünerek, "Hepsinin burnu havada değil," diye karşı çıktım.

Hartley'yi de o listeye eklerdim ama onu henüz yeterince tanııyordum. Öte yandan, dün akşam annesinin havasından geçilmiyordu. O kadının derdi neydi? Birçok asık suratlı, kendini

beğenmiş zengin kaltakla tanışmıştım ama en kendini beğenmiş olanları bile görgü nedir biliyordu. Tanrı aşkına, biz güneyliyiz. İçeriye davet edilir, gerekirse azarı çayla kek eşliğinde yeriz. Yüzümüze kapı kapatılmaz.

Dom gözlerini devirdi. "Bilmen gereken şeylerden biri de bu," dedi Mathis'e. "Bu Royal okuldaki her kızla yattı."

"Ben damızlığım," diye onayladım, ayağıma ayakkabılarımı geçirirken. "Benimle takılırsan, oyun kurucu, yatağa kız atma derdin olmaz."

Mathis kıkırdayarak bana doğru geldi. "Sağ ol ya, Royal – bu arada adın neydi?"

"Easton Royal," dedim.

"Hangisini kullanıyorsun."

"Hangisi olursa. Sen hangisini kullanıyorsun – Mathis mi Brandon mı?"

"Aslında Bran'i."

"Bran* mi? Mısır gevreğinin içindeki, bağırsakları çalıştıran şey gibi mi?"

Mathis başını geriye atarak kahkaha attı. "Aynen, bağırsakları çalıştıran şey gibi." Beni omzumdan tuttu. "Sen komik bir adamsın, Royal."

Bilmez miyim.

Spor salonuna art arda girdiğimizde o hâlâ gülüyordu. Normalde Pash ya da Babbage ile eşleşirdim ama yeni oyun kurucumu tanımak istediğimden onunla eşleşmeyi teklif ettim.

"Olur," dedi Mathis minnetle.

Banka uzandı. Başucunda durup elimi ağır halterin üzerine yerleştirdim. Kollarını inceledim – uzunlardı, kaslı ama çok iri değillerdi. Umarım topu iyi fırlatabilecek kollardı.

"Ee... Bellfield Hazırlık, ha? Bu eskiden Hunter Burnu'nda yaşadığın anlamına geliyor, değil mi?" diye sordum Bayview'ın yirmi dakika batısında kalan kasabayı kastederek.

* (İng.) Tahıl –çn

"Aslında halen orada yaşıyorum. Ailem, ben Astor'a on beş dakikalık mesafede yaşayayım diye toparlanıp taşınmaya sıcak bakmıyor. Annem bahçesini vazgeçemeyecek kadar çok seviyor."

"Ailen ne iş yapıyor?"

"Nasıl yani?"

"Mathis serveti nereden geliyor?" diye açıkladım düz bir sesle. "Petrolde? İhracattan? Taşımacılıktan?"

"Ah, şey, ortada bir servet yok. Biz orta sınıf bir aileyiz sanırım? Annem öğretmen, babamsa muhasebeci. Buraya burslu geldim yoksa transfer olamazdım. Buradaki eğitim harcı Bellfield'dakinin yaklaşık on katı." Ağırılığı yerine koyup birkaç derin nefes aldı. Halterin ağırlığından yüzü kıpkırmızı olmuştu.

"Ah, anladım." Böyle bir varsayımda bulunduğum için kendimi biraz aptal gibi hissetmiştim ama Mathis iyi çocuktu. Sorumu yanlış anlamamış ya da sosyal konumu yüzünden utanmamıştı. Babamın milyarderler kulübünün bir parçası olmasıyla övünüyor değildim çünkü babamın parasının benimle ne ilgisi vardı ki?

Onun kontrolünde ağırlık kaldırmak için yer değiştirdiğimizde bile sohbet akmaya devam etti. Bana geçen sezon Bellfield'da oynamaya başladığını ancak bileği kırılınca playofflarda sahalardan uzak kaldığını anlattı. Onun yedeği ilk playoff maçında üç kez yanlış pas atınca kaybetmişler, bu yüzden Astor Park, Bellfield Hazırlık'a karşı asla oynamamıştı. Playofflara çıkmamışlardı ve Bran'in onları bırakıp Astor'a gelmesine de açıkça sinirlilerdi.

"Ama Astor insana kapı açıyor, biliyor musun?" dedi. "Daha iyi bir eğitim, daha iyi bağlantılar."

Bunu bilemezdim. Hiçbir zaman Astor'un sosyal çevresinden dışarıya çıkmamıştım. Eğer bu dünyanın bir parçasıysanız, din-dar olmasanız bile St. Mary Kızlar ve Erkekler Okulu'na gidersiniz. St. Mary'den sonra Lake Lee Akademisi'ne gönderilir ve ardından da soluğu Astor'da alırdınız.

Vakıf fonlarımız, lüks arabalarımız ve özel tasarım kıyafetlerimizle ayrıcalıklı şekilde yetiştiriliyorduk. Ve bir Royal'sanız tabii özel jetleriniz de oluyordu.

"Bellfield'daki sosyal ortam nasıl?" diye sordum. Dövüştüğüm ve kumar oynadığım çocuklara bakarsak, bir Astor Park serserisiyle rıhtımdaki bir velet arasındaki tek fark içtiğimiz içkinin fiyatıydı. Yoksa aynı kanı akıtıyor, aynı yaraları alıyorduk.

"Pek partileyen biri sayılmam. Alkol de kullanmam."

"Sezondayken mi?"

Kendi setimi bitirip banktan kalkarken, "Hayır, hiç kullanmam. Ailem gerçekten katıdır," diye itiraf etti. "Babam bir futbol fanatığıdır. Yani futbolla yatar futbolla kalkar. Yediğimi içtiğimi denetler. Her hafta yeni bir diyet planıyla eve gelen bir beslenme uzmanımız var. Yedi yaşımdan beri özel bir antrenörüm var."

Kulağa kâbus gibi geliyordu. Babamın vücuduma giren toksinleri kontrol ettiğini düşünemiyordum bile. Baş edebilmek için babamdan birkaç tane daha olması gerekirdi. Hakkında katı davrandığı tek şey uçmaktı. Kokpitten uzaklaştırılmış olmak canımı sıkırsa da bunun muhtemelen babamın geçmişte uğraştığı bir dava ile ilgili olduğunu biliyordum. Atlantik Havacılık'ın test pilotlarından biri ölmüş ve kaza sonrası soruşturmasında adamın alkol problemi olduğu ortaya çıkmıştı. Babam o zamandan beri uçuştan önceki on iki saat içerisinde alkol almama kuralını sıkı uyguluyordu.

"Acımasızlık," dedim anlayışla.

Bran omuz silkti. "Futbol daha iyi bir hayat için benim biletim. Fedakârlık yapmaya değer. Ayrıca vücudu insanın mabedidir, değil mi?"

Bir havlu kapıp terli boynumu sildim. "Hayır, dostum," dedim sırtarak. "Vücudum benim oyun parkımdır. Hayır, bir dakika. Lunaparkım. Eastonland. Hatunlar bu çılgın Eastonland gezintilerini deneyimlemek için çok uzaklardan geliyorlar."

Mathis ıslık çaldı. "Sen hep böyle kendini beğenmiş bir piç misindir, Royal?"

"Daima!" diye doğruladı Pash ağırlık odasının diğer ucundan.

"Cidden, bu çok sinir bozucu," diye araya girdi diğer takım arkadaşımız Preston.

"Sadece kıskanıyorlar," diye açıkladım Mathis'e. "En çok da Peston." Fısıldayarak ekledim, "Zavallık çocuk hâlâ bakir. Şşş. Sakın kimseye söyleme."

Preston bana ortaparmak çekti. "Siktir git, Royal. Bunun doğru olmadığını biliyorsun."

Yüzünün giderek daha da kızarmasından keyif alarak, "Bunda utanacak bir şey yok," diye temin ettim onu. Preston'ı sinirlendirmek çok kolaydı. "Sosyeteye takdim edilen kızlara masumiyet yüzüğü takacak el değmemiş erkekler de olmalı sonuçta."

Antrenman, şakalaşmalar ve boş konuşmalarla devam etti. Eğlenceli olsa da bugün sadece ağırlık kaldırıyor olmamız beni hayal kırıklığına uğratmıştı. Sahada biraz saldırganlık sergilemek isterdim ama Koç güç ve kondisyona saha antrenmanı kadar önem veriyordu.

Hızlı bir düşün ardından üniformamı giyip kampüsün diğer ucuna yollanırken aklımda tek bir rota vardı: Hartley Wright'ın dolabı.

Oraya ulaştığımda ilk gördüğüm şey Hartley'nin kıcı oldu. Yani bir nevi. Parmak uçlarına kalkmış, dolabının üst rafındaki bir şeye uzanıyordu. Eteği havaya çıkmış, çıplak bacaklarının bir kısmını ortaya çıkarmıştı.

Eteğini kısaltmadığını fark ettim. Okuldaki diğer kızlar eteklerini Beringer'in gözüne batmayacak şekilde olabildiğince kısaltırdı. Hartley ise tam dizlerinin üzerine gelecek şekilde uzun bırakmıştı.

"İzin ver de ben alayım," diye teklif ettim.

Şaşkınlıkla irkildi ve başını dolabın rafının alt kısmına vurdu. "Off!" diye çığlık attı. "Kahretsin, Royal."

O, başını ovuştururken ben kıkırdadım. "Özür dilerim. Sadece yardımcı olmaya çalışıyordum." Arkasından uzandım ve

ulaşmaya çalıştığı ders kitabı aldım. "Ayrıca yetişemeyecek kadar kısayısan belki de üst rafa eşyalarını koymamalısn."

Hartley kaşlarını çattı. "Ben kısa değilim."

"Gerçekten mi?" Bir kaşımı kaldırarak ona dikkatle baktım.

"Gerçekten," diye ısrar etti. "Sadece yükseklikle sınanıyorum."

"Hı-hı. Hadi öyle olsun." Kitabı beklentiyle açılmış ellerine bıraktım ve sonra sırt çantamı karıştırmaya başladım. "Hazır yardımsever, muhteşem bir insan olmamdan bahsediyorken..."

"Kimse senin muhteşem *ya da* yardımsever olduğundan bahsetmedi," diye araya girdi.

Duymazdan geldim. "Senin için matematik notlarımın kopyalarını çıkardım. Bugün derse başlıyorsun, değil mi?"

Hartley yavaşça başını salladı. Notlarımı kabul ederken şüpheci görünüyordu. "Bu çok... hoş bir davranış."

Bana iltifat etmektense kendi suratına yumruk atmayı tercih edermiş gibi geliyordu ki bu kocaman gülümsememe neden oldu. "Rica ederim."

"Teşekkür ederim demedim ki."

"Muhteşem biri olduğumu söyledin..."

"Öyle bir şey de demedim."

"...ki bu da teşekkür etmekle aynı şeydir." Yanına yaklaşıp başını okşadım. Elimi vurarak uzaklaştırdı. "Yani rica ederim. Ayrıca dün akşam evine uğradım ve..."

"Ne yaptın?" diye tiz bir çığlık attı.

"Evine uğradım." Ona baktım. "Buna izin yok mu?"

"Kapıyı kim açtı?" diye sordu. "Kız kardeşim miydi? Nasıl görünüyordu?"

Nasıl görünüyordu mu? Sanki orada yaşamıyormuş gibi konuşuyordu. "Bilmiyorum. Kapıyı annen açtı, ona evde olup olmadığını sorduğumda evde olmadığını söyleyip kapıyı suratıma kapattı. Sorunu ne?"

Söylediği tek şey, "Annem çok kibar biri değildir," oldu, sesi kulağa yılgın gelmişti.

“Hadi canım.”

Etrafımızda koridor kalabalıklaşmaya başlamıştı. Felicity ve birkaç arkadaşının bir buçuk metre kadar ileride oyalandığını fark ettim. Hartley’yle konuştuklarımla fazla ilgili görünüyorlardı. Görüş açılarını kapatmak için duruşumu değiştirdim.

“Ee, neredeydin?” diye sordum. “Ateşli bir randevuda mı?”

“Hayır. Ben kimseyle çıkmam.” Sesi dalgındı, başparmağının kenarını kemiriyordu.

“Hiç mi?”

“Şimdilik hiç. Biriyle çıkmaya vaktim yok.”

Kaşlarım çatıldı. “Neden?”

Bana baktı. “Çok tatlısın...”

Birden neşelendim ama daha sözünü bitirmemişti.

“...başka bir hayatta olsak seninle çıkma fikrinin üzerine atlardım ama senin gibi biriyle olmak için ne enerjim ne de vaktim var.”

“Bu ne demek şimdi?”

“Bu, sınıfa gidiyorum demek.” Dolabın kapağını çarparak kapattı.

“O zaman öğlen yemeğinde görüşürüz.”

Karşılık alamadım. Ama ne olmuş yani, ben Easton Royal’dım. Bana karşılık verilmesine ihtiyaç duymazdım. Ne de olsa yola geleceğini biliyordum. Hepsi eninde sonunda gelirdi.

5

ÖĞLE YEMEĞİ MOLAMIN on dakikasını Hartley'nin çıkıp gelmesini bekleyerek geçirdim. Midem guruldamaya başlayınca yemekhaneye yürümeye başladım. Bu kızın olayı neydi? Benim "çok tatlı" olduğumu ve benimle birlikte olmak istediğini itiraf etmişti. Konu kapanmıştı. Benden kaçıp durmaya devam etmesi anlamsızdı. Bana ayıracak vakti mi yoktu? Sanki ben sürekli ilgi isteyen bir erkek arkadaşımışım gibi? Hah.

"Easton! Buradayım!" Tiz bir ses bana seslendi.

Rahatsızlıkla büzüldüm. Claire, neredeyse bir yıldır ayrı olduğumuz hâlde peşimi bırakmıyordu. Hartley'nin aksine, ben insanları görmezden gelmenin hoş bir şey olmadığını biliyordum ama Claire'e küçük bir dikkat bile göstersem bunu yanlış bir yere çekeceğini de biliyordum. Koridorda verilen bir selamı, kafasında baloya davet gibi algılıyordu. Öğle yemeğini onunla yiyecek olsam yaklaşan nişanımız için davetiye göndermeye başlardı.

Dişlerimi sıkarak tepsimi alıp yiyeceklerle doldurmaya başladım ve sonra kafeteryanın diğer ucuna yollandım. Bu devasa alan meşe kaplama duvarları, yuvarlak masaları, yerden tavana kadar pencereleriyle bir kafeteryadan çok bir özel kulübün

içindeki restorana benziyordu. Ama burası Astor Park Hazırlık Okulu'ydu. Zenginlik ve şatafat bizim tek hayat biçimimizdi.

Sanırım Hartley'nin ilgimi çekme nedeni sıkılmış olmamdı. Astor'daki her yüzü üç yıldır her gün görüyordum. Felicity Worthington gibi bazılarını bebeklikten tanıyordum. Beş yaşındayken de şu an olduğu kadar sinir bozucuydu.

Okul sıkıcıydı. Bayan Mann'ın öğrettiği her şeyi ben zaten biliyordum. Ders notlarım şahane değildi ama bunun sebebi konuların çok kolay olmasıydı. Uçaklarda test uçuşu yapmak için ne yaptığımı bildiğim sürece iyi notlara ihtiyacım yoktu zaten. Ve ben ne yaptığımı biliyordum. Sadece bunu şu an gösterme zahmetine girmiyordum.

Hartley güzel bir oyalanmaydı. Parçaları birbirine uymayan bir yapboz gibiydi. Ona karşı adil olmam gerekirse, ben de iyi geçirilen zaman demektim. Bana sahip olduğu için şanslı olabilirdi. Bu yüzden peşini bırakamazdım. Hem onun iyiliği hem de diğer her şey için.

Her zamanki masamıza ulaştığımda Ella ve en yakın arkadaşı Val çoktan oradaydı. İkiz kardeşlerim ve kız arkadaşları Lauren da.

Evet, Sawyer ve Seb aynı kızı paylaşıyordu. Ama ben kim oluyordum da onları yargılıyordum ki zaten? Dün matematik hocamla takılmıştım.

Kıçımı Ella'nın yanındaki sandalyeye yerleştirdiğimde, "Sorun ne?" diye sordu Sawyer.

"Sorun yok," diye yalan söyledim.

Masanın karşısında Val'in gözleri muzipçe parladı. "Yalan söylüyorsun."

"Söylemiyorum," diye tekrardan yalan söyledim.

"Kesinlikle söylüyorsun. Ne zaman yalan söyleyen bunu anlarım." Koyu renk saçından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştı-
rıp öne doğru eğildi. "Şurada küçük bir kırışıklık oluyor..." Val işaretparmağıyla alnımdaki çizginin üzerinden geçti. "Bir nevi, 'Benim için yalan söylemek çok acı verici ama bir erkek elinden

ne geliyorsa onu yapmalı,' diyor. Ne demek istediğimi anladın mı?"

Elini geri çekmeden onu yakaladım. "Bana dokunmak için hep bir bahane arıyorsun, ha Carrington?"

Kıkırdadı. "Anca rüyada görürsün, Royal."

"Öyle yapıyorum," diye cevapladım ciddiyetle. "Yatağında yalnız yattığım her gece bu rüyayı düşünüyorum."

"Zavalı bebek." Val elini bırakana kadar avucumu çimdikledi. "Dilemeye devam et, Easton. Tüm bu muhteşem şeyler" – abartılı bir tavırla kendini işaret etti– "sana yasak."

Gözlerimi devirdim. "Neden? Kendini var olmayan erkek arkadaşına mı saklıyorsun?"

"Bu acıttı." Ama sırtıyordu. "Ve hayır, ben kendimi kimseye saklamıyorum. Sadece *sana* ilgi duymuyorum."

"Bu acıttı," dedim onu tekrarlayarak ama ikimiz de biliyorduk ki aslında ben de hiç dert etmiyordum.

"Dürüst olmak gerekirse, siz ikinizin hiç takılmamış olmasına inanmıyorum," dedi Ella gülerek. Tepsisinde bir tabak tavuklu makarna vardı ama tek lokma almadan yemeğiyle oynuyordu. "İkiniz neredeyse aynı kişisiniz."

"Bu yüzden hiç takılmadık zaten," diye cevapladı Val.

"Bu doğru değil," diye itiraz ettim. "Bir kere öpüşmüştük."

Ella'nın ağzı açık kaldı. "Öpüştünüz mü?"

Val sanki itiraz edecekmiş gibi görünüyordu ama sonra kahkahayı koyverdi. "Aman Tanrım, kesinlikle öyle yaptık. Mara Paulson'ın on altıncı doğum günü partisinde! Unutmuşum."

İç çektim. "Tamam, bu gerçekten acıttı. Öpüştüğümüzü mü unuttun?"

Ella bize gülüyordu. "Ama çıkmadınız?"

Val başını iki yana salladı. "Arkadaş kalmanın ikimiz için daha iyi olacağına karar verdik."

"Yazık olmuş," dedi Ella surat asarak. "Çıkmış olabileceğimiz çifte randevuları düşünsene."

Üvey kardeşimin yemeğiyle biraz daha oynamasını izledim.

Reed o uzaklardayken Ella'ya göz kulak olmamı istemişti. Bu yüzden gözüm sürekli üzerindeydi. Tıpkı şu anda olduğu gibi. Yine yemeğini yemeyişini izliyordum.

İki dirseğini masaya dayayıp öne eğildiğinde eteğinin yukarıya çıkışını izledim. Hartley'nin aksine Ella eteğini kısaltmıştı. Reed böyle seviyordu. Aynı fikirde olmadığımı söyleyemezdim.

"East..." Uyarıların en yumuşağı nazik Sawyer'dan geldi. Küçük kardeşim bakışlarımın nereye kaydığını fark etmişti.

Ella da fark etti ve uzanıp koluma bir tane patlattı. "Easton! Eteğime bakmayı kes!"

Masum rolü yaparak, "Hiç de öyle bir şey yapmıyordum," dedim.

"Saçmalık," diye suçladı.

"Saçmalık," diye tekrarladı hain Sawyer. Yanında Seb sessizce başını sallıyordu. Bu iki şerefsiz sürekli birlik olup üzerime geliyordu.

Rol yapmayı kesip Ella'ya küçük oğlan çocuğu gülümsememi attım. "Özür dilerim, küçük kardeş. Alışkanlık."

Val kahkaha attı. "Alışkanlık mı?"

"Evet, alışkanlık." Omuz silktim. "Kısa etekli bir kız gördüğümde eteğin altında ne olduğunu bilmek isterim. N'olmuş yani. Ayrıca..." Kaşlarımı oynatarak Ella'nın sarı saçlarından bir tutam alıp parmağıma doladım. "Reed istediği kadar bu yaşanmamış gibi davransun, dudaklarına değen ilk Royal dudağı benimkiydi. Bunu hepimiz biliyoruz."

"Easton!" Yanakları kıpkırmızı oldu.

"Doğru ama," diye dalga geçtim.

"Doğru olması, hakkında konuşmamız gerektiği anlamına gelmez. Hem de hiçbir zaman." Bana kötü kötü baktı. "Ayrıca, seni Reed'i unutmak için kullandığımı biliyorsun."

Elim kalbime gitti. "Vay be. Ben de Val'e taş kalpli derdim."

"Hey!" diye itiraz etti Val ama gülmeye devam ediyordu.

"Of, neyse ne," dedi Ella eliyle geçiştirerek. "Zaten sen de başkasına ilgi duyduğunu söylemiştin."

Kaşlarım çatıldı. "Öyle mi dedim?"

"Evet."

Ağzıma birkaç tane patates kızartması atıp yavaş yavaş çiğnemeye başladım. "Bunu söylediğimde sarhoş muydum?"

Ella bir süre düşünüp sonra başıyla onayladı. "Hem de çok."

"Tam düşündüğüm gibi. Kendimde olmadığımı bir sürü aptalca şey söylerim." Ama dudaklarım Ella'nınkilerin üzerine kapandığı sırada onu başka biri değil, kendisi olarak hayal ettiğimden fazlasıyla emindim. Ella seksiydi. Abimle çıkmaya başlamadan önce onunla yatmak istiyordum, hem de çok fena.

Şimdiyse bu ensest gibi geliyordu ancak yine de onunla dalga geçmek eğlenceliydi.

"Bir kız sana bakıyor."

Bu gözlem, keyifle arkama bakan Sawyer'dan gelmişti.

Arkama döndüğümde bir anda moralim yükseldi. Hartley pencereye yakın bir masaya oturmuştu. Temkinli gri bakışları kısa bir an benimkilerle buluştu ama sonra temas kesildi.

Su şişesinden bir yudum içen Lauren, "O kim?" diye sordu merakla.

"Yeni kankam." Bir masa dolusu şok içindeki yüze göz kırptım ve sonra ayağa fırlayıp Hartley'ye doğru yürüdüm.

Davet beklemeden karşısındaki sandalyeye kuruldum ve ta-
bağından bir rulo aşurdım.

Hartley iç geçirdi. Yüksek sesle. "Peşimde dolanmaktan sıkılmadın mı?"

"Zoru oynamaktan sıkılmadın mı?"

"Gerçekten zoru oynuyor olsaydım bunun seni ne kadar rahatsız edebileceğini anlıyorum ama sen esasında benim seninle ilgilenmediğimi idrak etmekte zorlanıyorsun."

Parmaklarımla masada ritim tutum. Bu mümkündü. Etrafta bana ilgi duymayan kızlar vardı. Belki. Sanırım bu teorik olarak doğrudu.

"Şaşırmış görünüyorsun."

"Dürüst olmak gerekirse daha önce beni kimse geri çevirme-

di. Bunu övünüyormuşum gibi algılama ama gerçek bu. Bu tür konularda hislerimde yanılmam. Hem ayrıca sen de zaten beni seksi bulduğunu itiraf ettin.”

“Ben *tatlı* kelimesini kullanmıştım, hem bir arayışta olsam bile seni seçmeyeceğimi de söylemiştim. Daha dün elin öğretmenimizin eteğinin altında geziyordu.”

Öğretmen lafını görmezden gelip olumlu şeye odaklandım. “Tatlı. Seksi. İkisi de aynı şey. Bence artık takılsak da olur. Bu akşam boşum.”

Hartley tekrar nefesini verdi. Daha yüksek sesle. “Easton,” diye başladı.

Ellerimi masada kavuşturup öne eğilerek yaklaştım. “Efendim, bebeğim?”

Gümüşü gözleri bıkkınlıkla doldu. “Biliyor musun? Unut git-sin.” Yanındaki boş sandalyede duran çantasına uzandı. “Edebiyat dersi için okumam gereken şeyler var.”

O bir kitap çıkarıp okumaya ve tek eliyle de yemeye devam ederken orada ağzım açık oturdum. Ben yokmuşum gibi davranıyordu. Tamamen.

Ona hayran kalmıştım. Benden etkileniyordu ama bununla ilgili hiçbir şey yapmayacak mıydı?

“Kimseyle çıkmıyorum.”

Tepki vermedi.

“Hayatında biri var mı?”

Sessizlik.

Parmaklarımı masaya vurdum. Başka bir erkek olması ortalığı karıştırdı ve ben genellikle böyle işlere bulaşmazdım. Ancak bir erkek arkadaşı olsaydı konuşmamızın ilk beşinci dakikasında bunun bahsini açardı. Yani en azından ciddi düşündüğü bir erkek arkadaşı olsaydı. Ama sonra ampul yandı.

“Kötü bir ayrılık yaşadın, ha? Ayy. Başını koyup ağlayabileceğin güzel bir omzumun olması iyi bir şey o zaman.” Söz konusu omzu pat patladım.

Bu da bana yine uzun, derin bir iç çekiş kazandırdı. “Kötü bir

ayrılık acısı çekmiyorum. Seni ilgilendirmez ama bir erkek arkadaşım yok ve hâlâ beni yalnız bırakırsan sevinirim.”

Bunların hepsini, bakışlarını kitabından kaldırma zahmetine bile girmeden art arda söylemişti. Kitabı okuduğunu sanmıyordum gerçi. Bakışları bir noktaya sabitlenmişti.

Yalanını ortaya çıkarmaya karar verdim. “Gerçekten okusan daha inandırıcı olurdu.”

Hafifçe kızardı ve on dakikadır okuduğu sayfayı çevirdi. Ruloyu bitirip tabağından bir parça havuç aldım. Dudaklarını birbirine bastırdı ama hiçbir şey söylemedi. Öğle yemeğinin geri kalanını yemeye devam ettim. Yani eğer o yemeyecekse ziyan olsun istemiyordum.

Masada suyu dışında hiçbir şey kalmayınca kalkmaya karar verdim.

“Neden herkes bize bakıyor?”

Hartley’nin sinirli tepkisi beni durdurdu. Kafeteryaya göz gezdirdim. İlgi odağı hâline geldiğimiz farkına varmamıştım. Sırtlanlar taze etin kokusunu almış, ağızlarının suyu akıyordu. Felicity Worthington son sınıftan birkaç kızla beraber oturuyordu, hepsi kafa kafaya vermiş son gelişme hakkımda fısıldaşıyordu. Easton Royal yemekhanede bir kızla mı oturuyordu? Büyük olay.

Claire de bizi gözetliyor ve hiç memnun görünmüyordu. Hartley’ye öldürücü bakışlar atıyordu ama bakışları benimkilerle buluşunca ifadesi yumuşadı. Acı dolu masum bir ifade takındı, Reed ondan ayrıldıktan sonra saplantılı eski sevgilisi Abby’nin ona attığı bakışların aynısıydı. Bu Claire olayından kurtulmanın bir yolunu bulmam gerekiyordu.

Rengi atan Hartley yavaşça su şişesini kaptı ve gergince bir yudum aldı. “Gerçekten ama bu çok saçma. Neden bakıyorlar?”

Omuz silktim. “Bir Royal olduğum için.”

“Ne şanslısın.”

“Alay mı seziyorum?”

“Kesinlikle,” dedi neşeyle.

Gözlerimi devirip şu şişesini elinden kaparak büyük bir yudum aldım. Claire'in yönünden gelen sesli bir şaşkınlık nidası duydum. Pekâlâ, eski sevgilimin sakinleşmesi gerekiyordu. Yani gerçek anlamda.

Hartley kitabını okuyormuş gibi davranmaya devam ederek, "Kötü bir ayrılık yaşamış olan senmişsin gibi görünüyor," diye mırıldandı.

"Kötü ayrılmadık. İkimiz de ilgimizi kaybettiğimiz konusunda hemfikir olarak ayrıldık."

"Peki o zaman neden benim şişemden su içmenden rahatsız oluyor?"

"Benim saçmalıklarımın sıkıldığını unuttuğundan sanırım?"

Bu, Hartley'nin boğuk bir kahkaha atmasına neden oldu. "Ne yapıyordun? Sürtüyor muydun?"

"Yok. Sanırım ona pek ilgi göstermiyordum. Benim kötü bir erkek arkadaş olduğumu söylemişti galiba."

"Ağzından çıkan hiçbir söz bunun aksine inanmamı sağlamaz zaten."

"Bu acıttı." Şişeyi Hartley'ye geri uzattım. "Sanırım biraz daha alıştırırmaya ihtiyacım var."

"Ben almayayım."

"Hiç erkek arkadaşın oldu mu?" diye sordum içten bir merakla. Hartley geçmişi hakkında çok ketum davranıyordu.

"Evet, bir erkek arkadaşım vardı." Kitabını bırakıp suyundan bir yudum aldı.

"Ne oldu? Seni terk mi etti? Ondan sıkıldın mı? Çok mu meşguldün? Ne?"

Öne eğildi, gözlerini kısmıştı. "Bu neden bu kadar önemli?"

"Merak ediyorum."

Arkamdan biri boğazını temizledi. Duymazdan geldim. "Sen ilginç birisin ve seninle ilgili daha çok şey bilmek istiyorum."

Boğaz temizleme sesi daha da yükseldi. Hartley'nin gözleri kocaman açıldı ve ağzının köşesi yukarıya doğru kıvrıldı. "Sanırım biri senin ilginı çekmeye çalışıyor."

“Şu anda seninle sohbet ediyorum.”

“Easton.” Adımlar yakınuma geldi ve sonra Claire’in parmakları omzumu kavradı. “Beni duymadın mı?”

Bir iç çekişi bastırdım. *Kibar ol*, diye hatırlattım kendime. “Duydum ama şu an da bir sohbetin ortasındayım...”

“Ben kalkıyorum. Benim yerimi alabilirsin.” Hartley kalktı ve sandalyesini işaret etti.

Claire ona neşeyle baktı. “Teşekkürler.”

“Bekle bir dakika.” Hartley’nin bileğine uzandım ama bir adım atarak kurtuldu. Sinirle Claire’e döndüm. “Hartley’yle bir dakikaya ihtiyacımız var.”

“Hayır, aslında yok,” dedi Hartley. Bir saniye sonra uzaklaştı.

“Bitirmedik.” Yerimden zıpladım ve Hartley’nin peşinden koşturdum.

Claire arkamdan adımı seslendi. Yürümeye devam ederek Ella ve diğerlerinin keyif dolu bakışlarını görmezden geldim. Sadece Hartley’ye odaklanmıştım ki onu da kafeteryanın girişinde yakalamayı başardım.

“Beni öyle Claire’le bırakman çok acımasızcaydı,” diye dalga geçtim. “Kalbin yok mu senin?”

Hartley parmağıyla başını ovuşturduğunda sol bileğindeki ince, beyaz çizgiyi gördüm. Ameliyat izine benziyordu. Ameliyata ihtiyaç duyduğuna göre gerçekten kötü bir kırık olmalıydı.

“Bak, Easton. Ben ilgi odağı olmaktan hoşlanmam ama öyle görünüyor ki sen hoşlanıyorsun.” Yüzleri bize dönük olan kala-balığı işaret etti. “Bu yıl gözlerden uzak takılmak istiyorum. İlgi odağı olmayı istemiyorum – bunu kaldıracabileceğimi de sanmıyorum.”

Üstü kapalı konuşması kaşlarımın çatılmasına neden oldu. “Neden?”

“Çünkü öyle,” dedi sadece.

Ama o uzaklaşmadı.

Ben yaklaştım.

Hâlâ hareket etmiyordu. Sanki ayakları yere çakılmıştı.

Burnum sevimli kulağının birkaç santim ötesinde durana kadar başımı ona doğru eğdim.

O kadar yakınındaydım ki eteğinin kolalı kumaşından teninin sıcaklığını hissedebiliyordum. Parmaklarım bileğine uzandı. Nabızı çılgınca atıyordu. Ya da bana öyle geliyordu.

Meyveli ve canlandırıcı inanılmaz bir kokusu vardı. Burnumu boynuna gömmek ve onu içime çekmek istiyordum. Ve sonra da belki çenesinden başlayıp dolgun dudaklarına ulaşana kadar yalardım. Dilimi ağzının içine kaydırmadan önce o dudakları da yalardım.

Ve işte, kafeteryanın ortasında erekte olmuştum.

Hartley'nin bakışları elimin onunkine dokunduğu yere indi. "Royal," diye uyardı.

"Hımm?" Saçlarının koyuluğu ve kulağının etrafında düzgün bir şekilde kıvrılmış olması dikkatimi çok dağıtmıştı. Aklımda, Hartley'nin saçlarının yüzümün önünde bir perde gibi yayılışı belirince neredeyse yüksek sesle inleyecektim.

"Bunu hissetmiyor olman imkânsız," dedim, sesim kulağa alçak ve boğuk geliyordu.

Gözleri hafifçe açıldı. "Neyi hissetmemem?"

Şehveti. Şu anda içimden yükselen seni-deliler-gibi-istiyorum hissini.

"Bunu," diye mırıldandım ve kendime hâkim olamadan daha da yaklaştım.

Ağzım onunkine odaklanmıştı.

Bu kez birkaç şok nidası duydum. Telaşlı bir fısıltı fırtınası. Onları duymazdan geldim. Hartley'ye odaklanmıştım. Birkaç santim daha yaklaşırsam dudaklarımız buluşacaktı. Bir santim daha yaklaşırsam dilim ağzının içinde olacaktı. Yarım santim daha...

Soğuk, ıslak bir şey yüzümü sırlıslıkla yaptı.

Şaşkınlıkla geri çekildim ve bir elimle uzanıp yanağıma dokundum. Su muydu?

Tanrı aşkına, şişesinde kalan suyun tamamını kafama dökmüştü.

“Ne oluyor be!” dedim öfkeyle.

Hartley de en az benim hissettiğim kadar sinirli görünüyordu. “Fisliğin tekisin,” diye tısladı.

Ağzım açık kaldı. “Ben mi? Üzerime su fırlatan sensin!”

“Sana daha *demin* ilgi çekmek istemiyorum dedim ama sen tüm okulun önünde beni öpmeye çalıştın. Ama başkalarının ne istediği senin umurunda değil, öyle değil mi Easton? Senin için sadece kendi istediklerinin önemi var çünkü sen bir Royalsın, hatırladın mı?”

Elime vurarak uzaklaştırdı ve hışımınla çıkıp giderken arkasından kederle baktım.

Ağlamaklı bir ses, “Easton?” dedi.

Başımı kapının çerçevesine yasladım. Harika ya. Eski sevgilimden kurtulamamış ve istediğim kızı kendimden uzaklaştırmıştım. Son yılım hiç de istediğim gibi gitmiyordu.

Hem de hiç.

6

O AKŞAM İLERLEYEN saatlerde, "Sence ben pislik biri miyim?" diye sordum. Huysuzluğum üzerimdeydi, Ella benim için elma dilimlerden tezgâhtaki elmalardan biriyle oynuyordum.

"Bu nasıl soru böyle?" Dilimleri bir kâseye koyup tezgâhın üzerinden bana doğru kaydırıldı.

"Yani cevabın evet mi?"

"Tabii ki değil." Parmak uçlarında yükselip sanki ben bir yavru köpekmişim gibi başımı okşadı. Bu histen hoşlanmıyordum – Ella beni beş yaşında gibi mi görüyor diye merak etmeme sebep olan histen.

"Senden üç ay büyükken neden bana çocukmuşum gibi davranıyorsun?"

"Çünkü çocuk gibi davranıyorsun."

"Hayır, davranmıyorum."

"Evet, davranıyorsun. Kesinlikle küçük bir çocuk gibi davranıyorsun."

Sinirlendim. "Bu yüzden mi bana hiç Reed'e baktığın gözle bakmadın? *Küçük bir çocuk* olduğum için mi?" Ella'nın ilk Royal'ı ben olabilirdim ancak kalbinde onun için ilk kişi daima Reed olmuştu. Ve bu beni rahatsız ediyordu.

Herkes her zaman en çok beni severdi. Annem, okuldaki kızlar. Hatta yaşlı kadınların bile yörüngelerine her girdiğimde gözlerinin içi parıldardı. Reed'in yüzü her zaman asıktı, Gideon desen onun Savannah Montgomery'den başkasına ayıracak vakti hiç yoktu. Buraların altın çocuğu bendim ama son zamanlarda bu etkiyi kaybetmeye başlamıştım.

Cam dolap kapaklarında kendi yansımanı yakaladım. Hâlâ eskisi kadar yakışıklıydım. Çekici ve komiktim. Vücudum bir dergi kapağında yer alabilecek cinstendi, bunun bir kısmı için genlerime müteşekkirdim ama gelişmesi için çalışıyordum da – ağırlık kaldırıp futbol oynuyordum. Onunla en son çıktığımızdan bu yana uzun zaman geçmiş olsa da Claire peşimden koşmayı bir türlü bırakamıyordu.

Hayır, etkiyi kaybetmemiştim. Ella, anlaşılmaz bir nedenden dolayı hemen Reed'e bağlanmıştı, Hartley Wright desen fazla ciddiye. Tam bir asosyaldi.

"Ben çocuk değilim," diye mırıldandım.

Ella iç çekti. "Tamam, neler oluyor? Her şey yolunda mı?"

Endişeli bakışlarından kaçındım. "Neden yolunda olmasın?"

"Emin misin? Çünkü öğle yemeğinde o kız kafana suyu boca ettiğinden beri moralin bozuk görünüyor – neydi kızın adı?"

Zoraki bir şekilde sırtmaya çalıştım. "Hartley ve o olay moralimi bozmadı. Ben Easton Royal'ım, dünya emrime amade. Ayrıca Hartley illa yola gelecektir." Ella'nın yanağını sıktım. "Ben gidiyorum, küçük kardeş. Bu akşam beni bekleme."

Gerildi. "Dövüş yok."

"Dövüş yok," diye tekrarladım gözlerimi devirerek.

"Easton..."

"Ciddiyim." Masum bir şekilde ellerimi havaya kaldırdım. "Bugün salı zaten. Salı günleri dövüş olmuyor."

Ella pek ikna olmuş gibi görünmüyordu. "O zaman nereye gidiyorsun?"

"İyi kızların gitmemesi gereken bir yere." Elmaların kalanını kaptım ve çıktım.

“Easton!” diye bağırdı arkamdan.

Arkamı dönmeden ona el salladım. Bu akşam Ella’run peşimden gelmesini istemiyordum. Yaptığım şeyi hiçbir şekilde onaylamazdı ve bu da sadece modumu düşürürdü.

Yukarıya çıktığımda üzerime bir kot pantolon geçirdim. Dizlerindeki yırtıklar gittikçe büyüyor, modaaya uygun olmaktan çok bir evsizden çılmışım gibi görünmeye başlıyordu ama ben bir şeyleri atmaktan hoşlanmıyordum. Hem gittiğim yerde zengin görünmenin bir anlamı yoktu. Yerden bir kapüşonlu bulup onu en sevdiğim siyah atletimin üzerine giydim.

Yanıma anahtarlarımı ve birkaç yüz dolar aldım. Arka merdivenleri kullanarak Ella’dan, babamdan ve diğer meraklı bakışlardan kaçındım. Garajda, babamın satın aldığını fark etmediğini umduğum motorun üzerinden brandayı kaldırdım. Motosiklet ikinci eldi ama muhasebeyi alarına geçirmeden alabileceğim en ucuz şey buydu. Bu günlerde on bin doların üzerindeki her satın alma incelemeye alınıyordu. Yine de böyle olmasından memnundum çünkü aldığım pahalı şeyler gittiğim bazı yerlerde hemen dikkat çekebilir ve büyük ihtimalle beni ele verirdi.

Siyah-gümüş Yamaha’yı yolun yarısına kadar elimle ittim ve sonra üzerine binerek yolun kalanını sürerek geçtim. Gideceğim yere ulaşmak otuz dakika sürdü.

Virane evin dışında tütüren yarım düzine insan vardı – sigara tütürüyorlardı tabii çünkü ot burada yasal değildi ve muhtemelen tüm ülkenin onayından geçemezse hiçbir zaman da olmayacaktı. İçerisi ise başka hikâyeydi. Orada ot dışında bir eczanedeki kadar çok hap seçeneği vardı. Ancak ben buraya bunlar için gelmemiştim. Hiç kolay olmasa da haplardan uzak durmaya çalışıyordum.

Bir cigara gördüğümde bile ağzım sulanıyor, dilim karıncalanıyordu. Masadaki beyaz tozu parçalara ayıran bir gruptan gözlerimi güçlükle ayırarak aşağıya inen merdivenlere yöneldim. Bu zordu ancak kardeşlerime bir söz vermiştim. Hapların anneme yaptıklarını gördüğümünden beri bu bağımlılığımın kurtulmaya

çalışıyordum çünkü ölmek istemiyordum. Sadece iyi vakit geçirmek istiyordum. Haplar beni yatıştırıyor, hayattan keyif alacak kadar sakinleştiriyordu ama biliyordum ki iyi olan şeyin fazlası bir felakete yol açabilirdi.

Merdivenlerin dibinde, göbeği okyanusun diğer yakasından bile görülebilecek kadar büyük olan adam parmağıyla beni se-lamladı. "Royal."

Tony'nin cüssesi yanıltıcıydı. Uysal biri gibi görünüyordu ama burada damarına basmak istemeyeceğiniz tek adamdı. Bir pençe hareketiyle işinizi bitirebilirdi.

Bar fedaisinin elini tuttum ve onu erkeklere özgü bir hareketle yandan kucakladım. Sırtıma kemiklerimi titreten bir tokat yapıştırıp kenara çekildi. Loş ışıklı kutu gibi odada dört masa kurulmuştu. Yangın tehlikesi olduğundan burada sigara içilmeye izin verilmiyordu. Tek bir çıkışı vardı, o da merdivenlerdi.

Bol bol içki vardı. Masalardan üçü çoktan dolmuştu ama dördüncü masada üç boş sandalye vardı. Her ne kadar krupiyeri ilk kez görüyor olsam da beş çizgili fişi ortaya attım.

"Seni görmeyeli uzun zaman oldu, Royal," dedi yanımdaki adam.

"Selam Nate Dog." Tokalaştık. Rıhtımda çalışmaktan elleri sertti. Onunla bir dövüşten sonra tanışmıştım ve ardından beni bu oyunlardan birine davet etmişti. Sanırım benim para yüklü olduğumu bildiğinden ve yükümü biraz hafifletmek istediğindendi. Nedeni ne olursa olsun burası stres atmak için güzel bir yerdi. Kaybetmek umurumda değildi, kaybettiğimi çoğu zaman geri kazanıyordum zaten.

Ondan yaklaşık on santim uzun olsam da Nate'in yanında kendimi küçük hissediyordum. Sadece yaşıyla alakalı da değildi bu, tavırlarındandı. Kendini bilen biriydi. Bunun için ona hayrandım.

Üçüncü oyuncu bana doğru çenesini kaldırdı, sert adam tavrı takınıyordu. Omuzlarını dikleştirdi, üzerindeki bol kapüşonlu daha kaslı görünmesi için tasarlanmıştı sanki.

“Benimle bir sorunun mu var?” diye sordu çocuk, çenesini kaldırarak.

“Hayır. Neden sordun?”

Nate D, “Dik dik bakıyordun,” diye bilgilendirdi beni.

“Evet, önündeki kartlara bak.” Çocuk sinirlerimi bozmaya başlamıştı.

“Tatlı görünüyorsun, kendime engel olamadım,” dedim.

Nate D ağzını koluyla kapatarak gülüşünü bastırdı, hatta ifadesiz krupiye bile gülümsedi.

Çocuk beni komik bulmamıştı. Serserinin espri anlayışına sahip olmaması yazık olmuştu. Krupiye ilk eli dağıtırken biri elime bir bira verdi. Nefes almadan şişenin yarısını kafaya diktim.

Bir bağımlılıktan kurtulmuş olabilirdim ama hepsinden kurtulamıyordum. Bir keresinde Ella’ya bunun benim genetik yapımın bir parçası olduğunu söylemiştim. Her şeyi takıntı hâline getiriyordum. Yaradılışım böyleydi ama bunun için üzülecek değildim. Kimseyi incitmiyordum – yani en azından incitmemeye çalışıyordum.

Kartlarımı alıp oynamaya başladım. Serseri sadece mizah duygusundan yoksun değildi aynı zamanda kart oyununda da kötüydü. Oynananlara dikkat bile etmeden ortaya pervasızca para koymaya başladı.

Hızlıca biten beş elin ardından o önündeki tüm parasını kaybetmişken, benim önümdeki yığın büyümeye devam ediyordu.

Nate D iç çekerek, “Bu akşam şans seninle, evlat,” dedi ve hüsrarla elindeki üç altıyı masaya fırlattı.

“Bu, beş el boyunca ikinci seri açışın.” Çocuk bana sinirle baktı. “Hile yapıyorsun, değil mi?”

Paralarımı sayarken birden durakladım. “Krupiye’nin adını bile bilmiyorum, nasıl hile yapmamı bekliyorsun?”

“Sen gelene kadar kazanıyordum. Oldukça şüpheli bir durum,” dedi.

Gözlerimi devirdim.

“Kartlarını oyna,” diye kükredi Nate.

Serseri dişlerini sıktı ama geri çekildi.

Kartlarıma baktım ve iki taneyi çektim. "İki kart, lütfen," dedim krupiyeye.

"Lütfen mi? Sanki şehir kulüplerinden birindeyiz de," diye söylendi kartlarını karıştıran Sert Adam. "Pas geçiyorum. Elim kazanır."

Ama sonunda Nate'e yenildi. Bir deste daha dağıtıldı ve Sert Adam iki bin daha kaybetti. Elimde bir bok yokken büyük bir blöf yaparak kalan son binliğini de elinden aldım. Nate kartlarını açınca Sert Adam da aynı şeyi yaptı.

"Hadi, senin kartlarını da görelim," diye kükredi.

"Hayır." Nate ve diğer birkaç kişi olsa sorun olmazdı ama bu adam bütün akşam pislik yapıp durmuştu. Hiç alttan alacak havada değildim. Öğle yemeğinden beri böyleydim. Ella haklıydı - Hartley tarafından azarlanmak beni üzmüştü.

"Kartlarını görmek istiyorum!" Kartları almak için masanın karşısına uzandı ancak ben onları krupiyeye doğru ittim ve o da el çabukluğuyla kenardaki yığının içine kaydırdı.

"Otur yerine," diye emrettim.

Sert Adam yumruğunu masaya indirerek, "Saçmalık bu!" dedi. "Kıyafetlerini çıkar." Sırtımdaki kapüşonluyu çıkarmak ister gibi öne atıldı.

Önünden çekilirken Nate kollarıyla Sert Adam'ı sandalyesine hapsetti. "Sakinleş," diye uyardı Nate, parmağını bana doğru sallayarak.

Sert Adam surat asarak kollarını kavuşturdu. "O üzerindeki kapüşonluyu çıkarmadığı sürece tek kuruş daha oynamam. Ben kart oyunlarında kötü değilimdir."

Burnumdan güldüm.

"Değilimdir," dedi inatla.

Nate kapüşonlumu arkadan çekti. "Çıkar da oyunumuzu oynamaya devam edelim."

Bir başka deyişle, çenenin kapa da bu kolay lokmanın daha fazla parasına çökelim diyordu.

Rıhtım çalışanının elinden sıyrıldım. “Hayır. Hile yapmıyorum ve blöf bile yapamayan aptalın teki öyle istiyor diye üzerimi çıkarmayacağım.”

Nate ayağa kalktı. “Parası nakit. Çıkar işte, Royal.”

Saçmalığa bak. Nate o kadar paragözdü ki bunun için beni zan altında bırakacaktı, öyle mi? Buna hayatta izin vermeyecektim.

“Çıkar şunu, hilebaz,” diye sataştı Sert Adam. Şimdi Nate de ona arka çıktığı için sahte bir özgüvene kapılmıştı.

Alaycı bir şekilde gülümsedim. “Hayır.”

Nate koluma asıldı ama öne doğru sallayarak elinden kurtuldum. İşler nerede sarpa sardı bilmiyorum ama bu hareketten sonrasını hayal meyal hatırlıyordum. Masa ters çevrildi. Paralar yere saçıldı. Nereden geldiğini anlayamadan bir yumruk çenemle buluşarak kendi etrafımda dönmeme neden oldu.

Hızla yerden kalkıp yumruğumu indirdim. Artık kiminle hangi sebeple dövüştüğümü bilmiyordum ama iyi gelmişti. Karnıma bir tekme, göğsüme iki yumruk yedim ama bunlardan daha fazlasını da ben attım. Ter ve kan gözlerimi bulanıklaştırıp ağzıma dolduğunda bile dövüşmeye devam ettim. Yüzümün ortasına soğuk suyu yiyene kadar da durmadım. Hah. Yine su. Bir günde ikinci kez.

“Yeter!”

Kendimi sırtüstü yatmış, Tony’nin kızgın yüzüne bakarken buldum. Hortumun ucu elindeydi. Bağırışından dolayı kulağım çınılıyordu ya da kulağıma aldığım darbe yüzündendi. Başımı sertçe salladım ama çınlama gitmedi.

“Gitme vakti, Royal.”

Kendimi yerden kaldırdım ama dağınık masaları, parayla kaplı zemini ve sağda solda yatan bedenleri bulanık bir şekilde görüyordum.

“Ben başlatmadım,” diye geveledim.

“Umurumda değil. Sayende gece fiyaskoyla bitti. Çık dışarı.”

Bunu yapmak deli gibi acıtsa da yüzüme bir gülümseme yer-

leştirdim. "Burada yanlış kişi yi suçlamıyor musun sence? Hem o adam da kim? Ben burada sürekli oynarım..."

"Sağır mısın, oğlum? Sana o güzel kıcını bodrumumdan çıkar dedim. Ve bir daha da geri gelme." Beni sertçe merdivenlere doğru itti.

Çınlama devam ediyordu. Çıkışa doğru sendeleyerek gittim ve merdivenleri sürünerek çıktım. Dostum, başım beni öldürüyordu.

Ev neredeyse boştu. Dışarıda birkaç kişi verandada takılıyor-du. Onlara aceleyle el sallayıp tökezleye tökezleye basamaklardan indim.

Kaldırım önümde kayıyordu. Dengemi sağlamak için elimi uzattıysam da havadan başka tutunacak bir şey bulamayınca ileriye doğru tökezledim ve dizlerimin üzerine düştüm.

Arkamdan kahkahalar yükseldi. Şerefsizler.

Kendimi zorlayarak ayağa kalktım ve doğruldum. Motorum yalnızca bir blok ötedeydi. Oraya ulaştığımda iyi olacaktım.

Kaldırımda yalpalayarak ve sendeleyerek ilerlesem de motora ulaştım. Bir bacağı mı üzerine atıp çalıştırmayı denedim. Motor öksürdü ama birkaç saniye sonra sustu. Elimle gidonuna vurup yeniden çalıştırdım. Bu kez kükreyerek can buldu. Aferin, evlat.

"Easton?"

Tanıdık sese doğru başımı çevirdim. Ne oluyor be?

Hartley Wrigth'ın yüzü önümde belirmişti ama ondan üç tane vardı. Üç tane Hartley bana bağı rıyor, kaba davranıyor ve onu öpmeyi istemeye cüret ettiğim için beni suyla ıslatıyordu. Harika.

"Beni mi takip ediyorsun?" diye mırıldandım.

"Rüyanda görürsün." Üç Hartley gitmek için arkasını döndü. Debriyayı bırakınca motor ileriye doğru hareket etti.

"Bekle." O ve iki benzeri geri döndü. "Hadi, seni eve bırakayım."

"Buralarda mı oturuyorsun?" Kötü görüşüme rağmen bura-

nın Astor Park çocuklarının yaşayabileceği bir yer olmadığını görebiliyordum. Bu bok çukurundan burslu öğrenci bile çıkmazdı, değil mi?

“Hadi.” Koluma asıldı. “Bu hâlde sürersen çocuğun birine çarpacak ve tüm ailenin hayatını mahvedeceksin.”

“Beni düşündüğün için teşekkürler,” dedim alaycı bir tavırla ama aniden iliklerime kadar yorgunluk çökmüştü. Haksız değildi. Kafam uğulduyor, her şeyi çifter ya da üçer görüyordum ve bütün vücudum sızlıyordu.

Yavaşça motoru kaldırıma geri çıkardım ve ayağımı indirdim.

Ya da indirmeye çalıştım. Dört kez denedikten sonra Hartley eğilip ayağımı kenara itti.

“Neden bana yardım ediyorsun?” diye geveledim.

“Hiçbir fikrim yok.”

“Öğle yemeğinde bana kötü davrandın.”

“Hak etmiştin.”

Başka bir şey daha söylemiş olabilir ama tüm görüşüm karrardı.

7

KENDRICK LAMAR'IN "Humble" şarkısının boğuk bası kulağında yankılanınca elim kapatma tuşunu aradı. Sabah erken yapılan antrenmanlardan nefret ediyordum. Telefonumu almak için gözlerim kapalı komodine uzandım ama sert ahşap zemin yerine havadan başka bir şey bulamadım.

Daha da ileriye uzanınca kendimi yerde buldum. Bu darbe uyanmamı sağladı.

Kendimi halıdan kazırken evde olmadığımı fark ettim. Ayaklarımın altında rengi solmuş bir halı, arkamdaysa eski püskü bir kanepe vardı. İki katlanır sandalye sağumdaki küçük ahşap masanın çevresine yerleştirilmişti. Hemen arkasında, içinde buzdolabı, bir ocak ve lavabonun olduğu küçük bir alan vardı.

İşeme ihtiyacıyla doğruldum. İki adım atarak bitişikteki tek kapıyı açtım. Banyo evin geri kalanı gibi minicikti. Küçük eviyeli bir lavabo, bir duş ve klozet alanı doldurmuştu.

Tuvaleti kullandım ve ellerimi yıkayarak şaşırtıcı derecede yumuşak el havlusuyla ellerimi kuruladım. İkiye katlayıp aldığım yere, askıya yerleştirdim.

Oturma odasına döndüğümde, dün gece yaşananları hatırl-

lamaya başladım. Yamaha'mla bir kenar mahalleye gitmiştim, birkaç el kâğıt oynamış ve sonra da bir kavgaya girmiştim.

Kafama aldığım yumruk yüzünden kendimden geçmiş olmalıyım. Hayır, bir dakika. Ondan önce bir şey olmuştu.

Hartley.

Kendimden geçmeden önce Hartley beni buraya getirmişti. Bana kıcımlı kaldırmam gerektiğini emrettiğini ve sonra da bitmek tükenmek bilmeyen basamaklardan çıktığımı hayal meyal hatırlıyordum.

Ama ben kanepede uyuduysam o nerede uyumuştu? Bu yerde başka yatak odası yoktu ve kanepede de iki kişiye yetecek kadar büyük değildi. Öyle olsa tam anlamıyla üzerimde uyumak zorunda kalırdı ama benden pek hoşlanmadığı düşünülürse yerde yatmış olabileceğini tahmin ediyordum.

Kahretsin.

Bir elimi saçlarıma götürdüm. Hayır, bu yüzden suçluluk hissetmeyecektim. Ondan hiçbir şekilde yardım istememiştim, dün gece kalacak bir yere ihtiyacım olmuş olsa bile kesinlikle kanepesinde uyumak istememiştim.

Ayakkabılarımı ve kapüşonlumu masanın üzerinde buldum. Kapüşonlumun içinde üç binlik vardı, bu da demek oluyordu ki Hartley parayı bulmuş ama tek kuruşuna dokunmamıştı. Göz hakkını almalıydı.

Birkaç banknot çıkarıp masaya bıraktım. Ayakkabılarımla altına bantlanmış bir anahtarla beraber bir de not buldum.

"Kıyını kilitle ve anahtarı bu zarfın içine koyup aşağıdaki posta kutusuna at."

Notu çeneme vurup durdum. Bu kız tam bir sır küpüydü. Ailesi lüks bir malikânede yaşıyordu. Babası ses getiren bir savcıydı. Hartley ise duvarları alt komşunun çaldığı müziği duyabildiğim kadar ince olan, Bayview'un en berbat bölgesinde yaşıyor ama eyaletteki en iyi okula gidiyordu. Burada ne haltlar dönüyordu?

Son yılının inanılmaz sıkıcı geçeceğini sanıyordum. Ella zamanının çoğunu Reed'le telefonda konuşarak, mesajlaşarak ya da hafta sonları onu State'te ziyaret ederek geçiriyordu. İkizler kendi hayatlarıyla meşguldü. Gideon üniversitedeydi, eve geldiğinde de zaten sadece Savannah'yla vakit geçirmek istiyordu.

İçlerinde dışlanan bendim ve tüm hayatım boyunca da böyle olmuştu. Gid evden ayrılmadan önce ailenin iki büyüğü ve iki de küçüğü vardı, bense ortada takıldım.

Annem bunun benim bireyselliğimi ve kendime yetebilirliğimi gösterdiğini söylerdi. Kendime her zaman bir uğraş bulabiliyordum. Kardeşlerime ihtiyacım yoktu. Ayrıca onların her birinden daha kolay arkadaş ediniyordum. Onlarca arkadaşım vardı. Telefon rehberim numaralarla doluydu.

Yine de... dün gece o rehberden hiç kimseyi aramamıştım. Bunun yerine, beyni taşaklarından küçük olan geri zekâlı bir pislik gibi motoruma atlamış ve eve sürmeye çalışmıştım.

Hartley'nin dairesinden ayrılp kapıyı kilitledim ve anahtarı zarfa koymak yerine cebime attım. Antrenman yarım saate başlayacaktı ve bu geç kalacağım anlamına geliyordu. Dün erken giderek örnek teşkil etmem bu kadardı anlaşılan.

Telefonumda Ella'dan birkaç mesaj vardı.

Nerdesin?

Callum seni arıyor?

Siktir. Böyle devam edersem bir daha asla uçamayacaktım. Gelecekte karar verme yetim üzerine gerçekten çalışmam gerekiyordu.

Seni ele vermedim. Erken çıktığını söyledim.

Merdivenlere doğru yürüdüm. Hartley'nin evinin karşısındaki ara sokak kedi kakası ve köpek çiş kokuyordu – aslında aklınıza gelebilecek her türlü hayvanın kokusu gibi kötü kokuyordu. Berbattı.

Ele vermediğin için teşekkürler. Yoldayım.

Vardığımda herkes hâlâ soyunma odasıındaydı. Bu sabah antrenman talim, kondisyon, koşu, ağırlıklı koşu ve ağırlıklı talimden oluşuyordu. Bittiğinde bacaklarım pelteye dönmüştü.

Artık hücumda Bran Mathis başa geçtiğinden Koç gözümüzün yaşına bakmıyordu. Sanırım oyun kurucu sorunumuz çıkmaza girince pes etmiş ve kalan oyuncularını başarısız olacağı kesin bir sezon için sakatlama riskine girmek istememişti. Ancak artık böyle bir durum yoktu.

Pash bana bir şişe su uzatıp kendininkini kafasına dikti. "Kahretsin, formdan düşmüşüm," dedi nefes nefese. "Bu yaz çok fazla alkol ve sigara kullandım."

"Ben de." Şişeyi kafama dikip kenara fırlattım, ardından da kendimi sırtüstü çimlerin üzerine attım.

Pash de yanıma çöktü. İkimiz orada öylece uzanıp bulutsuz gökyüzüne baktık.

Yorucu antrenmana rağmen bir papatya kadar taze görünen Bran yanımdan geçerken bize güldü. "Çocuklar, daha fazla spor salonuna gitmelisiniz. Ben harika hissediyorum."

Elimi zayıfça kaldırmayı başarıp ona ortaparmak çektim. "Harika hissediyorsun çünkü sigara ve alkol kullanmayan saf bir azizsin."

Kahkahaları daha da yükseldi. "Bu bir hakaret mi şimdi? Çünkü bana göre saf bir aziz olmak çimlerin üzerine öğren ben değilim demek."

Bu kez Pash de bana katılarak Bran'e hareket çekti.

Sonunda kıçlarımızı sahadan kaldırıp hızlı bir duş almak için soyunma odasına gidebildik. Kot pantolonumun cebinden Hartley'nin anahtarını alıp üniformamın cebine attım ve müdür odasına doğru yollandım.

Bayan Goldstein oradaydı. İnce telli, mavi gölgeli bukleleri küçük, yuvarlak yüzünü çevreliyordu. Pembe gözlüğü burnunun ucunda duruyordu.

Tek dirseğimi bankoya yasladım. "Bugün güzel görünüyorsunuz, Bayan G."

İç çekti. "Ne istiyorsunuz, Bay Royal?"

Açıkça görülen sabırsızlığını umursamadan monitörünün üzerine vurdum. "Ders programımdaki bir hata yüzünden geldim. İlk dersime gittim ama öyle görülüyor ki artık o sınıfta değilmişim. Wright isimli bir çocuk transfer olmuş, bu yüzden benim yerimi o almış."

Kalemle çizilmiş kaşları gözlüğünün üzerinden çatıldı.

"Bu pek olası değil."

Yani götümünden uyduruyordum. Ki öyleydi zaten.

Ama yalanıma devam ettim. "Değil mi? Bay Walsh, 'Artık bu sınıfta değilsin, Royal,' dediğinde tek söyleyebildiğim, 'Ne? Bu saçmalık. Wright denilen kişi nasıl oluyor da benim yerimi alıyor?' oldu. Ve Bay Walsh, 'Şey, neden gidip yönetime sormuyorsun?' diye devam etti. Ve sonra..."

Gözle görülür bir bıkkınlıkla, "Tamam!" diyerek lafımı kesti. "Konuşmayı kes de izin ver bakayım."

Sırtışımı gizledim. "Teşekkürler, Bayan G. Wright denilen çocuğun gerçekten de *yanlış* sınıfa gittiğinden eminim."

Berbat kelime oyunumun ardından ona göz kırptım. Bayan G hoşlanmıştı gerçi. Gülmemek için ince dudaklarını birbirine bastırdı.

"Bu konuda ne yapabiliriz bir bakalım." Klavyesine birkaç şey yazdı.

Ne yaptığına bakmak için monitöre doğru döndüm – *Wright, H.* isimli bir dosyayı açtı. Gözlüğünü burun kemerinin iyice yukarısına çekerek ders programını okumaya başladı.

Harika bir sahtekâr olduğumdan bankonun üzerinden eğilip hızlıca yazdırma tuşuna bastım.

"Bay Royal!" diye bağırarak yerinden sıçradı.

Ancak benim kadar hızlı değildi. Bir elimle hızlıca bankonun üzerinden atlayıp doğruca yazıcının önüne indim.

"Bunu yazdırdığınız için teşekkürler." Ona gülümseyerek kâğıdı kaptım ve koşarak masanın çevresinden dolandım.

Beni yakalamaya çalıştı. “Onu senin için yazdırmadım. Easton Royal, hemen buraya gel!”

“Parfümünüz muhteşem kokuyor, Bayan G,” diye seslendim omzumun üzerinden.

Yönetim ofisinden ayrılınca elimdeki çıktıya baktım. Son ders dışında hiç ortak ders yoktu. Hatta *Wright, H*’nin derslerinin çoğu benimkinin aksi yönündeki binadaydı.

Bugünden sonra bu değişecekti.

Merdivenin basamaklarını ikişerli çıktım. Hartley’nin ilk dersinin işlendiği sınıfa girdiğimde ders çoktan başlamıştı. Yanındaki tüm sandalyeler kapılmıştı. Çevresi bir dizi saksı bitkisiyle doluydu – yani oksijen israfı bencil veletlerle. Tanıdığım ve pek hoşlanmadığım birinin yanına yaklaştım.

Kızın masasına doğru eğildim. “Araban alev aldı.”

“Aman Tanrım!” Cynthia Patterson bir çığlıkla ardına bile bakmadan fırlayarak sınıftan çıkıp gitti.

Özgüvenli bir gülümsemeyle boş bıraktığı sandalyeyi çektim ve oraya kuruldum.

Öğretmen, “Bay Royal, bu sınıfta ne arıyorsunuz?” diye sordu.

Kim olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Alnında botoksyla yok etmeye çalıştığı çizgilere bakılırsa kırklarında olmalıydı. Benim için fazla yaşlıydı.

“Buraya öğrenmeye geldim. Zaten buradaki herkes öyle yapmıyor mu?”

“Feminist Düşünce dersindesiniz.”

Başımı bir yana eğdim. “O zaman neden bana karşı ayrımcılık yaptığınızı anlamıyorum. Daha fazla cinsiyet eşitliği istiyorsak bu dersin erkekler için zorunlu olması gerekmez mi?”

Öğretmen beni dersten atmak için son kez çabaladı. “Bu ders için gerekli kitaplarınız yok.”

“Sorun değil. Şimdilik Hartley ile kitapları paylaşıyoruz. Biz eski arkadaşız.” Masamı kaldırıp onunkinin yanına yerleştirdim.

“Sen ne yapıyorsun?” diye sordu Hartley fısıltıyla.

“Kısık sesle bağırarak gibi harika bir yeteneğe sahipsin, bunu biliyor muydun?” Kitaplarından birini masama çektim.

“Senin de beni delirtmek gibi harika bir yeteneğin var.”

“Dünyaya geldiğim andan itibaren bu yeteneğimi mükemmelleştirmek için uğraşıyorum.” Bacaklarımı uzattım. “Annem yumruk atarak doğduğumu söylerdi. Dün gece bana yardım ettiğin için teşekkürler.”

Cebime uzandım, sınıfı hızlıca kontrol ettikten sonra elimi masanın altına kaydırıp Hartley’nin parmağını anahtarıyla dürttüm.

Bir an için irkildi, aşağıya baktığında gerildi. “Sana onu posta kutusuna bırakmanı söylemiştim,” diye mırıldandı.

“Böylesinin daha kolay olacağını düşündüm.”

Yüzümü inceledi. “Şeytanla anlaşma yapmış olmalısın. Yoksa sarhoş olduğun ve dayak yediğin bir gecenin ardından bu kadar iyi görünmen mümkün değil.”

“Dayak yemedim.”

“Gerçekten mi? O yüzden mi bayıldın? Başına görüşünü bozacak kadar sert bir darbe almadın mı yani?”

“Aynen öyle.”

Bu cevabıma baş sallamaktan başka bir tepki gelmedi. Çenesini sıkmaya devam etti. Sınıfın önünde öğretmen üçüncü dalga feminizm hakkında zıvalıyordu. Hiç kimsenin anlatılanlara dikkat etmediğinden habersizdi.

“Neden buradasın?” dedi Hartley sonunda.

“Ah, söylemedim mi? Artık tüm derslerimiz ortak.”

Başı hızla bana doğru döndü. “Aman Tanrım.”

“Şey, müzik dışımda. Müzik kulağım yoktur.”

“Aman Tanrım,” dedi yeniden.

“Sevineceğini biliyordum.”

O kadar yüksek sesle inledi ki herkes dönüp bize baktı. Öğretmen, “Ne oldu, Bayan Wright?” diye sordu kibarca.

Hartley görünür şekilde dişlerini sıkıyordu. "Bu ilerici modern toplumda bile ilaç deneylerinin hâlâ temelde erkekler esas alınarak uygulandığına ve böylece kadınların hayatlarının her gün daha da tehlikeye atıldığına inanamıyorum. Bu şok edici."

"Şok edici!" Öğretmenimiz de aynı fikirdeydi. "Ve de doğru!"

Ders anlatmaya devam ettiği an Hartley bana kötü bir bakış attı. "Ders programın daha önce neyse yine ona dön, Royal."

"Olmaz."

Bana yumruk atma dürtüsüyle savaşıırken masanın yanlarını iki eliyle birden sıkı sıkı tutuyordu. "Peki," diye mırıldandı. "O zaman benimle konuşmayı kes. Burada bir şeyler öğrenmeye çalışıyorum."

"Öğrenecek ne var. Kadınlar da erkeklerle aynı haklara sahip olmayı hak ediyorlar. Konu kapanmıştır."

"Buna gerçekten inanıyor musun?"

Kaşlarımı kaldırdım. "Herkes buna inanmıyor mu?"

"Açıkça görülüyor ki hayır."

Göz kırptım. "Yani bu fazlasıyla entelektüel olduğum için beni daha çok beğendiğin anlamına mı geliyor?"

Ama cazibem işe yaramadı çünkü gözleri şüpheyle kısılmıştı. "Neden beni takip edip duruyorsun bilmiyorum ama bunu kesmen lazım. Seninle ilgilenmiyorum ve gelecekte de ilgilenmeyeceğim. Ve duyduğuma göre istediğin her şeyi yapmak için hazırda bekleyen onlarca kız varmış, bu yüzden..." Eliyle kışkışlar gibi bir hareket yaptı. "Uzaklaş."

Bariz bir şey dışında söylediklerini duymazdan geldim. "Yani etrafa beni sordun, öyle mi?"

Gözlerini kapattı ve önüne döndü.

"Başka neler duydu? Hakkımda yapılan dedikoduları duymayı severim." Kolunu dürttüm.

Benden uzaklaştı ve sessiz kalmaya devam etti.

"En sevdiğim dedikodu, sihirli bir dile sahip olduğumun söylenmesi – çünkü haklılar. İstedığın zaman sana da göstermekten memnuniyet duyarım."

Hartley kollarını kavuşturdu, hâlâ tek kelime etmiyordu.

Eğilip ders programına göz attım. “İngiliz Edebiyatı dersine beraber gitmek için sabırsızlanıyorum,” diye fısıldadım neşeyle.

Çenesi kasıldı.

Bu eğlenceliydi. Hem de gerçekten eğlenceli.

8

HARTLEY İNGİLİZ Edebiyatı ve ardından da, aslında ders programımda olmayan ama sırf o girdiği için katıldığım bir başka ders olan Vatandaşlık boyunca beni görmezden geldi. Öğretmenler benim neden orada olduğumu sorgulamadı bile; orada olduğuma göre yönetimin bildiğini ve izni olduğunu farz ettiler sadece. Bana kalırsa bu biraz sorumsuzcaydı.

Sanırım teknik olarak yaptığım şey sapıklık olarak kabul edilebilirdi ama onu incitiyor ya da onu yatağa atmaya çalışırken iğrençleşiyor falan değildim. Sadece Hartley'yle uğraşmaktan keyif alıyordum.

Yani onu yatağa atmaya itiraz etmezdim tabii ya da tercihen, şu anda hayranlıkla baktığım poposunu kapatan eteğinin altına girmeye. Öğle yemeği molasıydı ve ben kafeterya sırasında Hartley'nin arkasında oyalanıyordum. Bir elma almak için uzandığında sevimli poposu bana doğru döndü.

Evet, bunu şaplaklardım işte.

"Ciddi misin ya?" Öfkeyle arkasına döndüğünde bunu sesli söylediğimi fark ettim.

Yine de özür dileyecek değildim. Ben Easton Royal'dım. Sürekli aptalca şeyler söylerdim. Bu benim çekiciliğimin bir parça-

sıydı. “Ne? Gurur duymam gerek,” diye temin ettim onu. “Ben bu okulda çok rağbet gören biriyim.”

Hartley dudaklarını büzdü. Kafasının içinde dönen yüzlerce öfkeli çıkışmayı görebiliyordum ama o zeki bir kızdı – benimle tartışmanın tamamen mânâsız olduğunun çoktan farkına varmıştı. Bundan sadece keyif alıyordum.

Bu yüzden arkasını döndü ve tepsisine yemek koymaya devam etti.

Ben de aynısını yaparak peşinden koşturdum. Astor Park’ın kafeteryası yemek konusunu fazla ciddiye alıyordu ki bence çok gereksizdi. Her sömestrde işe ünlü bir şef alınır, hamburger ve patates kızartması yemeyi tercih eden gençlere balık buğulama ve tarhunlu tavuk gibi şeylerle dolu bir menü hazırlatılırdı. Kafeterya da bu okuldaki diğer her şey gibi fazla abartılıydı.

“Fotoğrafçılık dersinde beraber oturmak ister misin?” diye sordum ona. “Bu öğleden sonra çiftlere ayrılacağımızı duydum, sıra arkadaşımızla fotoğraf çekecekmişiz.” Eğilip kulağına, “Sen bana kendininkini gösterirsen ben de sana benimkini gösteririm,” diye mırıldandım.

Hartley bir elini koluma koyup beni hafifçe itti. “Birbirimize hiçbir şey göstermiyoruz. Ve sen o dersi almıyorsun bile! Benim derslerime gelmeyi kes artık!”

Ona kocaman gülümsedim. “Keseyim de muhteşemliğimden seni mahrum mu bırakayım? Hayatta olmaz.”

Gözlerini kırptırdı. Sonra tekrar kırptırdı. Dikkatle gözlerimin içine baktı. “Easton. Senin... bir sorunun mu var? Yani... yukarıda?” Kafasının bir yanına vurdu.

Kahkahayı koyverdim. “Tabii ki yok.”

“Tamam. Sen kimsenin sözünü dinlemeyen kendini beğenmişin tekisin o zaman. Anladım.”

“Dinlerim,” diye itiraz ettim.

“Hı-hı. Eminim dinliyorsundur.”

“Dinliyorum!” Yüzüme bir sırıtış yayılmadan ciddi ifademi bir saniye falan koruyabildim. “Kızlar, Lütfen, Easton, daha faz-

la!’ ve ‘Aman Tanrım, Easton sen harikası!’ dediklerinde onları yüzde yüz dinlerim mesela.”

“Vay be.”

“Değil mi? Vay be.”

“Şu anda aynı şeye vay be dediğimizi sanmıyorum.” Derin bir iç çekti ve sonra öne ilerleyip bir servis kaşığı kaptı.

Tabağına bir öbek dolusu fırınlanmış patates yığarken tepsisine bir göz attım ve çok fazla yemek aldığını fark ettim. İştahı genel olarak yerinde olabilirdi tabii ama o kadar zayıftı ki bu kadar yemeğin nereye gittiğini anlayamıyordum. Ya çılgın gibi egzersiz yapıyordu ya da... her şeyi tıkınıp sonra kusan kızlardan biriydi.

Öyle olması kötü olurdu. Kızların kıvrımlarından bu kadar korkmasından nefret ediyordum. Bu dünyayı döndüren şey kıvrımlardı. Siktir, bu dünya kıvrımları olduğu için yuvarlaktı zaten. Kıvrımlar şahaneydi. Kıvrımlar...

Gözlerimi kırıştırarak düşüncelerimden sıyrıldım. Bazen konudan sapıyordum, sadece yüksek sesle konuşurken değil kafamın içinde de. Böyle zamanlarda, aklımda dönüp duran çılgın düşünceleri susturmak için bir esrar yakmak ya da içkinin dibine vurmak istiyordum.

Daima bir enerji yumağıydım, hatta çocukken daha da kötüydü. Hiç şeker tüketmediğim zamanlarda bile kan şekeri hep yüksekti, etrafta zıplar, zıplar ve zıplardım... ta ki uyuyakalıp ebeveynlerime derin bir nefes aldırana kadar.

“Bu akşam bir şey yapmak ister misin?” diye sordum Hartley’ye.

Yürümeyi kesti.

Neredeyse ona toslayacaktım ki tam zamanında geri çekildim. “Bu bir evet mi?”

Ses tonu ciddiye. “Bak, Royal. Daha ne kadar açık konuşabilirim bilmiyorum ama seninle ilgilenmiyorum.”

“Sana inanmıyorum.”

“Tabii ki inanmazsın. Çünkü sen birinin neden senin yakınında olmak istemeyebileceğini *ihtimali yok* anlayamazsın.”

Üzgün bir ifade takındım. "Neden benim yakınlarımda olmak istemiyorsun? Ben eğlenceliyimdir."

"Evet, öylesin," diye katıldı. "Eğlencelisin, Easton. O kadar eğlencelisin ki Salem Sokağı'ndaki birkaç serseriden dayak yiyorsun. O kadar eğlencelisin ki neredeyse bayılmak üzere olduğun hâlde motoruna atlayıp eve sürmenin iyi bir fikir olduğunu düşünüyorsun..."

Utançtan göğsüm sıkıştı.

"...o kadar eğlencelisin ki cebinde bir yığın parayla geceyi rasgele bir kızın evinde geçiriyorsun. İstesem seni soyup soğana çevirirdim." Omuz silktili. "Benim böyle şeyler için vaktim yok. Bu çok büyük bir yük."

Bir yük mü?

Biraz sertçe, "Geceyi sende geçirebilir miyim diye sordum," diye hatırlattım ona. "Ve verdiğim rahatsızlık için sana para da bıraktım." Bir kaşımı kaldırdım. "Ki bunun için bir 'teşekkür ederim' bile demedin."

"Ben senden önce evden çıktım – bana para bıraktığını nereden bilebilirim? Üstelik bilsem bile neden sana teşekkür edecekmişim? Prens Royal yatağını işgal ederken ben yerde yattım. Bunun için tazminatı hak ediyorum. Kolumda gezinen bir hamamböceğiyle uyandım, biliyor musun?"

Korkuyla titredim. Böceklerden nefret ederdim. Özellikle de hamamböceklerinden. Onlar en kötüleriydiler. Bir kez daha öfke ve suçluluk arasında kaldım. Çünkü ondan yardım istemediğim hâlde bana yardım etmişti. Ve dayak yemiş, zavallı kıçım yumuşak bir yer görsün diye bana yatağını –şey, yani koltuğunu– vermişti.

"Bana kalacak yer verdiğin için teşekkür ederim," dedim süklüm püklüm.

Biri bizi dürtünce öne doğru hareket ettik ve tatlı reyonuna ilerledik. Hartley bir değil iki dilim cheesecake aldığıında hiç şaşırmadım.

Bir endişe sızısı hissettim. Gerçekten ama gerçekten yeme

bozukluğu olmamasını umut ediyordum. Reed gittiğinden beri Ella'nın iştahı kaçtığı için yeterince kötü hissediyordum zaten. Tüm okul yılını hayatımdaki kadınların yeme içme sorunlarını kontrol ederek geçirmek istemiyordum.

"Rica ederim," dedi Hartley. "Ama biliyor musun? Benden sadece tek bir iyilik koparabilirsin. Hepsi bu kadar."

Ona, bu *iyiliğin* karşılığını vermek için fazlasıyla sabırsızlanıyorum diyecektim ki Felicity Worthington araya girdi.

"Selam Easton."

Birkaç metre ötede iki arkadaşı duruyordu: saç bandı kafasına yapışık gezen ve onun on santim topuklu giyen sarışın yandaşı. Felicity orada dikilip beni bir yırtıcı gibi süzerken iki kız elleriyle ağızlarını kapatarak birbirleriyle fısıldaşıyordu.

"N'aber, Felicity?" diye sordum umursamazca.

"Haftaya benim evimde bir şenlik ateşi olacak," dedi tatlı bir şekilde. "Seni şahsen davet etmek istedim."

Kahkahamı yuttum. Worthingtonlar sahilde, bizden birkaç ev ötede oturuyorlardı, yani verdikleri bir sürü partiye katılmıştım ama onlara hep Felicity'nin abisi Brent evsahipliği yapardı. En son gittiğim parti Daniel Delacorte'un çırlıçıplak soyulup gelenecek bir Hawaii partisindeki domuz gibi sıkı sıkı bağlanmasıyla sonuçlanmıştı. Bu Ella, Val ve Savannah Montgomery'nin eseri idi. Göt herifi başka bir partide Ella'ya uyuşturucu verdiği için cezalandırmışlardı. O gece Daniel özgür kalınca sahile kaçmış ve Reed'in yumruklarıyla karşılaşmıştı.

O günden sonra Royalların hiçbir partiye davet edilmediğini söylememe gerek yok sanırım. Brent geçen yıl mezun olmuştu, sanırım artık parti görevini Felicity üstlenmişti.

"Evet, belki gelirim," dedim kayıtsızca. "Kızım gitmek istiyorsa tabii." Göz kırptım ve Hartley'ye doğru döndüm ancak o gitmişti bile.

Kahretsin. Dışarıdaki yemek yeme alanına açılan Fransız kapılara doğru yürüyordu. Ben onu izlerken Hartley verandadaki en uzak masalardan birine doğru ilerledi ve sırtı yemekhanenin

kapısına dönük bir şekilde oturdu. Tabii ki öyle yapacaktı. Asosyal bir prenses gibi tek başına yemek yiyordu.

“Ne kızı?” Felicity gözlerini kıstı. “Claire’den mi bahsediyorsun? Çünkü o önceki gün Melissa’ya barıştığınızı söylüyor–”

“Barışmadık,” diye araya girdim. Lanet olası Claire.

“Ah, peki. Güzel.” Felicity fazlasıyla rahatlamış görünüyordu. “Neyse, parti diyordum, geleceğine dair mesaj falan atmana gerek yok. Kapımız sana her zaman açık.”

“Evet, belki gelirim,” dedim tekrardan.

Uzanıp parmaklarını üst koluma doladı ve gömleğimin üzerinden pazumu hafifçe okşadı. “Belki yok. Lütfen gel. Seninle biraz kaliteli vakit geçirmeyi çok isterim.”

Hızla dönüp şu anda kıkırdayan arkadaşlarına katıldığında gerçekten bir şenlik ateşinin olup olmadığını merak ettim. Belki de beni oraya çekmek için bir plandı, böylece benimle birlikte olabilecekti.

Ama her zamanki masamıza gittiğimde Val ve Ella da Felicity’nin partisinden bahsediyordu. Birkaç takım arkadaşım-la yumruk tokuşturduktan sonra Ella’nın yanındaki sandalyeye çöktüm.

“Söyledim işte, gitmek istemiyorum,” diyordu Val’e. “Felicity’nin sahte tatlılığı dişlerimi ağrıtıyor.”

Val parmaklarını birbirine doladı. “Benim de ama başka şansın yok. Kendini göstermen gerek, özellikle de artık neyin peşinde olduklarını biliyorken.”

“Kim neyin peşindeymiş?” diye sordum kaşlarımı çatarak.

Val dönüp bana baktı. “Soylular tahta başkaldırmak için plan yapıyor.”

Kaşlarım daha da derin çatıldı. “Ne demek istiyorsun?”

Ella benim endişeli bakışlarımı fark edince uzanıp kolumu sıktı. “Onu boşver. Dramatik davranıyor.”

“Davranmıyorum,” diye devam etti Val. “Easton, bana arka çık.”

“Çıkardım, bebeğim ama hâlâ neden bahsettiğinizi bilmiyorum.” Çatalımı etli *empanadama* saplayıp büyük bir ısırik aldım.

Riderların köşe defans oyuncusu Connor Babbage diğer yanımdan konuşmaya girdi. “Şu konuştuğun hatun var ya – Felicity miydi? Ella’ya takmış.”

“Öyle mi?” Dönüp üvey kardeşime gülümsedim. “Okuldan sonra onu dövecek misin, küçük kardeş?”

“İşim olmaz,” dedi Ella duygusuz bir sesle. “Ama Val’in dediğine göre Felicity beni dövmek istiyormuş.”

Umursamaz bir şekilde omuz silktim. “Dert etme. Sen onu yere serersin.”

“Okuldan sonra kız kavgası mı var?” dedi Babbage umutla.

“Hemen havalara girme, Con.” Val onu eliyle geçiştirip tekrar Ella ve bana odaklandı. “Şaka değil, Easton. Sanat Tarihi dersinde Felicity ve sürtük arkadaşlarının arkasında oturuyorum ve Felicity’nin nasıl da Ella’ya hak ettiği dersi vereceği üzerine fısıldaşıp duruyorlardı.”

“Peki bunu nasıl yapacaktım?” diye sordum.

Ella, “Bana hiçbir şey yapamaz,” diye ısrar etti.

Val başını iki yana salladı. “Bebeğim, buradaki yetkili Royal olduğun için senden hoşlanmıyorlar. Eğer Easton olsaydı farklı olurdu.”

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. “Ben bu işler için fazla tembelim.”

Val sanki ben hiç konuşmamışım gibi devam etti. “Ama sen davetsiz misafirsin. Reed’i kapan kişi. Jordan’ı yola getiren kişi. Gideon ve Savannah’yı tekrar birleştiren kişi.”

“Gid ve Sav olayında benim hiç payım yok,” diye itiraz etti Ella.

“Önemli değil ki. Bunların hepsi algı. Senin gölgende kalmaktan hoşlanmıyorlar,” dedi Babbage neşeyle ve sonra boş tepsisini tezgâha bırakmak üzere gitti.

Sandalyeme biraz daha gömüldüm. Kahrolası Reed. Gerçi hayır, bunlar hep Gideon’ın suçuydu. Eğer o son yılında insan-

lara emirler verip durmaya başlamasaydı, Royallar Astor için bir şeyler yapmak zorunda kalmayacaktı. Tıpkı diğer öğrencilerin çoğu gibi kör ve sağırı oynayacaktık. Ancak Gideon'ın aptalca müdahalesi yüzünden tüm okul bizim de onun gibi -yönetmeye hazır- olduğumuzu düşünüyordu.

Ben uçmak, içmek, dövüşmek ve kadınlarla yatmak istiyordum. Muhtemelen tam da bu sıralamayla. "Neden vaktimizi aptal insanlar hakkında konuşmakla geçiriyoruz. Sadece son yılımızın keyfini çıkaramaz mıyız?"

Val masanın altından tekme attı. "Hayır, çıkaramazsın. Sen ve Ella'nın bir şey yapması lazım. Çocukların sizden korkmasını sağlayın. Sizden korkmaları sevmelerinden iyidir. Falan filan işte."

Sürtükler Kraliçesi Jordan Carrington'ın geçen yıl yaptığı bir şeye gönderme yaparak, "Bizden içlerinden birini okulun dış duvarına bantlamamızı mı istiyorsun?" dedim.

"Hayır. Ama ağırlığınızı koyun diyorum. Bu yüzden Ella'nın Felicity'nin partisine gitmesi gerektiğini düşünüyorum. Senin de, Easton. Siz çocuklar artık müttefik toplamaya başlamalısınız."

"Biz NATO değiliz, Val. Müttefik ya da düşman edinmemize gerek yok."

İç geçirdi. "Tanrım, Ella'nın saf olmasını beklerdim ama senden bunu beklemezdim, Easton."

Neyse ne. Bu aptal okulun sosyal politikalarına karışmaya niyetim yoktu. Bana ihtiyacı olursa Ella'yı desteklerdim ama anladığım üzere o da bu saçmalıklarla uğraşmak istemiyordu. Onu bunun için suçlayamazdım.

*Empanadam*dan bir ısırık daha alırken gözlerim verandaya açılan büyük kapılara kaydı. Hartley hâlâ dışarıda oturuyordu. Tepsisini göremiyordum ama o yemek yığınınu biraz bile erittiğinden şüpheliydim.

"Nereye bakıyorsun sen?" Ella'nın meraklı bakışları benim kileri izledi. Ve sonra gülmeye başladı. "Seninle çıkmayı kabul etti mi bari?"

"Tabii," diye yalan söyledim ama kızların ikisi de bunu anladı – bana sırtttıklarında yerime gömüldüm. "Peki, kabul etmedi. Ama önemli değil. Kabul edecek. An meselesi." Tekrar Hartley'ye odaklandım, simsiyah saçlarının güneş ışığında neredeyse mavi göründüğünü fark ettim. "Ayrıca şu anda kovalama aşamasında değilim. Onu çözmeye çalışıyorum."

Ella kaşlarını çatı. "Çözecek ne var?"

"Bilmiyorum." Hüsrarla dudağımı çiğnedim. "Astor'a gidiyor, değil mi?"

Val şok olmuş gibi yalandan bir ses çıkardı. "*Gerçekten mi?*"

"Sessiz ol, kadın." Ella'nın su şişesini kaptım ve büyük bir yudum içtim. "Eh, Astor'a gidiyor ve bildiğim üzere ailesinin de hâli vakti yerinde. Evlerini gördüm."

"Nereye varmaya çalıştığını anlamadım," dedi Ella.

"Yani zenginse neden Salem Sokağı'ndaki bir delikte yaşıyor?" Hartley'nin boğucu, berbat dairesini düşününce kaşlarım çatıldı. Tanrı aşkına, bir yatağı bile yoktu.

Ella ve Val şaşırmış görünüyorlardı. "Onun dairesine mi gittin?" dediler aynı anda.

"Ne zaman?" diye sordu Ella.

Elimle geçiştirdim. "Orası önemli değil. Söylemek istediğim, ailesi bir malikânede yaşarken kendisi bir sıçan deliğinde yaşıyor. Bu çok garip. Ve bugün yemek sırasındaiken üç öğüne yetecek kadar yemek aldı. Sanki günlerdir yemek yememiş gibi."

Yanımda, Ella da altdudağını çiğnemeye başladı. "Bir derdi olduğunu mu düşünüyorsun?"

Su şişesini ona uzattım. "Belki? Ama sizce de bu garip değil mi?"

Val yavaşça başını salladı. "Evet. Biraz öyle."

Ella'nın ifadesi endişeli görünüyordu. "Kesinlikle garip."

Üçümüz başımızı tekrardan Hartley'den yana çevirdik ancak sohbetimiz esnasında kalkıp gitmişti. Masası boş, tepsisi yoktu.

9

GÜNÜN GERİ KALANINDA Hartley'yi bir daha görmedim.

Fotoğrafçılık dersinde değildi, bu yüzden tek başıma tıklıp kaldım – üstelik o lanet dersi almıyordum bile.

Müzik Teorisi dersinde de yoktu, bu yüzden neşeyle âââğşık olduğumu şakiyan Larry'nin yanında oturmaya mecbur kaldım. Aşk hakkında konuşmadığında o aptal spor ayakkabılar hakkın-da konuşuyordu. Lanet olasıca Larry. Hem o neden Müzik Teorisi dersine giriyordu ki? Bu ne tür bir sınıftı? Sesin bir fiziği mi olurdu? Tahtaya dalga boyu frekansı ile hızı arasındaki bağlama dayalı bir matematik denklemi yazıldıktan sonra aklım başka yerlere kaymaya başlamıştı.

Matematik dersinde de, yani umutsuzca girmeye çalıştığı, buraya transfer olmak için öğretmene resmen yalvardığı sınıfta da yoktu.

Yalan söyleyecek değilim – endişelenmeye başlamıştım.

Astor Park antrenörüyle güç ve kondisyon antrenmanımı birtirdikten sonra ona mesaj atmaya karar verdim. Umarım numarasını nereden bulduğumu sormazdı.

Dersleri asmak benim olayımdır. Neredesin? -E

Cevap gelmedi.

Eve gittim, çabucak bir şeyler yiyip ödevimi yaptıktan sonra dışarıya çıktım. Neyse ki evde kimse yoktu da aptalca soruları cevaplamak zorunda kalmadım. Çünkü verecek düzgün bir cevabım yoktu.

Neden bilmiyorum, yolcu koltuğumda bir *burrito*yla Hartley'nin dairesine doğru sürüyordum. Neden bilmiyorum, bana cevap yazmaması beni huzursuz etmişti. Onunla ilgili şeyleri neden deli gibi merak ediyordum, bilmiyorum.

Kamyonetimi görmesin diye bir blok aşağıya park ettim ve dairesine giden yandaki dış merdivenleri temkinli adımlarla hızlıca çıktım. Ahşap basamaklar o kadar eskiydi ki her an iki katlı evin yan tarafından söküleceklerinden korkuyordum.

Kapıyı sert bir şekilde çaldıktan sonra, "Teslimat," dedim.

Cevap yoktu.

Telefonunu çaldırdım ve bir kulağımı kapıya dayadım. İçeriden telefon sesi gelmiyordu. Birkaç kez daha kapıya vurdum.

Alt kattan gelen ayak sesleri dikkatimi çekti. Aşağıya baktığımda bodur, kel bir adamın elindeki ıspatulayı havaya salladığını gördüm.

"Evde yok, seni geri zekâlı."

Merdivenlerden aşağıya koşturdum. "Nerede?"

"Muhtemelen işte." Adam bana gözlerini kıstı. "Sen kimsin?"

"Okuldan bir arkadaşı. Ev ödevini unutmuş."

"Hımm," diye homurdandı. "Eh, evde değil, yani sen de git-sen iyi olur."

"Ama kötü not almasını istemiyorum. Beklesem sorun olur mu?"

Tekrar homurdandı. "Sessiz olduğun sürece ne yaptığın umurumda değil."

"Tabii, efendim."

Aptal çocuklar ve onların aptal ödevleri hakkında sessizce homurdanarak, birinci kattaki daireye aitmiş gibi görünen yan kapıda gözden kayboldu. Ahşap kaplaması ve soyulan boyasıyla, bu küçük ev bir sonraki kasırga mevsimini atlatabilirmiş gibi

görünmüyordu. Bir Astor Park veledinin böyle bir mahallede, bu tür bir evde yaşamasındaki tezatlık beni şaşırtıyordu.

Yemek poşetini yanıma koyarak alt basamağa oturdum ve bekledim. Bekledim. Bekledim.

Saatler geçmişti. Oyunda kırdığım bütün şekerler yüzünden telefonumun şarjı neredeyse bitmek üzereydi. Güneş batmış, cırcır böcekleri ötmeye başlamıştı. İçim geçmiş, uyandığımda ılık sonbahar havası soğumuştur. Telefonum gece yarısını geçtiğini gösteriyordu.

Kollarımı kendime doğru bastırdım ve ona yeniden mesaj attım.

Yemeğin soğudu.

“Ne yemeği?”

Şaşkınlıktan neredeyse telefonumu düşürüyordum. “Sen hangi cehennemden çıktın öyle?” diye sordum Hartley’ye.

“Aynı şeyi ben sana sormalıyım.”

Öne doğru ilerlediğinde bir koku aldım... yağ kokusu muydu? Bir çeşit üniforma giymişti: siyah pantolon, kırıksık, eski, beyaz bir kısa kollu gömlek ve kalın tabanlı siyah ayakkabılar.

“Çalışıyor muydun?” diye tahminde bulundum.

“Ne? Bu kıyafetin harika bir gece kulübü kostümü olduğunu düşünmüyor musun?” Eliyle üzerindekiileri işaret etti.

“En harikası hem de.” Yemeğini aldım ve ona yukarıya çıkmasını işaret ettim. “Çok yorgun görünüyorsun. Bu öğleden sonra ve akşam ne harikalıklar yaptıysan artık, seni fena hâlde yormuş olmalı.”

“Evet.” İç çekerek ilk adımını basamağa attı ama sonra merdivenin tepesine sanki bu tırmanış çok zorlu olacaktı gibi baktı.

Burada olmam iyi olmuştu.

Onu kollarıma alıp kaldırdım.

“Yürüyeblirim,” dedi ama itirazı zayıftı çünkü çoktan kollarını tutunmak için boynuma dolamıştı.

“Hı-hı.” Kuş gibiydi ama yine de basamakları yavaşça çıktım.

Ona dokunmama izin verdiği ilk andı bu ve hoşuma gitmişti. Hem de çok.

Dairesinin içi hatırladığım kadar sıkışık ve iç karartıcı değildi. Düzenli ve temiz kokuyordu, ince pencere pervazına bir vazo dolusu papatya koymuştu ancak çiçekler ortamın çirkinliğini azaltmıyordu.

Hartley'nin bakışları beni takip etti. "Biraz rengin odayı canlandıracağını düşünmüştüm," dedi duygusuz bir şekilde.

"Bunun mümkün olabileceğinden emin değilim." Küçük tezgâhın yanına gidip mikrodalga'nın kapağını açtım. Vay be. Bunun gibi eski model mikrodalgaların hâlâ var olduğunu bilmiyordum. Aptal şeyin nasıl çalıştırıldığını çözmem bir dakikamı aldı.

Hartley tuvaleti kullanmak için sıvışırken ben *burritoyu* ısıttım. Onu beklerken, dolapları açıp atıştırarak bir şey aradım. Tek bulabildiğim bir kutu krakerdi. Geri kalan her şey konserve yiyeceklerdi.

"Kurcalaman bitti mi?" diye homurdandı kapıdan.

"Hayır." Mini buzdolabının -mutfak müsveddesi, normal boy bir buzdolabının bile sığamayacağı kadar küçüktü- içine baktım ve yetersiz ürün seçeneklerini inceledim. Tereyağı, süt, küçük bir karton kutu portakal suyu, birkaç sebze ve bir Tupperware dolusu önceden hazırlanmış yemek.

"Pazar günü bir haftalık yemeğimi yapıyorum," diye açıkladı Hartley garip bir şekilde. "Bu şekilde, akşam ne yiyeceğim konusunda endişe etmemiş oluyorum."

Cam kaplardan birini kaldırıp inceledim ve sonra yerine geri bıraktım. "Bunlar sadece akşam yemeği için," dedim.

Hartley omuz silkti. "Şey, evet. Kahvaltı olarak granola bar ya da meyve yiyorum, öğle yemeğimi de okulda yiyorum. Hafta sonları çalışıyorum ve genelde öğle yemeğine vaktim olmuyor."

Jeton şimdi düşmüştü, Astor'da tepsisine neden sürekli dört öğünlük yemek yığdığı belli oluyordu. Açıkça görülüyordu ki bu kız para sıkıntısı çekiyordu. Bir savaş veriyordu. Önceki gün

onun tüm öğle yemeğini nasıl da mideme indirdiğimi hatırlayınca içim suçlulukla doldu.

Mikrodalga'nın zamanlayıcısını kontrol ettim. Yirmi saniyesi daha vardı. Cesaretimi toplayarak, "Neden ailenle yaşamıyorsunuz?" diye sormama yetecek bir süreydi.

Tüm vücudu kaskatı kesildi. "Bizim... bakış açılarımız uyumuyor," diye cevapladı. Ağzından bu kadar laf aldığıma bile şaşırmıştım.

Açıklamasını istiyordum ama elbette inatla sessiz kalmaya devam etti. Ayrıntı vermesi için baskı yapacak kadar aptal degildim. Mikrodalga öttü. Kapağını açtığımda *burritodan* buhar tütüyordu, elimi yakmamak için tabağı kenarından kâğıt havluyla tuttum.

"Soğuması için bir dakika bekleyelim," diye önerdim.

Sanki benimle daha fazla zaman geçirmesi gerektiği anlamına geldiğini için bu kabul edilemez gecikme onu biraz sinirlendirmiş görünüyordu. Daha önce benimle vakit geçirmek konusunda bu kadar ilgisiz davranan bir hatunla hiç tanışmamıştım.

Hartley kanepeye doğru yürüdü ve ayakkabılarının bağını çözmek için oturdu. Ve sonra sanki kötü bir suç işlemişler gibi onları tekmeyle uzaklaştırdı. Birkaç dakika sessiz kaldı. Tekrar konuşmaya başladığında ses tonu yenilgi doluydu. "Bana neden yemek getirdin, Easton?"

"Senin için endişelendim." Çekmecedan bir çatal ve bıçak çıkardım. Sadece iki çatalı, iki bıçağı ve iki kaşığı olduğu için koca bir *çekmeceye* ihtiyacı yoktu aslında. Hepsi bu kadardı. "Neden gün ortasında okulu astın?"

"Patronum mesaj attı," diye itiraf etti. "Bir vardiyada boşluk oluşmuş, hayır diyemedim."

"Bu vardiyalar kaç saat sürüyor?" diye sordum çünkü Astor'dan gün ortasında ayrılmış ve eve gece yarısına kadar dönmemişti. On iki saattir yoktu. Yarı zamanlı çalışan bir garson için bu çok uzun bir zamanmış gibi görünüyordu.

"Çifte vardiyaydı," dedi. "Çifte vardiyalar berbatır ama nor-

malde ekstra çalışma saati almak zor oluyor. Küçük çocukları olan iki garson daha çalışıyor ve onların bu vardiyalara benden daha çok ihtiyacı var.”

Tam takır olan mutfak dolaplarını düşününce açıklamasının doğruluğundan şüphe ettim. Onun da o vardiyalara ihtiyacı vardı. Hem de fazlasıyla.

Ya da belki de yoktu. Yani, benim param vardı. Bu yıkıntının ne kadara mal olduğundan emin değildim ama aylık harçlığımın onda biri bile olamazdı. O paranın bir kısmından olmayı kafama takmazdım.

Akşam yemeğini bir peçete ve bir bardak suyla beraber sehpanın üzerine koydum ve sinirlendirmeden ona para teklif etmenin bir yolunu bulmaya çalıştım. Hartley çatalını almak için hareket geçmeyince kanepenin diğer ucuna oturup kollarımı kavuşturdum.

“Ye,” diye emrettim.

Tereddüt etti.

“Tanrı aşkına salaklaşma, içine zehir katmadım. Açsın işte. Ye.”

Bunun üzerine daha fazla ikna çabasına gerek kalmadı. Hartley, Noel sabahındaki bir çocuk coşkusuyla *burritoya* yumuldu. Açlıktan ölmek üzere olduğunu kanıtlayarak, biraz yavaşlamadan evvel nefes almadan yarısını yiyip bitirdi.

Aldığım on dolarlık *burritoyu* bile zorla kabul ediyordu. Birkaç bin dolar alması için onu nasıl ikna edecektim?

“Neden kimseye çalıştığını söylemedin?”

“Çünkü bu kimseyi ilgilendirmez. Evet, bir restoranda garsonum. Ne olmuş yani? Bu neden okula yayılması gereken bir mevzu? Konu etmeye bile değmez.”

Hüsrarla öne doğru eğildim. Dirseklerimi dizlerime dayadım ve onu dikkatle inceledim. “Sen kimsin, Hartley?”

Ağızına götürdüğü çatalı yarı yolda durdu. “Ne demek istiyorsun?”

“Demek istediğim, seni araştırdım...”

Bunu dediğim an omuzları öfkeyle dikleşti.

"Ah, sakinleş," dedim. "Gömülü, karanlık sırlarını bulduğum yok. Hakkında tek bildiğim, babanın vali adayı olduğu ve kaybettği."

Babasının bahsi geçince yüzüne gölge düştü. Kendimi kollarında morluklar var mı diye onu incelerken buldum. Babası onu dövdüğü için mi evden kaçmıştı?

Ağzından daha fazla ayrıntı almaya çalışarak, "Ve iki kız kardeşin olduğunu söyleyen bir makale buldum," dedim.

Bunu onaylamak ya da reddetmek yerine şimdiye kadar gördüğüm en yorgun ifadeyle bana öylece baktı. "Easton." Durakladı. "Neden beni araştırıyorsun?" Bir duraklama daha. "Neden bana yemek alıyorsun?" Bir tane daha. "Neden buradasın? Neden büyük, şatafatlı evini bırakıp bütün geceni beni beklemekle geçiriyorsun? Burada soyulmamış olmana bile şaşırdım."

Buna gülmek zorundaydım. "Ben başımın çaresine bakarım, bebeğim. Ve sorunun cevabı, buradayım çünkü senden hoşlanıyorum."

"Beni tanımıyorsun bile," dedi sinirle.

"Tanımaya çalışıyorum!" Ben de aynı şekilde sinirlenmiştim, avucumla dizimi tokatladım.

Hartley gürültülü şaplak sesiyle irkildi. Ürkek bir tavşan gibi bakışları korkuyla doldu.

Hızla iki elimi bir şey yok dercesine havaya kaldırdım. "Özür dilerim. Seni korkutmak istemedim."

Lanet olsun, belki gerçekten de evinde şiddet görmüştü. Ya da şu anda burada, başka biri tarafından şiddet görüyordu. Babamı aramalı mıydım?

"Biri... Sana zarar veren biri mi var?" diye sordum temkinli bir şekilde.

"Hayır," diye cevapladı. "Kimse bana zarar vermiyor. Burada tek başıma yaşıyorum ve kimsenin de yardımına ihtiyacım yok. Tek başıma gayet iyi idare ediyorum."

"Bu bana gayet iyiymiş gibi görünmedi." Elimini tüm daireyi kapsayacak şekilde salladım.

“Gerçekten mi? Astor’daki insanlara nerede çalıştığımı neden söylemediğimi merak ediyorsun bir de, öyle mi? Ya da nerede yaşadığımı? Kendi yerimi seviyorum.” Sinir olmuş gibi başını iki yana salladı. “Şatafatlı değil ama en azından bana ait. Kendi çabamla yaşıyorum ve bununla da çok gurur duyuyorum.”

“Haklısın.”

Kabullenişim onu hazırlıksız yakaladı. “Ne?”

“Hey, ben de hata yaptığımı itiraf edebilirim. Açıkçası sana fazlasıyla hayranlık duyuyorum. Duymasam, kesinlikle peşinde dolanmaz ve sana yemek getirmezdim.”

Rahatladı ama tedbirli tavrını tamamen kaybetmedi. “Sen takılmak isteyeceğim türden biri değilsin, Easton.”

Göğsümden bir şey koptu ve kalbime saplandı.

“Bunun kulağa sert geldiğinin farkındayım.” Sözlerinin beni nasıl etkilediğinden tamamen habersizdi. “Ama sana anlatmaya çalıştığım şey – sen büyük bir belasın. Benim buna ayıracak vaktim yok.”

Kanım öfkeyle kaynadığı hâlde onun haklı olduğunu biliyordum. Ben belaydım. Ben kaçık olan Royal’dım; kavgalara karışan, çok fazla içen ve herkesin sürekli tepesini attıran.

Beni tamamen işe yaramaz biri olarak gördüğünü keşfetmek acı verse de dürüstlüğüne takdir ediyordum. O, Easton Royal’ı asla yanlış yapmayan biri olarak gören, bu yüzden de ne yaparsam yapayım beni affeden ve bana yaltaklanan Claire ya da birlikte olduğum diğer kızlar gibi değildi.

Hartley benimle ilgili sevmediği şeyleri söylemekten çekinmiyordu. Ve bunun için ona kızamıyordum bile çünkü onun bende gördüğü tüm o kötü şeyler aslında benim de kendimle ilgili nefret ettiğim şeylerdi.

“Tek umursadığım şey geceleri uyuyabileceğim bir yerimin olduğundan emin olmak ki bu da para kazanmaya bakıyor,” dedi dürüstçe.

“Para ihtiyacın varsa sana verebilirim.”

Siktir. Yanlış şeyi söylemiştim.

Çatalı tabağına çarptı. "Bunu *gerçekten* söyledin mi? Ne yani, bana para verirsen ben eskisi kadar çalışmayacağım ve böylece seninle daha fazla vakit geçireceğim, bu mu?" Sesi inanamıyormuş gibi çıkıyordu.

"Özür dilerim. Söylediğim şey aptalcaydı." Boğazım utançla tıkanmış çünkü biz Royallar sorunlarımızı hep böyle çözerdik – üzerlerine para atarak.

Ama aynı zamanda, fırtına grisi gözlerindeki yargılayıcı ifade canımı yaktı. O, pisliğin içinde büyüyen Ella gibi ya da Carrington sülalesinin daha az zengin olan kesiminden gelen ve iyi bir okula gidebilmek için amcası ve yengesinden yardım almak zorunda kalan Valerie gibi değildi.

Hartley'nin ailesi zengindi. Şu anda onlarla yaşamıyor olabiliyordu ama kalıbımı basarım daha önce beraber yaşıyorlardı.

"Evine gitmiştim, hatırladın mı?" diye kızarken buldum kendimi. "Şu anda para akışın olmayabilir ama ailen varlıklı. Yani sakın bana, sen hayatı boyunca yoksulluk çekmiş, geçimini kuponlarla sağlayan sert biriymişsin de ben de şımarık bir veletmişim gibi bakma. Tanrı aşkına. Birkaç ay öncesine kadar şatafatlı yatılı okullardan birine gidiyordun."

Gri gözleri, beklediğim gibi öfkeyle parlamak yerine yorgun görünüyordu. "Evet, öncesinde zengindim. Ama artık değilim. Ve geçen mayısta okul bittiğinden beridir de bu dairede yaşıyorum. Sadece dört ay oldu ama hayatta hiçbir şeyin garantisi olmadığını anlamama yetti. Hayat yatılı okullar, şatafatlı kıyafetler ve malikânelerden ibaret değil. Bayview'a döndüğümde dersimi zor yoldan öğrendim." Bana baktı. "Ama bence sen henüz o dersi öğrenmedin."

"Ne?" Güldüm. "Nasıl fakir olunur dersi mi? Bana karşı daha kibar olman için fakir olmam mı gerekiyor? Arabamı otobüs biletiyle takas edip bir süre diğer tabakanın nasıl yaşadığını görmem mi gerekiyor?"

"Senden öyle bir şey yapmanı istemiyorum. Ne yaptığın umurumda bile değil, Easton. Sen çeşitli hayat derslerini öğre-

nirken burada durup sana yardım edecek ya da elini tutacak değilim. Ben sadece kendi başımın çaresine bakmaya çalışıyorum.” Suyundan küçük bir yudum aldı. “Zamanımın yüzde doksan dokuzunda sen aklımın ucundan bile geçmiyorsun.”

Bu acıtmıştı.

Lanet olsun, çok acıtmıştı.

Ama bir şeyi fark etmem bu acı dolu hissin kaybolmasına neden oldu – sesindeki sahtelikti. Dikkatle gözlerini benden kaçırmıştı.

“Sana inanmıyorum,” dedim. “Aklından geçiyorum.”

Bardağını yer bırakıp sendeleyerek ayağa kalktı. “Gitme vaktin geldi, Easton.”

“Neden? Aklına giriyorum diye mi?” Meydan okuyan bir bakışla ben de ayağa kalktım.

“Sinirlerimi bozuyorsun, yaptığın şey bu.”

“Hayır. Aklına giriyorum,” diye tekrarladım.

Ona bir adım yaklaştım, her ne kadar gerilse de uzaklaşmadı. Nefesinin teklemesi gözümünden kaçmadı ve yemin ederim, boyunda nabzının hızla attığını ve bakışlarındaki isteği görebiliyordum. O da beni istiyordu ya da en azından ona verebileceğim şeyi istiyordu ama bunu istemek için ya fazla gururlu, ya fazla inatçı ya da fazla utangaçtı. Çünkü sevgiye, yakınlığa ve bağ kurmaya ihtiyacı olmadığım düşünüyordu.

Onu çözmeye başlamıştım. Geçmişini değil tabii ki. Ailesiyle olan sorununu değil ama aklının nasıl çalıştığını.

Korktuğunda ya da incindiğinde kabalaşıyordu. Benim kadar inatçı olmayan biri çoktan peşini bırakmıştı. Zaten bu yüzden yalnızdı – çünkü hayatında yaşamını onunla geçirmeye istekli kimse yoktu.

Yalnız kalmanın ne demek olduğunu biliyordum. Bir şeyleri istemenin ama elde edememenin nasıl bir şey olduğunu da. Hartley de böyle hissetsin istemiyordum. Artık hissetmesin. Ben yanındayken hissetmesin.

“Bunu yapacağım,” dedim yumuşak bir tonla.

Bakışları hızla benimkiyle buluştu. "Neyi yapacaksın?"

"Seni öpeceğim."

Nefesi kesildi. Hava aramızda ince bir şekilde uzadı, sanki bulutların arasına çıkmışsın da büyük, mavi gökyüzüyle aranda seni tutan incecik metalden başka bir şey kalmamış gibi. Gözlerinin içine bakınca heyecan damarlarıma yayıldı. Aynı heyecanı onun tepkisinde de gördüm.

"Easton..." dedi ama bu bir uyarı mı yoksa bir yakarış mıydı bilmiyorum.

Ama artık çok geçti. Ağzım onunkiyle buluşmuştu.

Şaşkınlıkla nefesi kesildi ama dudakları benimkilerin altında yumuşadı. Siktir, öpücüğüme karşılık veriyordu.

Başım dönüyordu, midem ağzımdaydı ve bunun tüm sebebi bu kızdı. Dudakları inanılmaz yumuşaktı. Başparmağımla okşadığım ensesindeki teni de öyle. Tüm ağırlığını hissetmek için onu kendime çektim. Dilim aralanmış dudaklarının arasına dalıp onunkine dokundu ve işte o anda kollarımdan sıyrılarak kurtuldu.

O kadar hızlıydı ki gözümü kırpacak vaktim olmamıştı. Hayal kırıklığı içime dolunca boğazımdan kısık sesli bir küfür çıktı. "Neden durdun?" dedim neredeyse inleyerek.

"Çünkü bunu istemiyorum," dedi boğuk bir sesle ve benden uzaklaştı. "Sana söyledim, biriyle çıkmaya vaktim yok. Bununla ilgilenmiyorum."

"Öpücüğüme karşılık verdin," diye açıkladım. Bu tahrik edici öpücüğün ardından nabzım hâlâ hızlı bir şekilde atıyordu.

"Zayıflık ânyıdı." Güçlkle nefes alıyor gibi görünüyordu. "Bunu daha kaç farklı şekilde söylemek gerek bilmiyorum, Easton. Seninle çıkmak istemiyorum."

Öfkemi yuttum. Bu kıızı anlayamıyordum. O zaman neden beni öpüyordu? Zayıflık ânyıymış? Yersen. Benden hoşlanıyordu. Benden etkileniyordu. O zaman neden bunu yapamıyorduk?

Neyi? diye azarladı aklımdaki ses.

Bu bir an duraksamama neden oldu, çünkü... burada istedi-

ğim şey neydi? Hartley'yle yatmak mı yoksa onunla çıkmak mı? Son yılımda özgür takılmayı planlamıştım, beni bağlayacak bir kız arkadaşım olsun istemiordum. Yatabileceğim bir sürü kız vardı ama Hartley'ye daha önce hiçbir kıza çekilmediğim şekilde çekiliyordum. Onda, yanındayken mutlu olmama neden olan bir şey vardı.

Aklıma çlgın bir fikir geldi.

"Peki ya arkadaş olsak?" diye sordum yavaşça.

Şaşırmış görünüyordu. "Ne?"

"Arkadaş. Yedi harften oluşan ve karşılıklı bağ kurabilen kişiler anlamına gelen kelime."

"Ne anlama geldiğini biliyorum. Ben sadece senin neden bahsettiğini anlamıyorum."

"Arkadaş olmalıyız diyorum. Madem bana ilgi duymuyorsun." Göz kırptım. "Ya arkadaş oluruz ya da sana asılmaya ve seni öpmeye çalışmaya devam ederim."

Hartley bıkkın bir ses çıkardı. "Neden bunlardan biri olmak zorunda? Üçüncü bir seçenek yok mu?"

"Yok." Çarpık bir şekilde gülümsedim. "Hadi ama Hartley Davidson..."

"Hartley Davidson mı?"

"Takma isim denemesi yapıyorum. Kankalar birbirlerine la-
kap takarlar." Ellerimi kotumun arka ceplerine soktum. "Dürüst
olayım, ben bu fikri çok sevdim. Yatmayacaksak o zaman arka-
daş olmalıyız. Hiç yakın kız arkadaşım olmadı, yani benim için
güzel bir deneyim olacak."

Hartley geri koltuğa çöktü. "Bir sürü arkadaşın olduğunu rahatlıkla söyleyebilirim."

"Yok," deyiverdim.

Ama âniden suçluluk duydum, Ella'yla Val neydi o zaman? Erkek kardeşlerim sayılmazdı – onlar hayatımda olmak mecburiyetindeydi. Onları arkadaşım gibi görüyordum ama kan bağı, elinizdeki bütün seçenekleri alıp sizi birine bağlayıveriyordu işte. Ama Ella ve Val'e arkadaş olmayı ben seçmiştim.

Bu yüzden kendimi düzelterek, "Birkaç arkadaşım var. Ama bir tane daha olsun istiyorum. Ben bir Hartley Wright istiyorum."

Gözlerini devirdi. "Burada benim de bir Easton Royal istiyorum mu demem gerekiyor?"

"Aynen." Heveslenmişim. "Antrenmandan sonra takılabiliriz. Matematik ödevlerimizi beraber yapabiliriz. Övünmek gibi olmasın ama canım istediğimde okul işlerinde oldukça iyiyimdir."

"Okul işleri," diye tekrarladı duygusuz bir şekilde.

"Evet. Aslında..." Bir an tereddüt ettim ama sonra itiraf ettim, "ben zeki sayılırım."

"Biliyorum." Bacaklarını esnetip ayak parmaklarını oynattı.

"Biliyor musun?"

"Evet. Tuttuğun notlar harika. Konuyu gerçekten anlayan biri ancak bu kadar iyi açıklayabilirdi."

"Hı-hı."

"Ama aptalı oynamaktan keyif aldığın için bunu açık etmeyeceğim."

"Aptalı oynamıyorum, ben sadece... ilgilenmiyorum. Okul sıkıcı bir yer."

"Bunu kabul edersem eğer..."

Yüzüme bir sırıtiş yayıldı.

"Bunu kabul edersem eğer," dedi bu kez üstüne basa basa, "bazı kurallar olacak."

"Bunu pas geçiyoruz. Ben kural sevmem."

Tatlı tatlı gülümsedi. "O zaman ben de bu arkadaşlık konusunu pas geçiyorum."

Kısıp sesle homurdandım. "Peki. Neyse ne. Kuralları duyalım bakalım."

"Bana sırnaşmaya çalışman yasak."

"Peki," dedim başımı sallayarak çünkü zaten sırnaşmayacağımı söylemişim.

"Flörtleşmek yasak."

“Olmaz. Bu benim doğamda var, engel olamıyorum.” Ulaşmak için elimi kaldırdım. “Ama flörtleşmeye başlarsam bana durmamı söyleyebilirsin.”

“Peki.”

“Başka?”

Biraz düşündü. “Cinsel ima yasak.”

“İmkânsız. Bu da içimden geliyor, kızlar öyle diyor.” İç çektim. “Gördün mü, benden çok şey bekliyorsun. Benim önerim senin yapılacak herhangi bir imayı görmezden gelmen. Babam bir şeye dikkatli bakmazsan, o şey aslında hiç olmamış sayılır der hep.”

Kahkahasıyla savaştığını görebiliyordum. “Baban diyor demek. Gerçekten,” diye uzattı lafı. Sesi şüpheyle doluydu.

“Hı-hu. Ya da belki Gandi demiştir. Zeki biri söylemiş işte. Bir el sıkışmamız olmalı,” dedim ona.

Bir kaşı havaya kalktı. “El sıkışması mı?”

“Evet. LeBron James’in her takım arkadaşıyla ayrı bir el sıkışma şekli var. Bu aralarındaki bağı gösteriyor. Hadi biz de bir tane yapalım.”

“Karmaşık bir el sıkışmasını asla hatırlayamam. Oyum bir şarkıdan yana. Her karşılaştığımızda bana bir şarkı söyleyebilirsin.” Gözkapakları kapanıyordu.

Zavallı kız çok yorgundu. Koltuğun sırtına örtülü battaniyeyi kaptım. “Sana müzik kulağım olmadığını söylemiştim,” diye hatırlattım ona, battaniyeyi bacaklarına örterek. “Peki, hangi şarkıyı önerirsin?”

Örtüyü çenesine kadar çekti. “Dalga geçiyordum.”

“Meydan okumaya açığım.”

“Öyle olduğunu öğrenmeye başladım.”

“El sıkışmayı ve şarkıyı elediysek, geriye gizli bir tıkladma kaldı.”

Tepki vermedi. Göğsünün yavaş ve sakın bir şekilde inip kalkışını izledim. Koltuktan kalktım ve ayaklarını kaldırıp boşalttığım mindere koydum. Başının altına bir yastık yerleştirip koltu-

ğun yanında, yerde bulduğum, dikkatlice katlanmış güzel yatak örtüsünü üzerine örttüğümde bile uyanmadı.

Her ne kadar kalmak istesem de Hartley'nin tek başına uyanmayı tercih edeceğini biliyordum. Bu yüzden oradan ayrıldım.

Arkadaş olma fikrine neden bu kadar kapıldığımı bilmiyordum ama içimden bir ses bunun doğru olduğunu söylüyordu. Hartley'yi hayatımda istiyordum, eğer arkadaş olmak bunu mümkün kılacaksa o zaman arkadaş olurduk.

Bu farklıydı ama belki de kötü bir şey değildi.

10

Ben: Neredesin, kanka?

O: Biz kanka değiliz.

Ben: Ama kabul etmiştin!

O: ARKADAŞ olmayı. KANKA olmayı değil.

Kampüsün doğusunda bir köşeye iliştirilmiş sanat binasının koridorlarında yürürken telefonuma sırtıttım. Aslında burada hiç dersim yoktu. Hiç yaratıcı bir insan değilimdir.

Nolamaz, diye cevap yazdım. Neredesin?

Sana ne, diye cevapladı Hartley, mesajını bir gülücükle sonlandırarak.

“Ders programını bilmem iyi bir şey o zaman,” dedim yüksek sesle. “Günaydın günışığı.”

Arkasında belirince Hartley şaşkınlıkla sıçradı. Müzik sınıflarından birine girmek üzereyken birden arkasına dönmüştü.

“Ne oluyor be!” Sevimli, küçük bir inleme çıkardı. “Yok artık, Easton. Haftada sadece üç özel pratiğim var ve bunu mahvetmene izin vermeyeceğim! Git buradan.”

Yalandan surat astım. “Ama çalışını duymak için heyecanlanıyordum...” Başımı eğdim. “Ne çalışıyordun?”

“Keman,” dedi isteksizce.

“İyiymiş.” Yandan uzanıp kapıyı açtım. “Hadi gidelim.”

“Gerçekten de pratik yaparken beni mi dinleyeceksin?”

“Neden olmasın?” Onun hafifçe dürttüm. “Yapacak daha iyi bir işim yok.”

Tereddüt etse de sınıfa girdi. Küçük, siyah çantadan enstrümanını çıkarırken ufak odaya göz gezdirdim. Duvara dayalı olan piyanodan daha büyük değildi. Hartley’nin kendine doğru çektiği piyanonun altındaki tabure ve notaları tutan ayaklı stant dışında oda bomboştu.

“Piyanonun üzerinde otursam beni öldürür müsün?”

“Evet,” dedi başını kemanından kaldırmadan.

“Ben de öyle düşünmüştüm.” Yere çöktüm. “Neyse, zaten kıcımlı kirli zemine sürtmeyi severim. Bağışıklık sistemimi falan güçlendiriyor.”

“Ne güzel.”

“Nedense hiç üzülüyormuşsun gibi gelmiyor.”

“Sağlıklı olmana yardım etmek bir kankanın yapacağı şey değil midir?” dedi müzik standına birkaç sayfa yerleştirirken.

“A-ha! Kanka olduğumuzu itiraf ettin.” Gözlerimi kapatıp arkamdaki duvara yaslandım ve kollarımı göğsümde kavuşturdum. Cevap yapıştırmasını bekledim ama onun yerine müziğin acı dolu yakanışını duydum.

İlk başta notalar kısıktı, havada asılı kalan birkaç usul yankıdan ibaretti ve bunu birkaç tanesi daha takip etti ama sonra notalar yükselmeye ve akortlar neredeyse birbirinin üzerine binmeye başlayıp yalnızca tek bir enstrümandan çıktığına inanmadığım dolu dolu bir müziğe dönüştü.

Gözlerimi açtığımda Hartley’nin de gözlerini kapadığını gördüm. Artık önündeki nota kâğıtlarına bile bakmıyordu. Kemanı yalnızca parmaklarıyla değil tüm bedeniyle çalıyordu. Bu yüzden sanki odada tam bir orkestra varmış gibiydi.

Müzikle içimi doldurup hayatımdaki diğer gürültüleri susturmuş, kalbimi şişirmiş, şişirmiş ve geriye kulaklarım ve ruhumdan başka bir şey bırakmamıştı.

Ve bu beni ölümüne korkutmuştu.

Birden ayağa kalktım. "Dışarıda bekleyeceğim," diye mırıldandım.

Ben çıkarken Hartley fark etmedi bile.

Pratik sınıfından çıkınca ellerimi çıplak kollarımda gezdirdim. Tüylerim diken diken olmuştu. Artık ciğerlerim çaldığı melodiyile dolu olmadığı için yeniden nefes alabiliyordum.

Koridorda, popom yere değene kadar duvardan aşağıya doğru kaydım. Kemanıyla yarattığı sesler, içimin tamamen kapatmaya el vermediği bir kapının aralığından sızmıştı.

Yay tellerin üzerinden her geçişinde sanki Hartley etimi kesip beni açığa çıkarmaya çalışıyormuş gibi geliyordu. Ben bu kadar derin bir insan değildim. Müzikten etkilenmezdim. Ben Easton Royal'dım, yüzeysel ve sadece eğlenceyle ilgilenen biriydim.

Benliğimin derinlerine inmek ve oranın dipsiz, karanlık bir hiçlikle dolu olduğunu görmek istemiyordum. Ben inkârın mutluluğunu yaşamak istiyordum.

Şu anda buradan gitmeliydim. Kalkmam, dövülecek birini bulmam ya da... Aslında ikincisi yapmak istiyorsam bunun için Hartley vardı.

Hiçbir yere gitmem gerekmiyordu. Sadece, yalnız kaldığımızda çıplak olursak bu arkadaşlık şeyinin daha iyi olacağına onu ikna etmem gerekiyordu.

Ve bunu başarmak için de tek bir yolum vardı.

Hartley'ye ve onun sihirli kemanına karşı gardımı alarak tikiş tikiş odaya geri döndüm. Neyse ki, pratiğin geri kalanını sinir krizi geçirmeden bitirebildim.

Parmaklarının tellerin üzerinde kayışından etkilenmiyordum. Alnında beliren hafif terin ışıltısını fark etmiyordum. Daha önce sıradan diye nitelendirdiğim bütün özelliklerinin, müzikal bir trans hâlindeyken onu bir tür tanrıçaya dönüştürmesini umursamıyordum.

Bunların hiçbirisi beni rahatsız etmiyordu. Hem de hiç.

"Bitti mi?" diye sordum kemanını kucağına yerleştirdiğinde.

Yayını kapının üzerindeki ışığa doğrulttu. "Vakit doldu." Işık kırmızı yanıyordu. "Sadece bir saat iznimiz var."

Bir saat mi geçmişti? On dakika bile geçmemiş gibi geliyordu. "Bir saat olduğuna inanamıyorum," dedim kaşlarımı çatarak.

"Gelmek ve beklemek zorunda değildin."

Enstrümanını kaldırırken yüzündeki ifadesizliği görünce kaşlarım daha da derin çatıldı. Burada olup olmamamı gerçekten de umursamıyordu.

Kürek kemiklerimin ortasında bir gerginlik hissettim, bunun nedeni onayımı ya da övgümü istememesinin bende yarattığı hayal kırıklığı değildi, sadece onunla yatmak hiç kolay olmayacaktı.

Keman kutusunu elinden aldım ve kitap çantasını da omzuma attım.

"Ee, neden keman?" diye sordum odadan çıkarken. Beni koridorda Hartley'nin yanında gördüklerinde şaşkınlıkla gözleri kocaman açılan birkaç sınıf arkadaşına selam verdim.

Hartley tabii ki onları görmezden geldi.

"Müzik bizim evin olmazsa olmazıydı. Ablam piyanoyu, kardeşim flütü, bense kemanı seçtim. Beş yaşındayken bu havalı bir şey gibi geliyordu." Bir an tereddüt etti, benim kadar dikkatli bakmayan biri belki de bunu fark etmezdi bile. "Babam da keman çalardı. Bunun harika olduğunu düşünürdüm."

Dudaklarında merak uyandırıcı üzgün bir gülümseme belirdi. Bunun ne anlama geldiğini merak ediyordum.

"Anlayabiliyorum. Ben de uçak uçurmak istemiştım, şeyden sonra..." Aniden durma sırası bendeydi. "Tanıdığım bir adam küçükken beni uçmaya götürdükten sonra."

Hartley de benim tereddüt ânımı kaçırmamıştı. "Tanıdığın bir adam mı?"

Ensemi kaşıdım. "Ailem hakkında çok şey biliyor musun?" Geçen baharda Royalların dramı tüm gazeteleri süslemişti ama Hartley o zaman burada değildi. Dedikodular artık biraz azalmıştı.

“Dava olayları gibi mi?”

Kısaca başımı salladım.

“İnternette bir şeyler okudum ama çoğunun doğru olmadığını anladım.”

“Eğer okuduğun şey, babamın iş ortağının babamın kız arkadaşını öldürdüğü ve suçu abime atmaya çalıştığıysa, bu epey doğru.”

“Tanıdığın adam da o iş ortağı mı oluyor?”

“Aynen.”

“Yani şimdi uçmayı ve uçakları sevmek istemiyorsun çünkü bunun seni ona fazlasıyla benzeteceğinden korkuyorsun?”

Özeti neredeyse nokta atışıydı. “Ben o şerefsiz gibi değilim,” dedim dişlerimi sıkarak.

Aslında... öyleydim.

Ben babamdan çok Steve’e benziyordum. Geri kalan Royal’ların hepsi Callum gibiyken ben umursamaz ve düşüncesizdim, bunlar Steve O’Halloran’ın klasik özellikleriydi.

“Sevmediğin bir insanla aynı şeylerden hoşlanabilirsin,” dedi Hartley nazikçe. “Mesela keman çalıyor olmam benim de diğer ünlü müzisyenler gibi öldüresiye alkol alacağım anlamına gelmiyor. Uçak uçurman en yakın arkadaşının kız arkadaşını ‘çalaçağın anlamına gelmez.”

“O kız arkadaşını çalmadı. O birini öldürdü,” dedim dişlerimi sıkarak. Sözlerim istediğimden daha yüksek çıkmış, yanımızdan geçen birkaç öğrencinin dikkatini çekmişti.

Hartley, Steve’in yaptığı şeyin bahsi geçince bunu geçiştirdi. “Yapabileceğini düşündüğüm pek çok şey var, Easton ama birini öldürmek bunlardan biri değil. Uçak uçurabilsen bile.”

“Ben de Steve hakkında böyle düşünüyordum,” dedim kısıp sesle.

Dolabına varana kadar Hartley tek kelime daha etmedi. “Bundan keyif almamış olsan da çalışmaya benimle geldiğin için teşekkürler.” Sırt çantasını omzumdan aldı.

Yandaki dolaba yaslanıp, enstrümanını dolaba koyuşunu ve

sonraki ders için kitaplarını çıkarışını izledim. “Kim demiş keyif almadım diye?”

“İlk bölümünden sonra odadan çıktın.”

“Fark ettin mi?” Odadan çıktığımda ve geri döndüğümde kılını bile kıpırdatmamıştı.

“Tabii ki.”

“Eh, keyif aldım.” Hem de çok. “O kadar keyif aldım ki birkaç ders almayı bile düşünüyorum.” Başının üzerinden uzanıp dolabından keman kutusunu kaptım ve çenemin altına sıkıştırdım. “Ne diyorsun? İyi görünüyor muyum?”

Poz verdim. Tepki alamadığımda kutuyu dolabına geri koydum.

“Neyse,” dedim umursamazca. “Keman sıkıcı bir şey zaten. Sanırım gitarda karar kılacağım. Hatunları onunla tavlama daha kolay.”

“Şu anda puştluk ediyorsun.”

Kürek kemiklerimin arasında yine o gerginliği hissettim. Onun onayına ihtiyaç duyduğum ve bunu elde edememekten ne kadar nefret ettiğime dair o his. Bu sinirlenmeme neden oldu. “Bu artık arkadaş olmadığımız anlamına mı geliyor?” dedim alayla.

Başını yana eğdi. “Neredeyse şu hâlini daha çok seviyorum. En azından alayının arkasında samimi duygular olduğunu görülebiliyorum. Bu, sahte esprilerinden çok daha iyi.”

Gerginlik sıcaklığa dönüştü. “Sahte espriler mi? Sen neden bahsediyorsun be?”

“Çoğu zaman sadece sahte esprilerden ibaret olduğun gerçeğinden ve şimdiki gibi sinirlendiğinde çok daha ilginç biri olduğundan bahsediyorum. Ya da samimi olduğunda; mesela eskiden hayran olduğun ama korkunç biri olduğunu öğrendiğin adama çok fazla benzeyeceğinden endişe ettiğin için uçmaktan korktuğunu anlatışın gibi. Bunun tam olarak nasıl bir his olduğunu biliyorum.”

Tam ağzımı bir hakaret seli için açacak, nasıl hissettiğimi bil-

mesinin mümkün olmadığını çünkü onun bir hiç kimse, benimse Easton Royal olduğumu söyleyecektim ki bir sonraki dersine doğru koşan Pash sırtıma bir şaplak atarak beni bu aptallığı yapmaktan kurtardı.

“Bugün günlerden ne, evlat?” diye bağırdı.

“Maç günü!” diye haykırdı Dominic cevaben.

Hartley arkasına dönüp iki futbolcunun koşturuşunu izledi.

“Bugün kimin maçı var?”

Üzerimdeki formayı göğsümden tutup çektim. “Bunu ne diye giydiğimi sanıyorsun?”

“Ben nereden bilebilirim? Son üç yılımı kız okulunda geçirdim.”

“Hımm.”

“Hımm, ne?” diye sordu şüpheyle. “Off. Pis şeyler mi düşünüyorsun?”

“Hayır, kendinle ilgili gönüllü olarak paylaştığın tek bilginin bu oluşunu düşünüyorum.”

“Pratik yaparken dinlemene izin verdim ama,” diye itiraz etti.

Planımı harekete geçirme zamanı gelmişti. Onun gibi, benim de bir şeylerde iyi olduğumu görebilmesi için maça gelmesini gerçekten istiyordum. Ukala cevaplarım ve fiziksel görüntümden çok daha öte olduğumu anlaması gerekiyordu. Ona asılmayacağıma dair söz vermiş olsam da beni futbol formamın içinde gördüğünde, onun da tıpkı bir erkeği üniforma içinde görmeye bayılan dünya üzerindeki diğer tüm kadınlar gibi olacağını düşünüyordum.

Burada kumar oynuyordum. Erkekler ve kızlar arasında platonik arkadaşlık diye bir şey olmazdı. Eninde sonunda iş soyunmaya varırdı. Bu yüzden sadece sabırlı olmam gerekiyordu.

“Seni çalarken dinlediğime göre,” dedim, “senin de bu akşamki maça gelmen gerekiyor. Bana borçlusun.”

Kendimi birkaç bahaneye hazırlamıştım ama Hartley beni şaşırttı.

“Eğer *quid pro quo** olayına gireceksek benim de senin antrenmanına gelmem gerekir, maça değil.”

“Bak sen, ne güzel de Latince konuşuyorsun. Peki o zaman, gel ve ağırlık kaldırışımı izle. Anladım – beni üstsüz görmek istiyorsun. Ama biliyor musun? Dur sana bir ön gösterim yapayım. Bu arada, harikadır. Etkisinden korunmak için bir gözünü kapamak isteyebilirsin.”

Kocaman bir sırtışla formamı kaldırıp kaslarımı ortaya çıkardım.

“Royal! İndir o formayı!” diye bağırdı Müdür Beringer, tam o anda yanımdan geçmeye karar vermişti.

Kuzu kuzu formamı indirdim.

Hartley’nin yanakları pembeleşmişti ama havalı davranmaya çalışarak, duymak istediğim şeyleri söyledi. “Peki. Tek bir maç.”

Hartley’nin Val ve Ella’yla oturmasını sağladım, böylece tünelden çıktığımda onu kolaylıkla bulabilecektim. Övünmek gibi olmasın ama muhteşem oynarım. Takımım da aynı şekilde. Bran mesela, sahada parlıyor. Gerçek bir hazine, maç sonrasında soyunma odasında bunu ona da söylemekten gocunmadım.

“Harika oynadın, dostum.” Sırtına bir şaplak atıp duşa yöneldim.

“Teşekkürler. Defans işimi kolaylaştırdı.” Sırtı. “Bu gece gol atmak için altmış metreden daha uzağa gittiğimi sanmıyorum.”

Herkes sevinçliydi. Duş alıp oyun sonrası eğlenceye hazırlanırken havlu şaklatmalar, kış tokatlamalar havada uçtu.

“Dom’un evinde maç sonrası partisi var,” diye bağırdı Pash. Soyunma odasından sevinç sesleri yükseldi.

Connot Babbage buharla kaplı duşlardan çıkarken, “Sen de gidiyor musun?” diye sordu.

“Muhtemelen. Önce bizimkileri görmem lazım.” Havluya sarılı kışımı banka yerleştirdim ve telefonumu aldım.

* (Lat.) Her şey karşılıklıdır. -çn

Hartley'ye, Hâlâ orda mısın? diye mesaj attım.

Evet

İyi. Benimle otoparkta buluş?

Peki

Otopark öğrencilerle doluydu. O kadar çok açık far vardı ki ortalık neredeyse gündüz gibiydi.

Ben kızlara doğru giderken Bran bana yetişti. "Dom'un parti-sine gidiyor musun?"

"Belki." Dürüst olmak gerekirse, yıllardır gördüğüm aynı insanları göreceğim ve aynı şeyleri yapacağım bir başka lise parti-sine daha gitmek yapmak istediğim en son şeydi. Bu partiler müzikten, kokteyllerden ve aslında pek de hoşlanmadığım kızlarla yiyişmekten ibaretti.

"Kulağa coşkulu bir evet gibi geliyor ama." Gözlerini devirdi. "Ben gidiyorum. Sınıf arkadaşlarımı tanımak için doğru yer olabilir mi gibi geliyor."

"Neden? Hepsiz şerefsizdir," dedim tatsızca.

Bran başını yana eğdi. "Buna sen de dahil mi?"

"Ben içlerinde en kötü olanım." Neden böyle kötü bir ruh hâlindeydim bilmiyorum. Tanrı aşkına, maçı kazanmıştık. Kısa bir nefes verdim. "Özür dilerim. Maçta yeterince hamle yapamadığımı hissediyorum. Sen sahada çok uzun zaman kaldın."

"Buna alış," dedi keyifle, benim kötü tavrımdan etkilenmemişti. "Orada çokça zaman geçirmeyi planlıyorum."

Onlara yaklaştığımızda Ella, "Güzel maçtı!" diye bağırarak beni Bran'e cevap vermekten kurtardı.

Hartley'ye baktım, bu övgüyü başparmak işaretiyle onayladı. Biraz daha hayranlık belirtse ölür müydü acaba? İki başparmak kaldırırsa mesela. Of ya.

Ella, Bran'i, "Selam," diyerek karşıladı. "Ben Ella."

"Bran." Elini uzattı. "Sanırım İspanyolca dersine beraber giyoruz."

Ella heyecanla başını salladı. "Evet. Sen ön sırada oturuyorsun."

“Ön sıra mı? İnek,” diye dalga geçti Val, Bran’e kaşlarını oynatarak.

“Bu Val,” dedim ona, Ella’nın en yakın arkadaşını işaret ederek. “Ve Hartley.” Bu akşam çıkardığım harika oyun için bir başparmağın yeterli olacağını düşünen kızı başımla işaret ettim.

“Bir şeyi itiraf edeyim.” Bran parmağıyla küçük bir hareket yapınca üç kız da ona doğru eğildi. Hartley bile. “Aslında okulu seviyorum.”

Hartley sahte bir şok ifadesiyle, “Şey, madem içimizi döküyoruz... ben de.”

İkisi birbirine öyle bir sırttı ki bu kusmak istememe neden oldu.

“Okul, genç ve yönlendirilebilir zihinleri bir kalıba sokmaya zorlayan bir güç organıdır,” diye söylendim.

Herkes farklı bir şaşkınlık ifadesi takındı. Bran’in alnı kıvrılmıştı. Val ve Ella’nın kaşları çatılmıştı. Hartley ise tamamen afallamış gibi görünüyordu.

“Şey, peki,” dedi.

Ella sırtıma vurdu. “Onu umursamayın. Oyun kurucuyu sadece bir kere devirebildiği için biraz kızsın.”

Bran başıyla onayladı. “O da biraz önce aynı şeyi söylüyordu. Üzgünüm, dostum. Bir dahaki sefere daha hızlı sayı yaparım ki sana defansta daha çok iş çıksın.”

“Bran!” diye bağırdı biri. “Geliyor musun?”

Ünlü oyun kurucumuz bir elini kaldırdı. “Geliyorum. Partide görüşürüz, millet.”

Modifiye bir Nissan GT-R’a doğru koştururken kızlar ona el salladı. Araba Dom’undu. Görünüşe göre Bran uyum sağlamakta zorlanmıyordu. Buna sevinmeliydim ama partiye gidip onu ve -benimle zar zor muhattap olan- Hartley’yi flörtleşirken izleme ihtimali bile birine yumruk atmak istememe neden oluyordu.

“Ne oldu?” diye sordu Hartley ihtiyatla.

Ellerimi ceplerime sokup yumruklarımı sakladım. Göz ucuyla Ella’nın beni izlediğini gördüm, şüpheyle değil ama daha çok

bıkkın bir şekilde bakıyordu. Beni neler döndüğünü anlayacak kadar iyi tanıyordu.

“Easton?” diye üsteledi Hartley.

Birkaç kez omuz silktim çünkü omuzlarım birden hareket etmek istemişti. “Bilmiyorum, bazen böyle oluyorum. Sanki kanıma enerji akın ediyor.” Beş kez daha omuz silktim. “İyiyim. Sakinleşirim.”

“Nasıl?”

“Enerjimin bir kısmını atmam lazım.”

Ella kaşlarını çatı.

“Ne?” dedim savunmaya geçerek. “Kendi sordu.”

Hartley kamyonetimin yolcu kapısına yaslandı. “Peki. Bunu nasıl yapıyorsun?”

Ona aşırı müstehcen bir şekilde kaşlarımı oynatıp durdum.

“Yok artık, Royal. Kuralları unutma.”

Val burnundan güldü. “Ne kuralı?”

“Bu Har-Har var ya...”

“Har-Har mı?” diye hırladı Hartley.

“Yeni takma adın,” dedim kayıtsız bir tavırla el sallayarak ve sonra Val’e döndüm. “Her neyse, Har-Har bir dizi arkadaşlık kuralı oluşturdu. Varlığıyla beni onurlandırmasının tek yolu buymuş.”

“Ve bu kurallardan biri de bana asılmasının yasak olması,” diye açıkladı Hartley.

“Bu kuralları nereden alıyoruz?” diye sordu Val hevesle.

“Hey, ben kimseye asılmıyordum,” diye karşı çıktım. “Nasıl gevşemeyi sevdiğimi sordun, ben de cevap verdim.” Şey, başka bir cevap daha vardı tabii ama bunu sesli söylemeyecektim, en azından Ella bir atmaca gibi hâlâ beni gözetlerken değil. Bu akşam ne yapmayı umduğumu tam olarak biliyor ve bundan hiç hoşlanmıyordu.

“Neden Dom’un evine hepimiz senin kamyonetinle gitmiyoruz?” Ella’nın ses tonu fazla keyifli çıkmıştı. “Arabamı burada bırakır, sonra alırım.”

Evet, bebek bakıcısı havasına girmişti yine. "Özür dilerim, kardeşim ama bu çok aptalca bir fikir," dedim aynı keyifle. "Üstü açık arabayı Gatwick pushtalarının ulaşabileceği şekilde Astor'un otoparkında bırakamazsın. Bu akşam onları ezdik, kendilerini küçük düşmüş hissediyorlardır."

"Doğru söylüyor," dedi Val bana arka çıkarak. "Geçen sene onları yendiğimizde, güney bölümündeki çimenliği sprey boya ile neon sarıya boyamışlardı. Her ihtimale karşı arabayı yanımıza alalım."

Ella yenildiğini anlamıştı. "Pekâlâ. Val'le ikimiz sizinle orada buluşuruz." Gözlerini bana dikmişti. "Tamam mı?"

"Tabii ki," diye onu temin ettim.

Her yerimden yalan akıyordu.

Dördümüz ayrılıp Hartley'yle kamyonetimde yalnız kalınca yolcu koltuğuna dönerek, "Biraz dolansak sorun olur mu?" dedim.

11

HARTLEY’NİN AKLININ karıştığını ve biraz gerildiğini söyleyebilirdim ama bunu iyi saklıyordu. Tek bir itirazda bulunmadan tersanenin sınırındaki çitlerden atladı ve biz nakliye konteynerlerinden oluşan karanlık labirentin içinden geçerken tek kelime etmedi. Gideceğimiz yere vardığımızda gözlerinde endişeyle bana döndü.

“Bu ne?”

“Dövüş gecesi,” diye açıkladım memnuniyetle. Yumruklarım henüz bir tene temas etmemişti ama şimdiden adrenalin damarlarımda alev alevdi.

Ancak etrafa baktığımda biraz hayal kırıklığı yaşadım. Bu akşam pek kalabalık yoktu, ki bu garipti çünkü bugün cumaydı ve hafta sonu dövüşleri genelde tıklım tıklım olurdu. Sanırım bir süre önce yaşanan o baskından sonra insanlar buraya gelmekten hâlâ korkuyordu.

Ne yapalım, daha küçük katılımı ile idare etmek zorundaydım. Otuz tane adamı eşek sudan gelinceye kadar dövmeme gerek yoktu. Bir tanesi yeterdi.

“Dövüşmeyi mi planlıyorsun?” diye sordu Hartley endişeyle.

Kolundan tuttum ve kasa yığının olduğu köşeye doğru çeke-

rek onu aksiyondan uzaklaştırdım. Çemberin ortasında iki iriyarı adam çoktan başlamıştı bile; yumruklar savruluyor, hakaretler havada uçuyordu. Hartley'nin tezahürat yapan izleyiciler tarafından yanlışlıkla itilip kakılmasını istemiyordum.

"Neden şöyle oturmuyorsun," diye önerdim. "Benim halletmem gereken bir şey var."

Hartley isteksiz görünse de oturdu.

Tişörtümü çıkardım ve onun yanındaki kasanın üzerine attım. Gözlerinin hafifçe büyümesi gözümden kaçmadı. Göğsüme mi bakıyordu? Sanırım gündüz kaslarıma yeterince bakamamıştı. Başımın üzerine uzandım ve bir esneme gösterisi yaptım. Hartley başını çevirerek bana bakmamaya çalıştı. Sırıttım. Kız abayı yakmıştı.

"Hey, Royal! Var mısın?"

Cebime uzandım ve para akışını işleten Wilson isimli dazlak herife, "Al," dedim.

Etli ellerine bir yıgın banknot yapıştırdım. Dövüşmek çok maliyetliydi ama ben bir Royal'dım. Bunu karşılayabilecek durumdaydım. Hem çokça kazanma potansiyeli de vardı ama Reed artık dövüşmediği için bahis yatıracak kimsem yoktu. Paramı kendime yatıramazdım – ayrıca sonucu bildiğim için bu eğlenceli olmazdı.

Wilson dişlek gülüşüyle, "Şuradaki sarışın buraya geldiğin anda seni gözüne kestirdi," dedi.

Koca omuzlarının ötesinden üç dört adamlık bir grupla diki len uzun boylu, sarışın spor salonu faresine baktım. Ah, evet. Bu aşağılık birlik biraderlerini geçen hafta sonu gittiğim partiden hatırlıyordum. Sanırım içlerinden birinin kız arkadaşına çakmıştım.

"Royal!" diye bağırды içlerinden biri. Yüzü kıpkırmızı, gözleri kısılmıştı. "Bir daha kız arkadaşımın yanına yaklaşırsan senin sonun olurum!"

Sanırım bunun kız arkadaşydı. Domates Surat'a hafifçe el salladım. "Neden şu anda sonum olmayı denemiyorsun?" Dövüşler için çevresi kapatılmış çemberin ortasını işaret ettim.

"Bunu benim için Mike'ın yapmasına izin vereceğim," diye hırladı, kankasının sırtını sıvazlayarak.

Ödlek. *Onun* kız arkadaşıyla yattığım için beni cezalandırmak üzere kaslı arkadaşına mı güveniyordu? Sevdğin kızın onuru için dövüşmek olayına ne olmuştu?

Hartley bu söz alışverişini gittikçe artan bir endişeyle izliyordu. "O adamın kız arkadaşına mı asıldın?"

Ona göz kırptım. "Kim, ben mi?"

"Easton." Sesi bir fısıltıya dönüştü. "Bundan hoşlanmıyorum."

"Hangisinden? Adamın kız arkadaşıyla flörtleşmemden mi yoksa onunla dövüşecek olmamdan mı?"

"Dövüşmenden."

Gölgeler arasında anlamak zordu ama sanki yüzü solgunlaşmaya başlamıştı. Sanırım benim için korkuyordu? Sorun değildi. Birazdan korkacak hiçbir şey olmadığını anlayacaktı. Ben başımın çaresine bakabilirdim.

"Lütfen dikkatli olur musun?" diye yalvardı.

Hayır. Dikkatli olmak eğlenceli değildi. Dikkatli olmak sıkıcıydı.

"Tabii ki," diye yalan söyledim, bunun üzerine biraz rahatlamış göründü.

Ancak ringe adımımı attığım anda pervasızca Kaslı Adam Mike'a saldırdım çünkü onun aparkatını yemek istiyordum. Çenemi sarsan, dişlerimi takırdatan o acıyı istiyordum. Kaldırıma kan tükürmek istiyordum. Abimle kızlar dışında bu konuda da zevklerimiz ortaktı, ikimiz de şiddete açtık.

Canım sıkılana kadar Mike'ın beni yumruklamasına izin verdim. Ama sonra iki hızlı darbe indirerek onu kışının üzerine serdim. Bana dehşet içinde bakan Hartley'ye doğru yürüdüm tembel tembel.

"Kan içindesin!"

Haklıydı. Metalik tadını ağzımda hissettiğim kan çenemden göğsüme doğru damlıyordu. Ama umurumda değildi. Şu anda inanılmaz iyi hissediyordum. Enerjik. Canlı.

"Wilson," diye seslendim, Hartley'yi umursamayarak. "Bir tane daha istiyorum."

"Easton," dedi perişan hâlde. "Şimdi gidemez miyiz? Lütfen?"

Wilson ağzı kulaklarında, "Royal'la dövüşmek isteyen var mı?" diye sordu gruba.

Kaldırımında dikilen yaklaşık on dört adam vardı. Neredeyse hepsi benimle dövüşmek için gönüllü oldu.

Sanırım tahmin ettiğimden daha çok kişiyi kızdırmıştım.

"Burada dür," dedim Hartley'ye. "Birkaç tane daha indirmeme izin ver."

"Hayır." Bu tek kelime ağzından hızlı ve sert bir şekilde çıkmıştı.

Kasanın üzerinden atladı ve gelip önüme dikildi, artık ışığa daha yakın durduğu için teninin *solduğunu* görebiliyordum.

"Senin derdin ne?" diye sordum. "Bu sadece zararsız bir eğlence."

"Bu nasıl eğlence olabilir! Bir avuç adamın birbirini öldürmeye çalışmasının nesi eğlenceli? Eğlence bu değil!"

Hiddeti gözlerimi devirmeme neden oldu. "Tamam, sakın ol. Kimse kimseyi öldürmeye çalışmıyor. Azıcık öfkemizi dışarıya atıyoruz, hepsi bu."

"Peki o zaman, ben bunu izlemek istemiyorum!" Kollarını sıkıca göğsünde kavuşturdu. "Beni eve götür."

Bir kaşımı kaldırdım. "Dürüst olmak gerekirse, senin bu kadar geri kafalı olmanı beklemiyordum."

"İnsanların zarar görmesini izlemekten hoşlanmıyorum diye geri kafalı mı oluyorum?" Sesi yüksek ve titrekti, gri gözlerinin içi alev alev yanıyordu. "Beni neden buraya getirdin? Neden bundan keyif alabileceğimi düşündün?"

Kaşlarımın ortasında bir çizgi oluştu. Bu dövüşlere daha önce hiçbir hatunu getirmemiştim. Ella gelmişti, evet ama o da habirimiz olmadan Reed ve beni buraya kadar takip etmişti. Bunun dışında, rıhtıma yapılan bu gece yarısı ziyaretleri tamamen bana mahsustu. Yalnızca bana. Easton'ın dünyasına.

O zaman neden Hartley'yi kendi iç dünyama davet etmişim?
"Hoşlanacağını düşünmüştüm," diye cevap verdim en sonunda ancak bu kulağa doğru gelmiyordu. Onu buraya yalnızca bu sebeple getirmemiştim. Ben... neden getirdiğimi bilmiyordum.

Hartley hemen anlamıştı. "Hayır, öyle düşünmedin. Sen kimse için bir şey yapmazsın. Her zaman kendini düşünürsün." Bana kaşlarını çatı. "Belki de seni izlememden tahrik oluyorsundur?"

"Hayır. Bu dediğin aptalca."

"Bu mu aptalca?" Sesi bir oktav daha yükseldi. "Sen ve bu aptallar..."

Biri, "Hey!" diye karşı çıkınca bizi izleyenler olduğunu fark ettim.

"...gece buraya gelip yüzlerce dolar harcayarak Dövüş Kulübü'nün salakça bir versiyonunu oynuyorsunuz. Bu aptalca değilse nedir, bilmiyorum."

Kaslı Adam Mike'ın grubundan bir adam öfkeyle, "O zaman çek git, tatlım!" dedi.

"Evet! Bir *banshee** gibi çılgık atmayı kes ve defol!"

"Royal, sürtüğünü dizginle!"

Hızla arkama döndüm ve son lafı eden moronu bulmaya çalıştım. Yüz ifademi gördüğü an birkaç adım geriledi.

"Sen," dedim ona parmağımı sallayarak. "Bu lafın bedelini sike sike ödeyeceksin."

Bir adım daha geriledi.

"Ne, onu da mı döveceksin?" dedi Hartley tiksintiyle. "Sorunlarını böyle mi çözüyorsun, Easton? Şiddetle?"

"Beyinsiz bir boşboğazın seni aşağılamasına izin vermeyeceğim."

"Umurumda değil. Benim hakkımda istediği kadar kötü söz söyleyebilir. Umurumda değil."

"Eh, benim umurumda."

* İrlanda ve İskoçya mitolojisinde ölüm perisi. Yüksek sesle haykırmasının, birinin ölümünün habercisi olduğuna inanılırdı. -çn

“O zaman kendin için dövüş, benim için değil. Ben gitmek istiyorum,” dedi gergince. “Ve hemen şimdi gitmek istiyorum. Bu yüzden şöyle yapacağız: Ya tişörtünü giyeceksin” –arkasına uzandı ve sonra tişörtümü çıplak göğsüme doğru fırlattı– “ve beni eve götüreceksin. Ya da” –telefonunu kaldırdı– “polisi arayacağım ve bu küçük partiyi mahvedeceğim.”

“İspiyoncu!”

“Hey, sürtük, hiç *ihbar eden heder olur* lafını duydun mu?”

“Kız arkadaşın pisliğin teki, Royal.”

Hartley de ben de bize yöneltilen hakaretleri duymazdan geldik. Birbirimize kötü kötü bakıyorduk. Bakışları alev alev, karanlık ve omurgamdan bir ürpertinin yükselmesine neden olacak şekilde fırtınalı bir griydi. Bana çok kızgındı.

Sanırım yine sıcıp batırmıştım. Ama birkaç yumruklaşmanın onu bu kadar sinirlendireceğini gerçekten düşünmemiştim. Ella bizimle geldiğinde biraz rahatsız olmuştu ama bence esasında o Reed’in hayvani davranışlarını görmekten hoşlanıyordu.

Hartley alçak ama tehditkâr bir sesle, “Easton,” dedi.

Kendimi sert bir şekilde yutkunurken buldum. “Efendim?”

“Beni. Eve. Götür.” Bana öyle soğuk bir bakış attı ki çıplak göğsümdeki ter dondu. “*Hemen.*”

12

Gerçekten, gerçekten ama gerçekten çok üzgünüm. Bak üç gerçekten! Ne kadar ciddi olduğumu burdan anlayabilirsin

Mesajı gönderdikten sonra rahat bir yarım saat yatakta uzandım ve Hartley'nin cevabını bekleyerek telefonuma baktım. Cevap vermedi. Tıpkı bugün dokuz buçukla öğlen saatleri arasında attığım diğer mesajlara da cevap vermediği gibi. Konuşma geçmişimiz toplamda sekiz cevaplanmamış mesajla dolmuştu.

Göğsümde geçmeyen garip bir ağırlık hissi vardı. Sanırım kendimi kötü hissediyordum. Dövüşte Hartley'nin yüzündeki o ifade var ya? O incinmiş ifade? Onu aklımdan silemiyordum. Daha da kötüsü, bunu nasıl düzelteceğimi bilmiyordum. Dün gece rıhtımdan eve dönerken, dairesine varana kadar tek kelime etmemişti. Onu kapısına bırakmak için kamyonetten inmeye kalkıştığımda bana bakıp, "Beni kapıma bırakmak Easton Royal'a ne fayda sağlayacak? Hiçbir şey. O yüzden yapma." Sonra kamyonetten atlamış ve kapıyı çerçeveyi sarsacak kadar sert şekilde çarpmıştı.

Benim bencil bir pislik olduğumu düşünmesi canımı sıkıyordu.

Yanağımın içini ısırarak telefonu elime aldım ve bir mesaj daha yazdım.

Lütfen, H, konuş benle. Yoksa oraya gelip bizzat özür dilicem

Bu tehdidimden dolayı mı yoksa birden cevap verme havasına girdiğinden mi bilmiyorum ama hangisi olursa olsun bir şekilde sonuç almıştım – üç gri nokta, bir şeyler yazdığını gösteriyordu.

Çok şükür be.

Buraya gelmeye cüret etme, Easton

Beni görmezden gelmeye devam edersen gelcem. Bundan hoşlanmıyorum

Yaa? Tüh, ben de yasadışı bir dövüş kulübünün ortasına sürüklenmekten ve geri kafalı olduğumun söylenmesinden hoşlanmıyorum

Pişmanlık bir ok gibi içime saplandı. Midem bulanıyordu ama bu, Hartley'yi bıraktıktan sonra eve döndüğümde devirdiğim bir şişe tekiladan dolayı da olabilirdi. Bu tür tartışmalar beni daima içki dolabına yönlendiriyordu.

Beni affetmen için daha kaç kez özr dilemem gerekiyo?

Cevap yok.

Öfkeyle yatakta doğrulup oturdum ve başımı birkaç kez kapitone yatak başlığıma vurdum. Sonra şunları yazdım:

Çünkü ÇOK üzgünm, Hartley. Seni oraya götürdüğüm ve eve gitmek istediğini söylediğinde seni orda tutmaya çalıştığım için bok gibi hissediyorm. Şu anda bana kızgın olmaya hakkın var

Sessizlik devam etti.

Benden ne istiyosun?

Sonunda aldığım cevap, Gerçeklik, oldu.

Gerçeklik mi? Bu ne demekti be? Bir elimle çenemi sıvazlayıp telefona bakmaya devam ettim. Üzgündüm. Bu ne kadar gerçekse o kadar gerçektir işte. Pişmanlık bile benim için yeni bir şeydi. Neden bunu göremiyordu?

Parmaklarım klavyeye gitti. Ne söyleyecektim? Onu ne ikna edebilirdi?

Ben olabildiğince gerçeğim, bebeğim

Göndermeden önce bir kez daha okudum. Ve sonra bir kez daha. Üçüncü okuyuşumda bunun insanlık tarihindeki en kötü cevap olduğunu fark ettim. Mesajlaşma konusunda iyi değildim.

Şu anda burada olsaydı, ne kadar üzgün olduğumu bizzat görebilirdi.

Buraya gel de ne kadar ciddi olduğumu anla

Şimdi öylesin

Bu ne demekti şimdi? İleri düzey uçuş problemleri gibiydi ve maalesef ki bunu çözmek için kopya çekebileceğim bir belge ya da uygulama yoktu.

Her zmn ciddi olamam. Sıkıcı olr

Bazen sıkıcı olmak iyidir. İnsan kalbinin atışım yalnızca sessizlikte duyabilir

Şarkı sözü mü alıntılıyordu? Söz konusu bu kızsız hiçbir fikrim yoktu.

Parmaklarımla telefonunun yanlarına vurarak söylenebilecek en güzel sözü bulmaya çalıştım. Her zamanki şeyler işe yaramıyacaktı, bu yüzden...

Gerçek ol, demişti. Yazacak iyi bir şey bulamamamın nedeni, aklıma gelen cümlelerin çok sığ olmasıydı. Gerçek ol. Parmaklarımla ekrana dokundum.

Arkadaşlığını kaybetmek istemiyorm. Sendn hoşlanıyorm

Göndere bastığımda bunu bir kıza ilk defa söylemiş olabileceğimi fark ettim.

Senden hoşlanıyorum.

Seni istiyorum demiştim. Seksi olduğunu düşünüyorum, ateşli, fıstık gibi, taş gibi. Kızlara iltifatlar ederdim. Onları yüreklendirdim. Birkaçından fazlasını mutluluktan inletmişim ama gerçekten birinden hoşlandığımı sanmıyorum.

Ama Hartley'den hoşlanıyordum.

Ekrana bakarak cevap vermesini bekledim. Yeşil mesaj baloncucuğu belirlediğinde derin bir oh çektim.

Bunu garip yollarla gösteriyorsun

Beklediğim türde bir cevap değildi ama en azından benden vazgeçmemişti.

Uçmayı seviyorm, biliyosun di mi? Ama babam uçma yasağı koydu. Yani

bazn bu enerjiden kurtulmam gerekiyo. Dövüşmek kimseyi incitmiceğim tek seçenек. Demek istediğim, ordaki insanlar gönüllü dövüşüyolar

Sanki göğsümü kesip açıyormuşum ve içimi görmesine izin veriyormuşum gibi hissediyordum. Orası hoş bir yer değildi ama çekip gitmesine izin vermek istemiyordum.

Bana bir şansa daha ver, H

Ah. Peki. Anlamıyorum ama aynı zamanda anlıyorum da. Affedildin ama bu hafta sonu seni göremem

Yüzümü buruşturdum. Bundan hoşlanmamıştım. Bu demek oluyordu ki tüm hafta sonu boyunca dövüş konusunu kafasında kuracaktı.

Noldu? Yardım etmeye vaktim var

Samimi bir şekilde üzgünsen o zaman bana bu hafta sonu müsaade et

Neden? Sana ne kadar üzgün olduğumu bizzat gösterebilirim

Ya da ne kadar üzgün olduğumu isteğime saygı duyarak gösterebilirsin

Yetişkinlik böyle bir şeyse eğer bundan pek hoşlanmadım

Hoş geldin. Bunun ardından da şu geldi: Gerçek olduğun için teşekkürler

Ona bir gülen surat gönderdim ama cevap vermedi. Zavallı, küçük emojiye on dakika kadar baktıktan sonra mesajı aldım. Bugünlük benimle işi bitmişti.

Canınız sıkıldığında zaman emekleyerek ilerliyordu. Her dakika bir saat gibi geliyordu. Her saat de bir gün gibi. Öğleden sonrayı yarıladığımda koca bir ayın geçtiğine ikna olmuşum.

"Bugün günlerden neydi?" diye sordum. Oda bomboş olduğu için cevap verecek kimse de yoktu.

Bu lanet olası evden çıkmam gerekiyordu. Sorunum buydu. Ben düşünmek yerine bir şeylerle uğraşan biriydim ve şu anda bir şeyler yapmam gerekiyordu. Bu yüzden Pash'e mesaj attım. Ve sonra Dom'a. Ardından da Babbage'e.

Hiçbiri cevap vermedi.

Sanırım geriye ailedekiler kalmıştı.

Ella'yı aramaya çıktım ve onu etrafına saçılmış kâğıtlarla dışarıda, havuzun yanında buldum. Dolaptan iki şişe su kaptım ve Ella'nın karşısındaki şezlongun üzerine çöküp şişelerden birini ayağının yanına bıraktım.

“Susamış gibi görünüyorsun,” dedim.

Ödevinden başını kaldırıp baktı. “Ah, öyle mi?”

“Öyle.” Şezlonga yayıldım. “Ve aynı zamanda bir mola vermek üzereymişsin gibi görünüyorsun.”

Ella güldü. “Aslında daha yeni oturmuştum.”

“Harika. O zaman bir şeyi bölmüyorum. Hadi gıybet yapalım, tatlım.”

Kahkahası kıkırtılara dönüştü. “Tanrım, Easton, *lütfe*n bu lafı bir daha kullanma.”

“Neden? Dedikodu teklifimi hoş karşılırsın diye düşünmüştüm. Val’le tek yaptığınız bu.”

“Tek yaptığımız bu değil!”

Bacaklarımı havaya uzatıp berrak mavi gökyüzüne doğru sırtıttım. Bugün harika bir gündü, moralim yükseliyordu. Hâlâ sarhoştum ama başım o kadar zonklamıyordu ve ruhum da kesinlikle hafiflemişti. Hartley artık bana öfkeli değildi – sadece “sinirli”ydi. Sinirli olmasına razıydim.

“Peki o zaman. Eğer *gıybet* istiyorsan, tatlım, hadi gıybet yapalım. Hartley Wright’tan ne istiyorsun? Bariz olan şey dışında,” diye ekledi tek kaşımını kaldırınca.

“Bilmiyorum. O okulda yeni. Ben de sıkılıyorum.”

“Kız bir oyuncak değil,” diye azarladı Ella.

“Bunu biliyorum.” Şişenin kapağını açıp birkaç yudum su içtim. “O benim arkadaşım, tamam mı?”

“Senin kız arkadaşların olmaz, East.”

“Elbette olur. Sen ve Val varsınız.”

“Evet çünkü ikimiz de seninle asla yatmayacağız. İlgi gösteriyor olsaydık, sen arkadaşlığımızı mahvedeceğini bile bile yine de gözünü kırpmadan seksi seçerdin.”

“Sen ve Val benimle üçlü yapmak isteseydiniz mi mesela? *Ta-bii ki* seksi seçerdim.”

Ella, “Üçlüyü kastetmiyordum,” dedi tükürükler saçarak. “Off. Sen çekilmezsin.” Öne eğilip su şişesiyle koluma bîr tane yapıştırdı. “Her neyse, ne demek istediğimi anladın sen.

Hartley'yle yalnızca arkadaşsın çünkü kız seninle yatmak istemiyor. Yatmak istese, arkadaştan ötesi olurdunuz."

Tekrar omuz silktim. "Bilmiyorum. Belki."

"Onu rahat bırakmalısın."

"Nedenmiş o?"

"Çünkü kız seninle ilgilenmediğini açık açık belirtti. Dün akşam maçta benle Val'e, şu andaki işi iyi para kazandırmadığı için ikinci bir iş baktığını ve bu aralar odaklandığı tek şeyin işi ve okulu olduğunu söyledi."

"Evet, bana da öyle söyledi." Doğruludum. "Astor Park'tan bir çocuğun neden Salem Sokağı'ndaki derme çatma bir dairede yaşadığını biraz bile merak etmiyor musun?"

"Elbette ediyorum ama Hartley onun için endişelenmemizi istemiyor ve bu konuda onu çok iyi anlıyorum. Astor'daki herkesin bana tepeden bakmasından nefret etmiştim. Okuluna gidiyor ve kendine bakıyorsa onu rahat bırakmamız gerekir. Onun yerinde olsam böyle olmasını isterdim."

Kendini kandırdığını söylememeye karar verdim. Eve geldiği andan itibaren hepimizin işine karışmıştı. Ella her şeye burnunu sokan biriydi. Bunu kabullenmemesine şaşırmıştım doğrusu.

Konuyu değiştirdim. "Neye çalışıyorsun?" Parmağımla kâğıtlara hafifçe vurdum.

"Sürekli fonksiyonlar. Bu konuyu anlamıyorum."

"Temelde, kalemimi grafiğin üzerine koyup onu kâğıttan kaldırmadan artı ve eksi yönlerle devam ettirmen anlamına geliyor." Kavisli bir eğri çizdim. "Değil mi?"

Başıyla onayladı.

"O zaman foksiyonun sürekli olup olmadığını belirlemek için şu üç koşulu yerine getirmen lazım." Birkaç kısa not alıp kâğıdı geri ona verdim. O ders çalışırken ben de telefonumu kontrol ettim. Pash mesaj atmıştı. Sonunda.

Kusra bakma. Bugn öğle yemeğini ailemle yicem. Atlanta'dan misafirimiz var

Kahretsin. Telefonumu yere bıraktım. "Kaç tane problemin kaldı?"

“Yirmi.”

“Bitirmen ne kadar sürer?”

“Uzun sürer.” Ayağa kalktı. “Bir şeyler atıştırmam lazım.”

Peşinden mutfağa gittim. “Harika. Hadi French Twist’e gidelim. Ben ısmarlıyorum.”

“Seninle gelemem, Easton. Bugün ödevimi bitirmem gerek çünkü yarın Val’le beraber State’e gideceğiz. Bugün maçına gide-meyişimi telafi etmek için Reed’e sürpriz yapacağım.”

Siktir. Maça gitmeyi planladığımı unutmuştum – normalde Ella kıcımlı yataktan kazıyıp arabaya sürüklerdi. Ama Reed sahalarındaki maçı kaçırmamı sorun etmezdi. Zaten benden çok Ella’yı görmek istiyordu ya, neyse. Hem haftaya cumartesi Louisiana’ya karşı oynayacakları maça gidebilirdim.

“Bekle,” dedim aklıma bir şey gelince, “neden maça gitmiyorsun?”

Kafasını buzdolabına sokarken sırtı bana dönük kaldı. “Çünkü Callum’la beraber bölge savcısıyla görüşmemiz var. İkisi için uygun olan tek zamandı.”

Tüh be. “Ne zaman gideceksiniz?”

“Dört gibi sanırım.”

“Daha saatler var. Dışarıya çıkmak için bir sürü vaktimiz var. Şuna ne dersin? Ben senin matematik problemlerini çözeyim ve...”

“Hayır,” diye araya girdi. “Bunu kendim yapmam gerek. Bu konuları anlayamazsam gittikçe daha da zorlaşacak.”

Ayağımı yere vurdum. “O zaman ödevlerini ben yapmaya devam ederim. Hadi ama, bu boktan şeylerin yarısını bile gerçek hayatta kullanmayacaksın.”

“Karmaşık matematik problemlerini herkes kafadan çözemez, Easton. Sen kendi iyiliğin için fazla zekisin.”

“Gerçekten mi? Bana sürekli ne kadar aptal olduğumu söyleyip duruyorsun da,” diye dalga geçtim.

“Demek istediğim, aptalca şeyler yapıyorsun. Aptal olmadığımı biliyorum. Çok zekisin. Bunu biliyorsun, değil mi?”

"Bazı şeyler kolay geliyor," diye itiraf ettim. "Ama notlarım berbat."

"Çünkü sınavlara girmeyi sevmiyorsun. Çünkü bir şeye on dakikadan fazla odaklanmak senin için sıkıcı."

"Uçmayı seviyorum ve bu on dakikadan uzun sürüyor," diye vurguladım.

Tezgâha bir meyve tabağı bıraktı. "Orada sınıfta olmayan ilginç bir şey var."

Doğru. Küçük bir uçağın içindeyken tetikte olmanız gerekiyor ama gökyüzündeyken çoğunlukla canlandığınızı hissediyorsunuz. Buna yakın bir hissi, boş otobanda bir motor üzerinde yüzle gittiğimde de alabiliyordum ama kötü bir kopyası gibi geliyordu. Gerçeğinin yerini tutmuyordu.

"Lanet olsun. Tekrar uçmam gerek." Bir parça kavun alıp ağzıma attım.

"Bu konuda Callum'la konuştun mu?"

Ağzım dolu cevapladım. "Hayır. Ne söyleyeceğini biliyorum zaten."

"Neymiş o?"

"Ders notlarını düzelt. İçmeyi bırak. Daha fazla sorumluluk sahibi ol."

Ella başını yana eğti. "Eh. Bütün bunlar sana zor geliyorsa demek ki uçmayı o kadar da istemiyorsun."

Ona kaşlarımı çattım. "Bu biraz sert oldu."

Sakin bir şekilde tek kaşını kaldırdı.

"Kavga etmek istemiyorum, Ella Bella. Hadi ama," diye ikna etmeye çalıştım. "Hadi gidip oynayalım."

"Hayır."

Pes ettim. Geçmiş tecrübelerime dayanarak biliyordum ki onu ikna edemeyecektim. Ella bir katır sürüsünden bile daha inatçıydı. Sanırım geriye ikizler kalmıştı. "Sawyer ve Seb evde mi?"

"Lauren'la birlikte televizyon odasındalar."

Dudaklarımın kıvrılmasına engel olmadım. Lauren son za-

manlarda eskisinden daha çok bize geliyordu ve açıkçası bundan sıkılmaya başlamıştım. İkizlerin sahibi gibi davranmaya başlamıştı, nereye ne zaman gidebileceklerini yönetiyordu. Ve çocuklar da ona hediyeler alıp duruyordu. Karşılayabilecekleri pahalı şeyler ama yine de bu beni huzursuz ediyordu.

“İyi eğlenceler. Zamanını öldürecek bir şeyler bulacağına eminim.” Ella sırtımı sıvazlayıp geri verandaya döndü.

Lauren’ı televizyon odasında tek başına otururken buldum, tırnaklarına oje sürüyordu.

“İkizler nerede?”

Odaya girince minyon kızkafa başını kaldırdı. “Seb marketten bana dondurma almaya gitti, Sawyer da odasında bir şey unutmuş.”

“Evde dondurma vardı.”

Lauren tırnağının üzerine beyaz bir çizgi çekti. “Benim sevdiğimden değildi.” Elini kaldırıp üzerine üflemeye başladı.

Tanrım. Lauren bu çocukları parmağında oynatıyordu. Ama dilimi tuttum ve kardeşimi bulmaya gittim.

Sawyer’ı elinde bir Gucci çantayla yakaladım. Ensemi sıktım. *Hiçbir şey söyleme*, diye uyardım kendimi. *Bu seni ilgilendirmez.* “Dışarı çıkmak ister misin?”

“Ne yapmaya?”

“Bilmem. Sadece evden çıkalım.”

“Lauren ne yapmak istiyor bir sorayım.” Kapıyı iterek açtı ama ben cevabın ne olacağını biliyordum. Lauren ikizlerle ev dışında takılırken görülmekten hoşlanmıyordu. Okulda ise genelde sadece biriyle çıkıyormuş gibi davranıyordu. İkizler bunun komik olduğunu düşünüyordu. Ancak bu durum, bir noktada ikisinden birini ya da ikisini birden öfkeli edecekti.

Sawyer bir dakika sürmeden geri geldi. “Lauren istemiyor.”

“Peki ya Sawyer?” Bir başka deyişle, Lauren’ın ne yapmak istediğini geç de *sen* ne istiyorsun?

Kardeşim surat yaptı. “Ben de istemiyorum.”

“Hadi ama,” diye ikna etmeye çalıştım. “Bir akşamlığına dı-

şarı çıkabilirsin. Ya da biliyor musun, boş ver, bir süre burada takılıp bu gece için harika bir plan yapalım.”

“Lauren gece de çıkmak istemiyor. En son çıktığımızda tartışma yaşandı ve o bundan hoşlanmadı.”

“Belki de daha dayanıklı biriyle çıkman gerekiyordur,” diye önerdim.

Sawyer kollarını göğsünde kavuşturup bana baktı. “Sen neden gidip senin düşüncelerini ipleyen birini bulmuyorsun?”

“Sen neden gidip birlikte evden dışarıya çıkabileceğin birini bulmuyorsun?”

“Siktir git.” Geri çekildi ve kapıyı suratıma kapattı.

Aferin, Easton. Evdeki herkesi kendine düşman et.

Ella ödevini bana tercih etmişti. İkizler şımarık kız arkadaşlarını bana tercih etmişti. Hartley desen, onu bu hafta sonu rahatsız etmemem için bana söz verdirmişti.

Yani saatler henüz öğleni biraz geçmiş olsa da bana gerçekten yapacak tek bir şey kalıyordu.

İçki dolabını ziyaret etmek.

13

SARHOŞTUM, SARHOŞ, sarhoş. Ve her nasılsa, aptal ailemden tek bir kişi bile bunu fark etmedi. Ella'yla babamla bölge savcısıyla toplantıya gitmek üzere evden ayrıldığında bana şöyle bir bardak bile atmadılar. Yani bakış demek istedim. Sadece el sallayıp gittiler. İkizlerin nerede olduğunu bile bilmiyordum. Belki yukarıda Lauren'la beraberlerdi. Eminim biri onu yelpazeyle serinletirken diğeri de üzümle besliyordu.

Asla bir kızın beni böyle kafeslemesine izin vermeyecektim. Özellikle de Hartley Wright'ın. Sikerler onu. Dövüşmeyi seviyorum diye mi bana sinirliydi? Ee ne olmuş yani? Erkekler dövüşürdü. Biz aptalca şeyler yapardık. Böyle yargılayıcı davranmaya hakkı yoktu.

Bu hafta sonu takılmak istememesine inanamıyordum. Arkadaş olduğumuzu sanmıştım.

O çok kötü biriydi.

Koltuktan fırladım ve televizyon odasından ayrıldım. Sallana sallana babamın çalışma odasına indim ve içki rafından votkayı kaptım. Viskilerini çoktan bitirmiştım. Fark edeceğinden şüpheliydim gerçi.

Doğruca şişeden bir yudum aldım ve babamın yıpranmış

deri sandalyesine oturdum. Masada bazı evraklar vardı. Umursamazca karıştırdım. Steve'in son aylardaki hareketlerine dair bir soruşturma raporuna benziyordu. Steve kuru temizlemeden kıyafetlerini almış. Steve bir otelin barında. Steve, Steve, Steve. Bizim ihtiyar Steve Amca'nın bir sürü fotoğrafı, katil olan hani.

Steve Brooke'u öldürdüğü için üzülmem gerektiğini biliyordum ama üzülmüyordum. O kadın toksik kaltağın tekiydi. Üzüldüğüm şey, onun bu süreçte Ella'ya zarar vermesiydi. Abim tutuklandığında Steve suçu üstlenmemişti.

Brooke'un ölümünü Reed'in üzerine yıkmaya çalışan Steve değildi – hepsi Dinah'nın başının altından çıkmıştı. Royallardan intikam almak istiyordu, bu yüzden de savcının kulağına yalan yanlış fısıldamış, hatta yemek şirketinden birine para verip Reed'in ölümünden önce Brooke'u tehdit ettiğine dair yalan söylemesini sağlamıştı. Dinah ailemizi mahvetmek için elinden gelen her şeyi yapmıştı. Ve Steve de ona izin vermişti. Reed hapse atıldığında orada öylece durmuş ve gerçek katilin kendisi olduğunu itiraf etmemişti.

Bu affedilemezdi.

Bu beni öfkeliendiriyordu çünkü Steve'i severim. *Severdim* diye düzelttim kendimi. Geçmişte kalmıştı. Onu artık sevemedim. Onu örnek alamazdım. Büyüdüğümde onun gibi olmayı dileyemezdim.

Ki işin bu kısmı ayrı olay çünkü asla büyümeyi planlamıyordum. Yetişkinlik berbattı. Yetişkin olmak, birine kendinizden daha çok değer veriyormuş gibi davranmayı gerektiriyordu. Bu da birini mutlu etmek için istemediğiniz şeyleri yapmanız anlamına geliyordu.

Peki ya ben mutlu değilsem? Bu sorunu kim çözecekti? Hiç kimse. Kendimden başka kimse.

Boğazımdan aşağıya biraz daha votka yuvarladım ve Reed'i aradım. Şimdiye maçı bitmişti. Kazandı mı diye merak ettim. Muhtemelen kazanmıştı. Takımı iyiydi.

"Ne var ne yok?" diye cevapladı.

"Sikim var," diye dalga geçtim.

"Tanrım, East."

"Pardon. Ella'nın yakınlarında olmak beni tahrik ediyor, biliyor musun?"

Reed telefona doğru ofladı. Sırıtip biraz daha alkol aldım.

"Ne zaman akıllanacaksın?"

"Niye akıllanmak isteyeyim ki?"

"Çünkü davranışların sevdiğin herkesi kızdıracak," dedi açık açık. "Ella konusunu kapat artık. Ona saygısızlık ediyorsun."

"Kıymetli prensesimizi kızdıracak bir şey yapmak istemeyiz, değil mi?"

"Senin sorunun ne? Neden cumartesi akşamı evdesin?"

"Çünkü kimse benimle oynamak istemiyor." Şey, bu doğru değildi. Bu gece iki parti vardı ve son birkaç saat içinde üç kız bana çıplak fotoğraflarını göndermişti ama yerimden kımlıdayamayacak kadar sarhoş ve tembeldim.

"Ve sıkıntıdan ölüyorsun," diye tahmin etti.

"Bak ya, üniversiteye başladığından beri ne kadar da zeki biri oldun sen."

"Bu akşam yine havandasın." Kısa bir an durakladı. "Ne kadar içtin?"

Şişeyi ışığa tuttum. Yarıyı doluydu. "Yeterince değil. Gelecek hafta sonu planın ne? Maçın nerede olacak?"

"Louisiana. Ella uçakla geliyor. Cuma gecesi yola çıkacak."

"Tabii ki." Sesimdeki kırgınlığı gizlemeye zahmet bile etmedim. *Ella ilk beni öptü*, diye bağırarak istiyordum ona. *Ama ben senin için kenara çekildim.*

"Seni planlarımızın dışında tutmaya çalışmıyoruz. Neden kendi maçından sonra sen de uçmuyorsun? Ya da cumartesi sabahı?"

Sesindeki yumuşaklıktan nefret ettim. Benim bir ezik olduğumu düşündüğü gün gibi açıktı. "Kusura bakma, birader. Yapamam. Bir sürü planım var."

Kapattım ve telefonu masaya fırlattım. İki saniye sonra çalmaya başladı. Ekranda Reed'in ismi belirdi. Görmezden geldim.

Alkol beni çağırıyordu. Büyük bir yudum daha aldım ve sarhoşluğun devreye girmesini bekledim. Son zamanlarda, rahat edeceğim bir uyuşukluğa kavuşmak için çok daha fazla içkiye ihtiyaç duymaya başlamıştım. Babamın çalışma odasının duvarları üzerime üzerime geliyor gibiydi. Buradaki hava ağırdı. Bu yüzden şişeyi kaptım ve verandaya çıktım.

Dışarısı karanlıktı ancak havuzun suyunu mavi ve ürkütücü gösteren ışıklar vardı. Bir süre suya baktıktan sonra sahile giden patikaya yöneldim.

Kumsala indim ve okyanusa birkaç çakıl taşı attım. Uçsuz bucaksızlığı beni huzursuz etti. Burası çok sessiz ve büyük, evin içi de çok boğucuydu.

Yürümeye başladım, bir yandan içiyordum.

Aptal Hartley. Beni istiyordu, beni istediğini biliyordum. İstemese, onu öptüğümde dilini ağzıma sokmazdı. Suratıma bir tokat atıp bana bir daha asla ama asla onu öpmememi söylerdi.

Benden hoşlanmıyormuş gibi davranması beni rahatsız ediyordu. Bir de artık arkadaşmışız gibi davranmak zorundaydım ki bu da kahrolasınca aptallıktı. Ella haklıydı – eğer onunla sevgili olabilseydim Hartley’nin arkadaşlığından kesinlikle vazgeçerdim.

Onunla *sevgili* olmak istediğimden değil tabii. Onunla takılmak eğlenceli olurdu sadece, hepsi o.

“Selam Easton.”

Sıçradım ve başımı kaldırıp bakınca Felicity Worthington’ın istenmeyen bir cin gibi birden ortaya çıktığını gördüm. Onu pırlanta kaplı lambasına nasıl geri sokabilirim diye merak ettim.

Bana parmaklarını sırayla oynatarak el salladı. Bir ürpetiyi bastırarak onu görmezden geldim. Şişeyi dudaklarıma götürdüm ama içinde sadece birkaç damla kalmıştı.

“Cumartesi gecesi ve sen yalnızsın?”

“Yıldızlı pekiyi,” diye dalga geçtim. “Çok akıllısın.”

Alaycılığımдан hiç etkilenmedi. Yakınıma geldi ve boş şişeyi elimden kaptı. Daha sonra bileğimden tutup beni kendi havuz evine giden yola yönlendirdi.

Ne istediğini merak ettiğim için peşinden gittim. Felicity benimle flört ediyordu ama beni yatağa atmak istediğine dair hiç sinyal vermiyordu. Üzerinde sade bir keten etek, beyaz yakalı bir gömlek ve pembe bir süveter vardı. Bu kıyafeti okul üniformasından çok da farklı değildi. Tamamen kapalı ve her zaman olduğunu düşündüğüm gibi sıkıcıydı.

“Model Birleşmiş Milletler toplantısından falan mı çıkıp geldin?” diye sordum.

Kaşlarını çattı. “Hayır. Ailemle şehir kulübünde akşam yemeğindeydik. Neden?”

Bu insanlar ne kadar sıkıcıydı böyle. “Hiç.”

“Buraya otur.” Mavi, aşırı pofuduk bir sandalyeyi işaret etti. “Bekle. Kıpırdama. Çok kirli görünüyorsun.”

Dolaba koşup bir havlu aldı. Sandalyenin üzerine serdikten sonra oturmamı işaret etti.

Tişıörtüme ve kotuma baktım. Muhtemelen bu tişıörtü on beş yaşımdan beri giyiyordum. Biraz dar ve yıpranmıştı ama rahat ve temizdi. Tanrı aşkına evde yardımcımız vardı. Kıyafetlerim yıkanıyor.

“Kıyafetlerimin nesi var?” diye hırladım.

“O kotu sanki çöpten çıkarmışsın gibi görünüyor.”

“Çöp mü? Ciddi misin? O kot bana bin dolara mal oldu.” Evet, bir pantolona bin dolar veriyordum. Neden vermeyeyim? Param vardı sonuçta.

“Yine de daha az çirkin olmalarını sağlamıyor.”

“Yırtık kot moda. Herkes bunlardan giyiyor.”

“Bunlar yırtık değil. Pis ve paçavra. Ciddiyim, bir evsiz gibi görünüyorsun.”

Dünyada buna tahammül etmeme yardım edecek kadar çok içki yoktu, bu yüzden ayağa kalkıp kapıya yöneldim. “İstenmedik moda eleştirin için teşekkürler.”

“Bekle,” dedi sinir bozucu bir şekilde. “Henüz gidemezsin. Sana bir teklifim var.”

Felicity henüz kıyafetlerini çıkarmadığına göre bu teklifin

umursayacağım bir şey olduğunu sanmıyordum. "İlgimi çekmek için çok fazla şey giyiyorsun."

"Buna ne dersin?" Bir başka dolabı açtı ve beş şişe votkayı gösterdi.

"İşte *buna* varım." Almak için uzandım ama elimden kaptı. "Kandırıkçı," diye suçladım.

"Oturursan şişeyi veririm."

Seçeneklerim eve gitmek ve ölümüne sıkılmakla, Felicity'nin içkisini içip onunla yatma olasılığı arasındaydı.

Geri yerime oturdum.

Zafer kazanmış bir gülümsemeyle bana şişeyi verdi, kapağını açıp dudaklarıma götürdüm.

Yüzüne tiksinti dolu bir ifade yayıldı. "Bir Royal olduğuna inanamıyorum."

"İnan, bebeğim."

"Teklifimi duymaya hazır mısın?"

"Pek dinlemeyi seven bir insan değilimdir." Sırıttım. "Neden devam edip bana elinde ne olduğunu göstermiyorsun, böylece ilgimi çekip çekmediğini sana söyleyebilirim."

"Sunum yapmıyorum burada," dedi soğuk soğuk. "Bak, Easton. Seni tüm hafta izledim..."

"Sapık mısın?"

"Konuşana bak," dedi gözlerini devirerek. "Senin için koca bir vakit kaybı olduğu açıkça ortada olmasına rağmen Hartley Wright'ın peşinde koşuyorsun."

"Öyle mi?" Hartley birçok şeydi. Sinir bozucu. Aksi. Bir afet. Ama onun için vakit kaybı diyemezdin.

"Tabii ki öyle. Güzel kız ve iyi bir aileden geliyor ama o bir Royal değil. Eğer onun değerini birden ona kadar derecelendirecek olursak iki ya da üçün arasında bir yerde olur."

"Benim insanları değerlendirme derecem genelde onları ne kadar sıkı etmek istediğime bağlıdır."

Felicity bunu duymazdan geldi. "*Senin* önem derecen kaç biliyor musun?"

“Hayır, ama eminim sen bana söylersin.”

“On.”

“Yok artık!” sahte bir çığlık attım.

Bunu da duymazdan geldi. “Evet, skandal bir geçmişin var ama çekicisin, varlıklısın ve babanın sülalesi buralar kolonileştiği zamanlardan beri bu topraklarda yaşamış, bu yüzden senin geçmişin affedilebilir.”

“Olumlu geri bildirim için teşekkürler.”

“Rica ederim.”

Gayet ciddi idi. Bu da dalga geçtiğimi anlamadığı anlamına geliyordu. Garip bir hatundu.

Huzursuzca çevreme baktım ve bilmem kaç bininci kez şu an Hartley’nin benim yapamayacağım neyi yaptığını merak ettim. Sarırmı gitme vakti gelmişti. Babamın çalışma odasının yalnızlığı bile Felicity’nin sosyal derecelendirmeler hakkındaki homurdanmasını dinlemekten daha çekici geliyordu. Belki Hartley’nin evine uğradım. Evde mi, yardıma ihtiyacı var mı diye bakardım.

“Beni derecelendirdiğin için minnettarım, Felicity ama ben eve gidiyorum.”

“Daha bitirmedim.”

“Sosyal durumumu değerlendirmek için yeterince zaman harcamışsın zaten.” Ona sahte bir şekilde gülümsedim. “Ödevine ne zaman vakit ayıracaksın?”

Burnunu çekti. “Ödev yapmama gerek yok. Hayatta ilerlemenin notlarla hiçbir alakası yok. Bunu herkesten iyi senin bilmen gerek.” Sesi fazlasıyla küçümseyiciydi. “İlerleme tamamen bağlantılarla alakalıdır. En iyi bağlantılara sahip biri, iyi notlar alan birinden daha ileriye gidecektir.”

Maalesef haklıydı.

Votkadan bir yudum daha aldım. Eğer bu şeyi komple bitirsem Felicity’nin ne söylediğinin bir önemi kalmayacak diye düşündüm. Çünkü onu duyamaz hâle gelecektim. Ama o, Hartley hakkında tanıdığım herkesten daha çok şey biliyor gibi gö-

rünüyordu, bu da kıcımlı sandalyede tutmamı sağladı. “Hartley hakkında başka ne biliyorsun?”

Felicity’nin gözleri parladı. Sarhoş olmasaydım ifadesini anlamlandırabilirdim ama yüzü bulanıklaşmaya başlamıştı. Sesi de aynı şekilde. Sesler bulanıklaşır mıydı? Öyle olmalı çünkü Felicity’nin sesi kesinlikle bulanıklaşmıştı.

“Üç yıl önce okuldan ayrıldı ve bu yaz geri döndü. Hiç bizim çevremizle takılmıyor.”

“Yani onun geri kalanımız gibi kibirli bir pislik olmadığını mı söylüyorsun?”

Okum yine yere düştü. Felicity beni ve fikirlerimi zerre kadar umursamıyordu. Manikürlü elini sallayarak, “Hartley konusuna geri döneceğiz tamam mı? Önce izin ver de sana ne istediğimi söyleyeyim,” dedi.

İsteğinin beni yatağa atmak *olmadığını* düşünmeye başlamıştım. Kahretsin. Tam bir zaman kaybı olmuştu. “Neyse ne. Çabuk ol.”

“Astor’un tepesinde olmak istiyorum,” dedi açık açık. “Bunu yapmak için birkaç yol var. Birinci seçenek – Ella’yı indirebilirim.”

Doğrudum, omuzlarım gerilmişti. “Öyle bir şey olmayacak.”

“Kesinlikle yapabilirim, tatlım. Şans bu ya, daha kolay başka bir yol daha var.” Gülümsedi ama bu kez gülüşünün ardındaki tehlike uyarısını sarhoş hâlimle bile algılayabilmişim.

“Neden çiğ çiğ yenecekmişim gibi hissediyorum?” diye mırıldandım.

“İkinci seçenek – eğer Royalları deviremiyorsan o zaman onlara katılırsın. Tepeye yükselmemin en kolay yolu seninle olmak.”

Ayağa kalkarken, “Buralardaki tek Royal ben değilim,” dedim ona. Felicity’yle olma düşüncesi midemi bulandırmıştı.

“Hayır, teşekkürler. Kardeşlerinin oynadığı o iğrenç küçük oyuna dahil olmak ilgimi çekmiyor.”

“Ağır ol,” dedim sertçe. Kimse ailem hakkında ileri geri konuşamazdı. “İğrenç de değil, oyun da oynamıyorlar.”

Felicity akıllılık ederek geri çekildi. "Özür dilerim. Haklısın. Royal ailesinin bir parçası olarak erkek arkadaşımın kardeşlerine hakaret etmemem gerekirdi."

Burnumdan güldüm. "Erkek arkadaş mı?"

"Evet. Seninle çıkmak istiyorum."

"Neden? Senin sorunun ne?" Sarhoş bir şekilde kendi esp-rime güldüm. Ama sonra kaşlarım çatıldı çünkü sanırım kendi kendimle dalga geçmiştim.

Dudaklarını sıktı. "Bu son yılımız ve bir Royal'la çıkmanın avantajlarından faydalanmak istiyorum. Washington'a uçup akşam yemeği yemek ya da yatla açılmak gibi. Bu tür şeyleri istiyorum. Kızların bana hayranlıkla bakmasını istiyorum. Ailenin bahçesinde çekilen çift fotoğraflarımızın *Southern Woman* dergisinin kapağını süslemesini istiyorum."

"Açgözlü seni. Çok ama çok fazla şey istiyorsun." Votka şişesini masaya bıraktım. "Üzgünüm. Canım sana yardım etmek istemiyor."

"Bekle!" Koşarak önüme geçti ve ben kapıya ulaşmadan kolunu tuttu. "Karşılığında sana ne vereceğimi bilmek istemiyor musun?"

Kavrayışından silkindim. "Senden hiçbir şey istemiyorum, bebeğim."

"Doğru ama Hartley Wright'tan istiyorsun, değil mi?"

İşte bu ilgimi çekmişti. Bir nevi. Gözlerim Felicity'nin yüzüne odaklanmakta sorun yaşıyordu. Ya da genel olarak her şeye. "Bunun Hartley'yle ne alakası var?"

"Değişir. Onunla yatmak mı istiyorsun yoksa kız arkadaşın olmasını mı?"

Pis pis güldüm. "Ben kız arkadaş yapmam."

Bir dakika ya, ben kız arkadaş yapıyordum.

Claire vardı sonuçta, değil mi?

Ama bir süre sonra Claire'den hoşlanmaz olmuştum.

Hartley, Claire değildi gerçi.

Belki de kız arkadaşım olsun istiyordum?

Kahretsin, başım dönüyordu. Tek bir şey bile düşünemiyordum. Her şey aklımdan bir duman bulutu gibi kayıp gidiyordu.

Felicity biraz rahatlamış görünerek başını salladı. "Ben de öyle tahmin etmiştim. Pekâlâ, yani Hartley'yle yatmak istiyorsun. Ama o seni istemiyor."

"Hey," diye itiraz ettim. "Böyle söylemen çok kahpece. Sen kahpenin tekisin."

Felicity gözlerini devirdi. "Üzgünüm ama gerçek bu. Seni izlediğimi söylemiştim. O kızın seninle işi olmaz. Ama..."

Kulaklarım dikildi. *Ama*. Amaları severdim.

"Eğer benimle çıkarsan kapıldığın ânında duyulur ve kızlar daima sahip olamayacakları şeyleri isterler. Hartley seni başkasıyla gördüğünde kıskançlıktan delirecek ve kendini senin üzerine atacak. Güven bana."

Güven kelimesini Felicity ile ilişkilendirebileceğimden emin değildim ama haksız sayılmazdı. Hepimiz ulaşılmaz olanı isterdik. Yasak olanı. Bayan Mann'la da bu yüzden takılmamış mıydım zaten?

"Ayrıca," diye devam etti Felicity, "başka faydaları da olacak. Benimle çıkarsan, hiçbir beklentin olmadan baloya, okula hoş geldin partisine ve şehir kulübündeki davetlere gidebilirsin. Başka bir kızı davet etsen direkt senin ondan hoşlandığını düşünür. Ama ben seninle yatmak istemiyorum, Astor'dan olmadıkları sürece istediğin kişiyle yatmakta özgürsün." Kaşlarımı çatığımı görünce hemen ekledi, "Hartley hariç. Onunla yatabilirsin, bir kereliğine ya da her neyse işte – yani sadece takılmak istediğini söyledin. Bu yüzden öyle yap, tercihen gizli olarak tabii. Ama biri öğrenecek olursa, beni Hartley'yle aldattığını ama seni affettiğimi ve ilişkimizin eskisinden de güçlü olduğunu söylerim."

"Yani sahte bir ilişki yaşamak istediğini, böylece Hartley'yi kıskandırabileceğimi ve gizli kalması şartıyla onunla yatabileceğimi söylüyorsun." Sanırım bu muhabbet için fazla sarhoştum. Ama Hartley'yi kıskandırma fikrinden hoşlanmıştım. *Peşimden* koşmasını sağlama fikrinden.

“Bu bir iş ilişkisi. Ben senin için bir iyilik yapacağım, sen de benim için. Kimsenin kılına zarar gelmeyecek.”

Kimsenin kılına zarar gelmeyecekti. Bunu sevmiştim. Bu, aşağı yukarı benim hayat sloganımdı. Kimseye zarar vermediğin sürece hayatının en iyi versiyonunu yaşamaya bak. Ona gözleri-mi kısarak baktım çünkü yüzü yine bulanıklaşmıştı. “Tamam.”

“Tamam mı?” Sesinde hafif şaşkınlık vardı.

“Evet, tamam,” dedim ağzımda geveleyerek. “Hadi Hartley’yi kışkandıralım.” Bu fikri çok sevmiştim.

Felicity’nin sesi kulağa kızgın geliyordu. “Tek amacımız bu değil...”

“İyi geceler,” dedim kapıyı açarken. Ya da en azından açma-ya *çalışırken*. Kapıyı açabilmek için üç kez uğraştım. “Votka için teşekkürler!” diye seslendim omzumun üzerinden ve sonra tö-kezleyerek havuz evinden çıktım.

14

TÜM PAZAR GÜNÜ MÜTHİŞ bir akşamdan kalmalıkla yerimden kalkamamış olsam da pazartesi sabahı antrenmana geç kalmadım. Yürü be. Antrenmanın çoğunda Bran'i hücumun yata yayılma hızına yetiştirmek için çalıştık. Hızlı öğreniyordu ve sahadaki içgüdüleri iyiydi. Ardına sadece bir kez, kapsamlı talimimizin sonunda takılabilmiştim. Saha kenarında kıcımı tekmelemeye hazır koçlar olduğu için onu deviremiyordum ama onu uyarınca kucaklayıp kenara ittim.

"Fena değil, Mathis," dedim ona.

"Bu yıl seninle rakip olmadığımız için mutluyum," dedi, yasaklı olduğunu gösteren kırmızı atletini göstererek. Defans oyuncularının, kırmızı formayı giydiği zaman oyun kuruculara dokunması yasaktı.

"Ama hâlâ North'tan Carson Dunn ve Gibson Lisesi'nden TJ Price var," diye uyardım.

"Yok, onları biliyorum. Ama sen bu yıl ligdeki en iyi defans hattı oyuncususun. Oyun kurucuların kâbususun, biliyorsun." Omzumu tokatladı. "Geçen yıl sakatlandığımda takım arkadaşlarımin söylediği ilk şey bunu Royal kardeşlerden kaçmak zorunda kalmamak için bilerek yaptığımdı."

Eski okulundan bahsederken sesindeki hüznün belli oluyordu.

“Oğlanları özledin, değil mi?” diye sordum anlayışla.

“Evet.” Erkeklerin duygularını saklamaya çalışırken yaptığı şeyi yaparak başını geriye doğru attı. “Orada birkaç iyi çocuk vardı. Ama insanın geleceği için fedakârlık yapması gerekir, değil mi?”

“Benim gerekmez,” dedim açık açık.

Başını indirdi ve ağzının köşesinde kederli bir sırıltı belirdi. “Evet, öyle olduğunu duydum. Üniversiteye gittiğimde ailemin düşüncelerini umursamayı bırakmayı denerim diye düşünüyorum.”

Bir kez daha omzumu tokatladı ve soyunma odasına koşturdu. Yavaş adımlarla peşinden gittim. Bugün derse girmek için hiç acelem yoktu. Çünkü hangi ders programını takip edeceğime karar veremiyordum – benimki mi yoksa Hartley’ninki mi? Belki bugün kendiminkini ederdim. Benim ilk dersim etütken Hartley’ninki Feminist Düşünce’ydi. Etüt, uyuyabileceğim anlamına geliyordu.

Ve hayır, dün bütün gün uyuduğum dikkatimden kaçmamıştı. Ella, Reed’i görmek için State’e uçmamış olsaydı, alkol sorununun zıvanadan çıkmaya başladığına dair bana çok ama çok uzun bir nasihat çekerti, biliyorum.

Haklı da olurdu. İçki dolabının yarısını boğazıma boşaltmak ve sarhoş bir şekilde sahilde yürümek dışında cumartesine dair tek bir lanet şeyi bile hatırlamıyordum. Biriyle yatmış olabilirim gibi geliyordu ama? Belki yatmıştım? Hatırlamadığıma göre çok da iyi değilmiş demek ki.

Duş aldıktan sonra etüt sınıfına yollandım. Önümde Bran bir yere koşturuyor ve birden fazla kızın aç bakışlarını üzerine çekiyordu. Astor hatunları da Astor oğlanlarından farklı sayılmazdı. Yeni gelenleri gözleriyle yiyip bitirirlerdi. Bran eski okulunu özleyebilirdi ancak kendine burada, Astor Park Hazırlık’ta birçok farklı şekilde teselli bulabilirdi.

Koşturduğu için kenarda duran bir zavallıya çarptı. Kız geriye doğru düşünce siyah saçları savruldu.

Ah, siktir. Bu Hartley'ydi.

Öne doğru koştum ama karolu zemine yapışmadan onu tutan Bran oldu. Ayaklarının üzerine kalkmasına yardım etti ve Hartley, daima kaşları çatık olan o kız, Bran'e gülümsedi. Sonra konuşmaya başladılar.

Neden Bran'e karşı hep iyiydi?

"Hey, East, nereye gidiyorsun?" Pash sınıfın kapısından bana seslendi.

"Derse gidiyorum."

"Dersin bu sınıfta," diye gösterdi. "Etüt dersimiz var."

"Hayır." Planlar değişmişti.

Hartley'nin sınıfına ulaştığımda içerisi dolmuştu. Onun yanında oturan çocuğun yakınına gidip, "Kalk," dedim.

Hemen ayağa kalktı. Hartley tüm bunları hiç fark etmemiş gibi davranıyordu. Bakışları önüne odaklanmıştı.

"Bran'le ne konuşuyordunuz?" diye sordum.

"Bu seni neden ilgilendiriyor?" diye cevapladı yüzüme bile bakmadan.

Dişlerimi sıktım. "Ne yani, artık sporcuların peşinden mi koşuyorsun?"

"Ciddi misin?" Sesinde hayret vardı. "Sen sorunlusun, Easton."

Evet, sorunlarım vardı. Hem de pek çok sorun. Onlardan biri de onun *arkadaşı* olmak istemememdi. "Bana hâlâ sinirli misin?" diye soruverdim.

Vücut dilinde bir şeyler sakınleşt. Dönüp bana baktı, ifade mi görünce sessizce iç çekti. "Öff. Küçük bir çocuk gibisin, bunu biliyor musun?"

Nasıl bir erkek olduğumla ilgili ukalaca bir yorumda bulunmak üzereydim ki o benden önce davranarak devam etti.

"Birini kızdırdığın zaman yüzünde suçlu bir oğlan çocuğu ifadesi oluşuyor."

"Yani bana hâlâ sinirlisin," dedim bozuk atarak.

Cevap vermedi.

"Ama pazartesi konuşuruz demiştin," diye hatırlattım ona.

Hartley koyu kaşlarından birini kaldırdı. "Konuşmuyor muyuz?"

"Konuşuyoruz. Ama..." Sıradışı bir şekilde paniklemiştim. "Ben sadece..."

Daha bir kelime edemeden Felicity Worthington masamın önünde belirdi. Sonra da eğilip dudağımdan öperek beni hayretler içerisinde bıraktı.

"Günaydın hayatım."

Ona ağzım açık bakakaldım. "Ne?" dedim aptal gibi. Bu kız beni neden öpüyordu şimdi?

"Günaydın," diye tekrarladı Felicity ve sonra Hartley'ye döndü. "Günaydın. Hartley'ydi, değil mi?"

Hartley tıpkı benim hissettiğim kadar şaşırmış görünüyordu. "Günaydın," dedi dalgın bir şekilde.

Öğretmen ön taraftan, "Bayan Worthington," diye seslendi. "Sınıfımda olmanızın bir nedeni var mı? Çünkü listeme göre siz bu sınıfta değilsiniz. Görünüşe göre siz de, Bay Royal."

"Tabii ki listedeyim," diye cevapladım ve o da çenesini kapattı çünkü ikimiz de buradan ayrılmayacağımızı biliyorduk.

O sırada Felicity yaşlıca kadına neşeyle baktı. "Biliyorum, Bayan Ratcliff. Sadece erkek arkadaşına günaydın demek için gelmiştim."

Sınıftaki kızlardan toplu şaşkınlık sesleri yükseldi.

"Şimdi gidiyorum!" Felicity dudaklarına hafif bir öpücük daha kondurup gitti.

Tamam. Ne sikim oluyordu?

Nora Hernandez neredeyse salyalarını akıtarak önümdeki sandalyede döndü, "Felicity'yle beraber misiniz?!"

Neredeyse *yok daha neler* demek üzereydim ki Hartley'nin dudaklarının hafifçe somurttuğunu gördüm. Bu durmama neden oldu. Felicity'yle çıkmamı kısıkanıyor muydu?

Bir dakika. Tanrım. Felicity'yle çıkmıyordum ki. Düşüncesi bile midemi kaldırıyordu.

"Kesinlikle hayır," dedim Nora'ya ve Hartley'nin omuzlarının gevşediğini fark edince gülümsememi sakladım. Benim Felicity'yle olmam düşüncesi onu gerçekten de rahatsız etmişti. Hah.

Ders sırasında dikkatini sadece öğretmene verdi, ders bittikten sonra da tek kelime etmeden yürüyüp gitti. Peşinden koştum ama tam yaklaştım ki bir el ceketimden tuttu.

Felicity'ydi. "Hadi bu akşam Basil's'e gidelim." Sesindeki emir tonu canımı sıktı.

Yüzüne boş boş baktım. "Neden?"

"Çünkü iyi bir restoran ve oraya gitmek istiyorum."

Bakmaya devam ettim. "Felicity."

"Efendim, hayatım?"

"Şu anda burada ne olduğunu sanıyorsun?"

Yüzünden bir şaşkınlık ifadesi geçti. "Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim, neden bu akşam seninle çıkmak isteyeyim ve neden erkek arkadaşın olduğumu söylüyorsun..." Aniden durdum.

Cumartesi gecesinin anıları bir gelgit dalgası gibi çarptı.

Kumsalda zil zurna sarhoş dolanıyordum. Felicity birden önümde belirmiş ve beni havuz evine sürüklemişti. Orada bir süre kalmıştım, konuşmamızın her detayını hatırlayamasam da önemli kısımlarını hatırlıyordum.

Mesela Hartley'yi kıskandırmak için sahte bir ilişki yürütme konusunda anlaşmamız gibi.

Siktir.

Siktir, siktir, *siktir*.

Felicity artan paniğimi fark etmeden, "Bir anlaşma yaptık," dedi alçak sesle. "Ve ben de seni öperken Hartley'nin baktığından özellikle emin oldum."

Tanrım. İçmeyi bırakmam gerekiyordu. Bırakmam *gerekliyordu*.

"İl." Yutkundum. "Bak, Felicity."

Mavi gözleri kısıldı.

“Bu anlaşma...” Lanet olsun, bu salakça ve rahatsız ediciydi. Felicity’yi koridordaki kalabalıktan uzaklaştırıp bir dolap sırasına doğru yönlendirirken birkaç çocuğun bize baktığını fark ettim. “Bunu kabul ettiğimde sarhoştum.”

“Yok canım.” Sesinden alay damlıyordu.

“Çok ama çok sarhoştum. Kendimde değildim,” diye ekledim çünkü gerçek buydu. Pazar sabahı uyandığımda, bırak onun erkek arkadaşı olmayı Felicity’yi gördüğümü bile hatırlamıyordum. “Şey, yani evet... her ne dediysem... geri almak zorundayım.”

Dudaklarını büzüp pişmanlık dolu yüzümü inceledi. “Hayır,” diye cevapladı sonunda.

Omuzlarım dikleşti. “Ne demek hayır?”

“Hayır işte. Geri alamazsın.” Parmaklarını pazularıma doladı ve gözlerinin içi alev alev yanarken bana baktı. “Bir anlaşma yaptık ve kızlarıma beraber olduğumuzu yaymalarını çoktan söyledim bile. Artık çok geç.”

Omurgam öfkeyle gerildi. “O zaman geri çekilir,” diye emir verdim. “Çünkü beraber değiliz.”

Beş yaşındaki bir çocuk gibi, “Evet, öyleyiz,” diye karşı çıktı. Tırnaklarını koluma batırıyordu. “Beni kızdırma, Easton. Kızmış hâlimi görmeyi gerçekten istemezsin.”

Neden? Hulk olup duvarları mı yumrukluyordu? Sorma fırsatım olmadı çünkü Felicity, ben arkasından dehşet içinde bakarken hışımla çekip gitti.

Laf hızlı yayılıyordu. Felicity ve “kızları” çıktığımızı Astor Park’taki herkese söylemekte hiç vakit kaybetmemişti. Ne zaman cahil aptalın biri konuyu açsa, onu düzeltmeye çalıştığımda ya sırtıyorlar ya da sırtıma bir tokat indirip, “Tabii, Royal,” diyorlardı. Felicity onlara ne anlatıyordu bilmiyorum ama ısrarla çıkmadığımızı söylesem bile kimse bana inanmıyordu.

Neyse ki benim için önemli olan kişiler Ella, ikizler, Val ve

Hartley'ydi. Öğle yemeğinde onlara katıldığımda söz konusu kişilerden ilk dördü bana gülmüştü. Ama Hartley? O yine ortadan kaybolmuştu. Bütün öğleden sonra derslerimizi astı. *Derslerimiz* diyorum çünkü kendi derslerime katılmayı bırakmıştım.

Aslında son zilden sonra ofise gittim ve ders programımı resmî olarak değiştirmek için talepte bulundum. Rehber danışmanım Bay Miller, "Bunu müdüre iletceğim," dedi.

"Teşekkürler."

Duygusuzca gülümsedi. "Ya Müdür Beringer talebi reddederse?"

Omuz silktim. "Yine de öbür derslere girmeye devam ederim. Öğretmenlerin hiçbiri orada olmamı umursamıyor."

Ben kapıya yönelirken Bay Miller kendi kendine başını sallıyordu. "Bu okul var ya..." diye mırıldandı kısık sesle.

Aynen. Bu okul var ya. Gösteriyi öğrencilerin yönettiği ve öğretmenlerin de tamamen güçsüz bir şekilde arkalarına yaslanıp izlediği bok gibi bir yerdi. Zengin veletler pislikti.

Dışarıya çıkarken Hartley'ye mesaj attım. **Öğleden sonra derslerini kaçırdın. İşe mi çağırıldın?**

Beni şaşırtarak hemen cevap yazdı. **Aynen. Bana bir iyilik yapar mısın?**

Ekrana gülümsedim.

Tabii ki senle sevişirim

Bir anlık bir gecikme oldu.

Unut gitsin

Lanet olsun. Özgür dilerim! Sana bunun doğamda olduğunu söylemişim. Ne lazım, Har-Har?

Eğer tuttuysan, İng edebiyatı notları

Evet, bir sürü. Bu yalanı yazarken gözümü bile kırpmamıştım ama dersi hatırlıyordum ve o işini bitirene kadar bütün notları onun için hazır edebilirdim. Ne zmn çıkıyosun? İşin bittiğinde gelip notları bırakabilirim

Buraya getirmen sorun olur mu? Böylece molalarımda ödevlerimi bitirebilirim

Ekranda bir harita belirdi – bana konum atmıştı. E14 Caddesi'ndeki BOL KEPÇE LOKANTASI.

Tmm, sorun değil, diye yazdım, bu kadar iyi ve yardımsever bir arkadaş olduğum için kendimle fazlasıyla gurur duyuyordum. 1 saate orda olurum. Önce Pash'i eve bırakmam gerek

Teşekkürler, E

Ne tatlı. Bana "E" demişti. Bu bir gelişmeydi!

Telefonumu cebime attım ve park yerini geçerek Pash'in beni beklediği kamyonetime yöneldim. Arabası iki haftadır tamirde olduğu için ona şoförlük yapıyordum – kıyı şeridi boyunca uzanan, insanın ödünü koparan o dolambaçlı yolda yarışırken arabayı haşat etmişti. Şanlıydı ki uçurumdan uçmamıştı. Ama onu yargılayacak en son kişi benim. Pash'in tek bir kusuru vardı: Yasadışı sokak yarışları. Benimse milyon tane kusurum vardı.

"Hey," diye seslendi.

"Hey." Kamyonetin kapılarını açtım ve yerlerimize geçtik. Telefonumu bardak tutucunun içine attım ve motoru çalıştırdım.

On beş dakikalık yolculuk boyunca telefonum en az on defa çaldı. En sonunda Pash'e almasını söyledim.

"Dostum. Felicity Worthington beş milyon mesaj falan atmış." Ekrandaki bir şeye güldü. "Bu akşamki yemek için kravat takmanı istiyor. Onu yemeğe mi götürüyorsun?"

Öyle bir söylemişti ki, sanki kankasına bir pitonla yanyana mı oturacaksın diye soruyordu.

"Hayır. Asla." Dişlerimi sıkıp önümdeki yola odaklandım. "Benim için cevap yazar mısın?"

"Olur. Ne dememi istersin?"

"Bir yere GİTMİYORUZ, de. Gitmiyoruz kısmı büyük harflerle olsun."

Pash sesli bir şekilde kıkırdadı. "Sert oldu, dostum."

"Bu hatun kibarlıktan anlamıyor." Dönüş sinyali verip arabayı Pash'in üç şeritli caddesine doğru sola çevirdim.

Telefonuma dalgın dalgın yazarken, "Neden çıktığınızı düşünüyor?" diye sordu.

“Çünkü bana sordu ve ben de kafam iyiyken evet dedim.”

Tekrar güldü. “Sen bitmişsin.”

“Desteğin için teşekkürler.”

“Sadece gerçekleri söylüyorum. Al. Gönderdim.” Telefonu daha bırakmadan elinde biyledi. “Cevap yazmış, *anlaşma anlaşmadır.*”

Öfkeyle homurdandım. “Cevap verme.”

“Ee, kendini bu çıkmazdan nasıl kurtaracaksın?”

Dönüp bakınca ardı arkası kesilmeyen kahkahalarını bastırmaya çalıştığını gördüm. “Hiçbir fikrim yok,” diye itiraf ettim. Felicity bir doğal afetti ve biraz psikopat olduğunu da düşünmeye başlamıştım artık. “Bir çaresine bakarım.”

Uzun araba yolunun sonuna ulaştığımızda arabayı Bhara malikânesinin önünde durdurdum. “Yarın antrenmanda görüşürüz.” Hiçbir zaman vaktinde gidemediğim için onu almayı teklif etmedim. Ama babası işe gitmeden onu bırakıyordu, yani sorun değildi.

Yumruk tokuşturduktan sonra Pash arabadan indi. “Görüşürüz, East.”

“Görüşürüz.”

Hızlı bir dönüş alıp geldiğim yoldan çıktım ancak eve giden yola dönmek yerine şehre giden tarafa yöneldim. Arabayı boş bir yere park edip kalemimi, telefonumu ve defterimi çıkarıp işe koyuldum. Bir yıl önce dersleri telefonuma kaydetmeye başlamıştım. Kendimi onun çalışmaya değer bir ders olduğuna ikna edebilirsem sınav zamanı bu notlar işe yarıyordu. İtiraf etmek gerekirse, elimden gelenin en azını yapıyordum. Babama milyon kez söylediğim gibi, C almak sınıfı geçmeye yetiyordu.

Ancak bu notlara ekstra özen gösterdim. Çünkü Hartley için bir C muhtemelen başarısız bir nottu. Bitirdiğimde her şeyi kaldırıp kızımı bulmaya gittim.

Bol Kepçe Lokantası, Goodwill ile bir marketin yanında bulunan şerit tipi bir alışveriş merkezinin içindeydi. Neon tabela açık olduğunu gösteriyordu.

Not defterimi alıp içeriye girdim. İçeride 50'ler tarzı birkaç sıra masa vardı: kenarları krom, üzerleri parlak renkli masalar. Köşede U şeklinde bir tezgâh vardı. Çok fazla kişi yoktu ancak saatin hafta içi beş olduğu düşünülürse bu şaşırtıcı değildi. İçeri-yi tarayıp Hartley'yi aradım ama sadece bir tane garson gördüm, ona yemek götürdüğümde Hartley'nin üzerinde olan siyah be-yaz üniformanın aynısını giyiyordu.

Kaşlarım çatıldı, neredeyse bomboş olan masalara baktım ve işte o zaman onu gördüm. Şey yani, başının arkasını gördüm. Uzaktaki masada, arkası bana dönük oturuyordu. Ama yalnız değildi.

Diğer garson beni karşılayarak, "İstedığınız yere oturabilirsiniz," dedi neşeyle.

"Ah, peki. Teşekkürler."

"Birazdan menüyle geliyorum."

Başım-la onayladım ve arkadaki masaya yöneldim. Hartley'nin yanındakine değil, iki masa ötedeki yere oturdum. Yanındaki ki-şinin beni tam olarak göremeyeceği kadar uzak ama Hartley'nin söylediklerini duyabileceğim kadar yakın olana.

Söylediği şey ciğerlerimdeki havayı emdi.

Hartley titreyen, çaresiz bir sesle, "Eve gelmek istiyorum," diye yalvarıyordu.

15

“BUNUN BENİM ELİMDE olmadığını biliyorsun.”

Bölmek için dudaklarımı birbirine kenetledim. Kadın, sanırım Hartley’nin ablasıydı. Okuduğum makaleden onu hatırlıyordum ama ismini anımsayamamıştım. Hartley’ye çok benziyordu ama Hartley’nin sırtına ipek bir perde gibi dökülen saçlarının aksine onun siyah saçları kısa, küt kesilmişti ve kâkülleri vardı.

“Hayır ama sen en büyüğümüzsün,” dedi titrek bir sesle. “Sen onların en sevdiği evlatlarısın, Parker. Babam seni dinler.”

“Artık değil,” diye cevapladı Parker. Sesi sert geliyordu. “Babam bu aralar ortalıkta tüm kızlarının ona ihanet etmesini bekleyen Kral Lear gibi dolanıyor. Tanrım, buraya gelmemem gerekirdi, Hart. Büyük riske giriyorum.”

“Öyle mi?” Hartley’nin yüzünü göremiyordum ama ses tonunun büründüğü soğuk tondan ifadesinin de aynı şekilde olduğunu hayal edebiliyordum. “Mesela neyi riske atıyorsun, Parker? Artık burada yaşamıyorsun bile. Bir kocan ve iki çocuğun var ve...”

“...çocuklarımla özel okul masraflarını ve ailemin yaşadığı evin kirasını karşılayan bir vakıf fonum var. Babam seninle görüştüğümü öğrenirse...”

Hartley gırtlaktan gelen sıkıntılı bir ses çıkardı. "Kimse öğrenmeyecek."

"Bilemezsin. Her yerde ajanları var."

Kendi kendime kaşlarımı çattım. Hartley'nin babası sadece bölge savcısı yardımcısıydı ama ablası sanki adam bir mafya ailesinin lideri ya da öyle bir şeymiş gibi konuşuyordu. Dostum. Hartley'yle babasının arasında ne geçmişti? Gün geçtikçe, evden kovulduğuna daha çok ikna oluyordum. Ama neden?

"Size içecek ne getirebilirim? Kahve? Su?"

Garson kulak misafirliği yapmamı böldü. "Şey, olur," diye mırıldandım, sesimi mümkün olduğunca alçak tutmaya çalışarak. "Su alayım. Teşekkürler."

"Menüye bakma şansınız oldu mu?" diye sordu.

"Sizi çok özledim," dedi Hartley üzgün bir sesle.

İki diyaloga birden odaklanmaya çalışırken sinirlerim bozulmaya başladı. "Henüz değil. Biraz daha zamana ihtiyacım var."

"Pekâlâ. Suyunuzu getirince siparişinizi alırım."

Fırlayıp gittiğinde Parker'ın cümlesinin sonunu yakalayabildim.

"...durumunu her an değiştirebilir. Sadece özür dile, aşırı tepki verdiğini söyle ve seni affetmesi için yalvar."

"Aşırı tepki *vermedim*," diye parladı Hartley. "Yaptığı şey yanlış ve elbet bir gün ortaya çıkacak. Böyle şeyler daima ortaya çıkar. Bütün bu örtbas etmeler falan hepimiz için kötü bir şekilde sonuçlanacak."

"Kirli işlere bulaşarın sadece serin ailen olduğunu mu sanıyorsun?" diye kızdı Parker. "Herkesin parası kirli. Çenenin kapalı tutmalıydın."

"Peki buna ne diyorsun?"

"Bu" denilen şeyin ne olduğuna dair bir fikrim yoktu çünkü Hartley'yi göremiyordum ama Parker'ın gri gözleri acıyla doldu. "Artık neye inanacağımı bilmiyorum."

"Dalga mı geçiyorsun? Kendin *gördün*..." Hartley durdu. Başını öne doğru düşürdü ve derin bir iç çekti. "Biliyor musun? Evden ko-

vulmam ya da beş kuruşsuz kalmam umurumda bile değil. Bunların hiçbirini dert etmiyorum. Ben annemizi ve kız kardeşimizi düşünüyorum. Hepimizin birlikte olmasını istiyorum.”

“O zaman affetmen ve aşman gerekiyor,” diye yalvardı Parker. “Bunu uzatmak ve olay çıkarmak yalnızca ailemizi incitiyor. Doğru olanı yap.”

Hartley, “Deniyorum!” diye bağırды ama sonra hızla sesini alçalttı. “Neden geri döndüm sanıyorsun? Her şeyi yoluna koymaya çalışıyorum ama senin benimle görülmemen gerekiyor. Annem benimle konuşmuyor. Ben...” Sesi çatlayınca sustu.

İçim ezildi. Gerçekten üzgündü.

Parker ayağa kalktı. “Üzgünüm, Hart. Gitmem gerek.”

Hartley elini uzatıp ablasını bileğinden yakaladı. “En azından benim için annemle konuşur musun?”

“Konuştum zaten, sayısız kez. Beni dinlemiyor,” dedi Parker öfkeyle.

“O zaman babamla konuşmalısın, lütfen.”

“Yapamam.”

“Neden?” Hartley’nin sesi artık sinirli çıkıyordu. “Miles iyi para kazanıyor. Gerçekten de o diğer paraya ihtiyacın var mı?”

Parker bileğini bükerek kurtardı. “Yeğenlerini sevdiğini sanıyordum. Ne kadar masraflı olduklarından haberin var mı senin? Macy’nin midillisini ahırda tutmak ayda iki bin, Dawson’ın keman dersleri ise beş bin dolar ediyor. Onların geleceklerini senin için feda edemem, Hartley. Benden bunu isteme. Bencil olma. Eğer yeğenlerine değer vermiyorsan o zaman en azından küçük kardeşimizi düşün. Bir yatılı okulda hayatta kalamaz. O çok hassas.”

Hartley içimi parçalayan boğuk bir ses çıkardı ama Parker bundan etkilenmedi. Arkasına bile bakmadan lokantadan çıkıp gitti.

Hartley’nin yanına gitmek ve ona sarılmak istedim ama bunu, kafasından aşağı lav boşaltılmış kadar hoş karşılayacağını tahmin ediyordum. Ayrıca kulak misafiri olduğum için taşakla-

rımı keserdi. Bu yüzden masama gömüldüm ve başımı mümkün olabildiğince eğdim. Arkamda onun kalktığını duydum.

"Jess, beş dakika daha mola alsam sorun olur mu? Biraz hava almaya ihtiyacım var da."

"Sorun değil, tatlım. Zaten kimse yok. Keyfine bak."

Ön kapıya değil de lokantanın arkasına doğru giden ayak sesleri duyuldu. Sanırım orada başka bir çıkış vardı.

"İşte geldi." Garson bir bardak suyla döndü. "Sipariş vermeye hazır mısın?"

"Aslında gitmem gerek." Telefonumu ve not defterimi kaldırdım, sanki bu ikisi ayrılmama neden olan gizemli problemin cevabıymış gibi.

Yalnızca omuz silkti çünkü bana servis yapsa da yapmasa da ödemesini alacaktı. Hasılatı bölüşme usulü çalışmıyordu sonuçta. "Keyfine bak, tatlım."

Masaya bir yirmilik attım ve masadan kalktım. "Üstü kalsın," dedim omzumun üzerinden.

Dışarıda yirmi saniye kadar bekledim ve sonra binanın yan tarafına doğru, arka sokak olduğunu düşündüğüm yere yürüdüm.

Hartley'yi orada bir süt kasasının üzerine oturmuş, koyu saçlı kafasını önüne eğmiş, omuzları sarsılırken buldum.

Ağlıyordu.

Siktir. Ne yapacaktım?

Beni görmeden kaçmak içime sinmiyordu ama insanları avutma konusunda hiç iyi değildim. Ayrıca Hartley onu teselli etmeme izin vermezdi. Onu çok sinirlendiriyordum.

Aslında... cevap buydu işte. Kollarımı ona dolayamaz, saçını okşayarak her şeyin düzeleceğini söyleyemezdim belki -çünkü düzeliş düzelmeyeceğini ben nereden bilebilirdim ki?- ama o gözyaşlarını yok etmenin kesin bir yolu vardı.

Sırtarak ilerledim, geldiğimi duyması için adımlarının ekstra sesli olmasına özen gösterdim. "Korkma, Easton geldi!"

Başı aniden bana doğru döndü.

Elleri gözyaşlarını silmek için hızlıca havalandırmadan önce ıslak gözlerine kısa bir bakış atabildim. Ardından çenesini kaldırdı ve ters bir cevap yapıştırdı. "Korkma mı? Bu duyduğum en ürkünç şey."

Yanına vardığımda not defterimi havaya kaldırdım. "Sakin ol. Sana İngiliz Edebiyatı notlarını uzatan eli ısırma," diye uyardım, sanki gözyaşlarını hiç görmemişim gibi davranarak.

Oldukça toparlanmış görünüyordu gerçi. Gözleri kan çanağına dönmüştü ama artık kuruydular.

"Teşekkürler." Benden not defterimi alırken sesinde samimiyet vardı.

Bir başka süt kasasını çekip üzerine oturdum. "Ee, molanın bitmesine daha var mı? Çünkü sana anlatmak istediğim çok çılgın şeyler var."

Bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Evet, zamanımız var. Lokantada kimse yok zaten."

"Bu yüzden mi üzgün görünüyorsun?" dedim umursamazca. "Tüm o tatlı mı tatlı bahşişleri kaçırdığın için mi?"

"Üzgün değilim."

İkimiz de yalan söylediğini biliyorduk ama dilimi tuttum. Onu ablasıyla yaşadıkları olayı anlatması için zorlamak istemiyordum – bana kendi istediği için açılmasını istiyordum.

Düşünüyormuş gibi yaptım. "Ah, siktir. Sanırım ne olduğunu buldum. Benden ne kadar hoşlandığını düşünüyordun ve benimle olan şansını kaybettiğin için de kalbin kırıldı."

Ağzından uğultulu bir kahkaha kaçtı. "Seninle olan şansımı kaybetmek mi? Şey, durum burada tam tersi."

"Bebeğim ben hiçbir şey kaybetmedim." Ona göz kırptım. "Bana karşı boş değilsin. Tek yapmam gereken parmaklarımı sıklatmam, sonra bir bakmışsın bu akşam koltuğunda öpüşüyoruz."

"Hah. Şuradaki lambayla öpüşmeyi tercih ederim." Arka soğan girişindeki sokak lambasını işaret etti.

"İğrenç. O direğe kaç tane pis elin dokunduğunu biliyor musun sen?"

“Muhtemelen sana dokunan eller kadar.” Bu cevabından gurur duyar gibi genişçe gülümsedi.

“Bu güzeldi.” Gülerek elimi beşlik çakmak için kaldırdım.

Uzun bir ânın ardından uzanıp avucunu benimkine yapıştırdı.

Gözleri artık yaşlarla parlak değildi ve omuzları da neredeyse tamamen gevşemişti. Çaktırmadan yüzüne baktım. Elmacık kemiğinin yumuşak açısına, altdudağının aşağı doğru kıvrılışına, kulağına. Gerçekten çok sevimli bir kulağı vardı.

“Ee, bana anlatmak istediğin çılgın şey neydi?” diye sordu.

Abartılı bir şekilde inledim. “Ah, Tanrım, bilmek bile istemezsin. Korkunç.”

Eğleniyormuş gibi görünüyordu. “A-ah. Ne yaptın?”

“Bir şey yaptığımı kim söyledi?” diye karşı çıktım.

“Şey, ben dedim.” Bir kaşını meydan okurcasına kaldırdı.

“Ee, ne yaptın?”

Büyük bir iç çektim. “Kendimden geçecek kadar sarhoş olup Felicity’ye onun sahte erkek arkadaşı olacağımı söyledim.”

Üzerimize bir sessizlik çöktü.

Ve sonra Hartley kahkahalara boğuldu. “Ne? Neden?”

“Neden kabul ettim mi yoksa neden sahte bir erkek arkadaş istiyor mu?”

“Hepsi!”

“Eh, sosyetenin basamaklarını tırmanabilmek ve partilerde benimle hava atabilmek için kolunda bir Royal olsun istiyor.”

“Elbette,” dedi Hartley, sanki bu çok mantıklıymış gibi başını sallayarak. “Ve sen de kabul ettin çünkü?..”

“Kendimden geçecek kadar sarhoş” kısmını duymadım mı? Kendimde değilken aptalca şeyler yaparım, Har-Har.”

Öne doğru eğildi, hâlâ katıla katıla gülüyordu. “Tanrım, Easton. Sen paha biçilemezsin.”

“Bunu sana kendim de söyleyebilirdim.”

“Ee, ne yapacaksın?” diye sordu kıkırtılarının arasında. Güzeli yüzündeki tüm keder izlerinin silindiğini görmek beni sevin-

dirmişti. "Gerçekten de erkek arkadaş rolünü oynamayacaksınız, değil mi?"

"Tabii ki hayır. Ona bunun mümkün olmadığını söyledim zaten." Dudağımı kemirdim. "Ancak geri adım atmama izin vermiyor. Anlaşma anlaşmadır, diyor."

Hartley burnundan güldü.

Bir elimi salladım. "Neyse ya. Onu saf dışı bırakmanın bir yolunu bulurum. Yani kimseyi biriyle çıkmaya zorlayamazsın değil mi?"

"Öyle olduğunu sanurdım," dedi Hartley keyifle. "Ancak Felicity Worthington biraz... inatçı görünüyor."

"Bence aradığın kelime *deli* olmalı."

"Yok. Deli değil. Ne istediğini bilen zengin sürtüğün teki sadece."

Ve istediği şey de bendim. Tanrım. "Korkuyorum, Har-Har. Elimi tut."

Bunun üzerine bir kez daha burnundan güldü.

Bir an ikimiz de sessizleştik. Garip bir şekilde huzurluydu – normalde sessizlikleri sevmezdim. Beni huzursuz ve gergin bir moda sokardı, bu yüzden sessizliği sürekli gevezelik ederek dolduruyordum. Ancak şu anda, burada öylece oturmuş tekrardan Hartley'nin profilini hayranlıkla izliyordum.

Ona ablasını sormak için ölüyordum ama yapamazdım. Çünkü lokantadaki konuşmayı gerçekten merak ediyordum olmam, burnumu beni ilgilendirmeyen konulara sokmamı gerektirmiyordu. Ben bundan daha fazla iradeye sahiptim...

"Seni ablanla gördüm," deyiverdim.

İrade buraya kadarmış.

Hartley'nin bedeni gergin ve mesafeli hâline geri döndü. "Ne?"

"İkiniz masadayken içeriye girdim," diye itiraf ettim. "Yakın bir yere oturup dinledim."

"Sen... dinledin mi?" Öfke, bu iki kelimeye yavaş yavaş nüfuz etti. Ve sonra patladı. "Bu da neyin nesi, Easton!"

“Özür dilerim. Bilerek yaptığımdan değil,” dedim kendimi savunarak. “Ben yalnızca sizi bölmek istemedim.”

Hartley’nin çenesi kasıldı. “Orada olduğunu bana belli etmen gerekirdi.”

“Özür dilerim,” dedim yeniden.

Bu kez çöken sessizlik gariplik içinde *yüzüyordu*.

“Yani ailen seni evden mi kovdu?”

Başını bana doğru çevirdi ve titrememe neden olacak kadar öldürücü bir bakış attı.

“En azından duyduklarımdan bu izlenimi edindim. Ne oldu? Kokain falan kullanırken mi yakaladılar? Seni rehabilitasyona mı göndermeye çalıştılar?” Siktir, ben neden hâlâ konuşuyordum? Kız bu konu hakkında benimle konuşmak istemiyordu. Ancak beynimle ağzım arasındaki filtre çalışmıyordu. Zaten çok nadir çalışırdı.

“Bunlardan hiçbirini değil,” diye mırıldandı.

“Tamam. O zaman... ne oldu?”

Esrarengiz bir yanıt vererek, “Babamla bir anlaşmazlığa düştük,” dedi.

Daha fazlasını öğrenmek istiyordum. Daha fazlasını öğrenmem *gerekliyordu*. Ancak Hartley çok huysuzdu. Onu tamamen kaçırmadan hiçbir şey soramazdım.

Aslında bu hâli bana biraz Ella’yı anımsatıyordu. Ella da bu raya ilk geldiğinde ondan bilgi almak neredeyse imkânsızdı.

En nihayetinde ondan hiçbir şey istemediğimizi anladığında gardını indirmişti. Yani en azından *ben* istemiyordum.

Reed’den önce öğrendiğim bir diğer şey de buydu – Ella, bu konu hakkında daha Reed’le konuşmadan önce bana stripriz yaptığını söylemişti. Bunu neden yaptığını merak etmiştim. Belki de... beni bir tehdit olarak hiç görmediği içindi?

Bu farkındalığı sindirmeye çalışırken parmaklarımla dizimde ritim tuttum. Daha bunu analiz edemeden bir başkası dank etti.

Hartley beni bir tehdit olarak görüyordu. Bu yüzden sürekli temkinliydi.

Bran Mathis'le konuşma şeklini düşündüm aniden; gülümseyerek, düşmanca davranmadan. Neden? Çünkü... çünkü Bran, benim yaptığım gibi, onu yatağa atmakla ilgili şakalar yapmıyordu sanırım? Hâlâ yapmaya *devam ettiğim* türde şakalar. Ona onunla flörtleşmeyeceğime, iyi ve tamamen arkadaşça davranacağıma dair söz vermiştim ama –işte ben buydum– sözüme sadık kalmamıştım.

Ben pisliğin tekiydim.

“Hey, eğer istersen sen çalışırken içeride bir masada bekleyebilir ve mekân boş olduğunda seni İngiliz Edebiyatı’ndan sözlü yapabilirim,” diye önerdim.

Hartley şaşırmış görünüyordu. “Bir dakika, ne?”

“Seni sözlü yapmamı ister misin diye sordum...”

“Hayır, seni duydum,” diye araya girdi. “Sadece anlamıyorum... Beni babam hakkında sorguya çekmeyecek misin?”

“Hayır.”

Gözleri kocaman açılrsa da hemen ardından hızla kısıldı. “Neden?”

“Çünkü bu beni ilgilendirmez. Eğer babanla yaşadığın anlaşmazlığı ya da her neyse, bana anlatmak istersen anlatırsın.” Omuz silktim. “Arkadaşlar birbirilerini konuşturmak için zorlamazlar.” Bu cümlede tek bir yalan yoktu çünkü bu kısa konuşma esnasında birkaç sonuca varmıştım.

Hartley benimle yatmayacaktı. Benden etkileniyordu –öyle olduğunu biliyordum– ama bunu eyleme dökmeyecekti. O herkesin edinmem gerektiğini söylediği bir şeye sahipti: İradeye. Benimle yatağa girmeyecek, kamyonetimin arkasına geçmeyecek ya da tribünlerin altında benimle olmayacaktı. Sanırım bunu kabullenme zamanı gelmişti.

Ama ondan hoşlanıyordum. Onunla konuşmayı kesmek istemiyordum. Benden ürkmelerini de istemiyordum.

Bu yüzden... eğer Hartley beni bir tehdit olarak görmeye son verecekse, benim ona yatağa atacağım bir kızdaki daha öte biri gibi davranmaya başlamam lazımdı.

Ona bir *arkadaş* gibi davranmam gerekiyordu. Gerçek, birbirini umursayan, çıplak-olmasa-da-değer-verdiği bir arkadaş gibi.

“Ciddiyim,” dedim kısık sesle. “Bunun hakkında ne zaman konuşmak istersen ben buradayım. O zamana kadar başka şeylerden konuşacağız. Anlaştık mı?”

Düşünceli ifadesi birkaç dakika devam etti. Nihayet ağzını açtıdaysa, “Anlaştık,” diye mırıldandı.

16

ERTESİ SABAH ELLA, "Gerçekten de *bütün* ders programını mı değiştirdin?" diye sordu.

Dolabımın kapısını çarpıp kapattım ve dönüp ona sııttım. "Hayır. Hâlâ Matematik dersine giriyorum."

Ağzı açık bakakaldı. "Ama diğer bütün derslerin farklı?"

"Aşağı yukarı."

"Ve Beringer bunu *onayladı* mı?"

"Aynen."

"Kafası mı güzeldi?"

"Muhtemelen?"

Yeni ders programımı elimden çekip aldı. Antrenmandan sonra ofise uğradığımda Bayan G benim için bir çıktısını almıştı.

Ella, "Bu çok saçma!" diye ofladı. "Mezun olmak için bazı dersleri belirli sırayla alman gerekir, Easton. Burada sadece bir tane dil dersi var – bu dönem iki tane alman lazım. Ve Vatandaşlık dersi alıyorsun! Bu dersi geçen sene almıştın zaten! Neden yeniden almana izin veriyorlar?"

"Senin de dediğin gibi, güzel kafa teorisi mantıklı."

Kâğıdı göğsüme doğru itti. "Bu, Hartley Wright'ın ders programı, değil mi?"

“Evet, ne olmuş?” Bu büyük bir sır değildi – geçen hafta neden farklı derslere girdiğimi zaten herkese söylemiştim.

“Yani onu rahat bırakman gerektiğini düşünmüyor musun?”

“Cevabım hayır.”

“Ama... O seninle çıkmak istemediğini gayet açık bir şekilde belirtti.”

“Biliyorum, benim için sorun yok. Artık onunla yakın arkadaşsınız, Ella. Sen hiç endişelenme.”

Ella bunu yememişti. “Neyin peşindesin sen?”

“Sadece iyi şeylerin, küçük kardeş.” Kolumu omzuna attım.

İç geçirdi. “Bu konuyla ilgili içimde kötü bir his var.”

Şüphecililiği sinirlerimi bozmaya başlıyordu. “Neden? Hartley için iyi olacağıma inanmak o kadar mı zor?”

“Evet, öyle. Seni canım gibi sevdiğimi biliyorsun ama yapma, Easton. Sen insanların sana nasıl hissettirdiği doğrultusunda karar verirsin, diğer türlü değil.”

Esprî yaparak, “Hadi ama. O kadar da kötü biri değilim,” dedim.

Ama Ella hızını alamamıştı. “İnkâr mı ediyorsun? Yani abilerin kız arkadaşlarıyla yatıp kalktığını inkâr mı ediyorsun? Bir keresinde sen kendin bana ne dedin...”

Kalbim kırmıştı, kolumu indirdim ve hızımı yavaşlattım. “Bu sabah kuyruğuna mı bastım, ne yaptım? Neden bu boktan şeyleri yüzüme vuruyorsun?”

“Çünkü seni önemsiyorum. İnsanları incittiğinde, eninde sonunda kendi kalbini de kırıyorsun.” İfadesi yumuşadı. “Mutlu olmanı istiyorum. Bunun seni mutlu edeceğini sanmıyorum.”

“Neden sen kendi işine bakıp, Reed’in uzaktayken sana sadık kalıp kalmadığı hakkında endişelenmiyorsun?” diye patladım.

Yüzüne kırgınlık yayılınca öfkem pişmanlığa dönüştü.

“Siktir, özür dilerim. Bu çok belden aşağıydı. Reed, minik ayaklarıyla üzerinde yürüdüğü toprağa tapıyor.” Saçlarını karıştırdım. “Ama bak, ben ciddiym tamam mı? Hartley’yle bir anlaşmaya vardık. Onun bir arkadaşına ihtiyacı var ve her nedense

ben de o arkadaş olmak istiyorum. Onu incitmeyeceğim ve o da beni incitmeyecek.”

Ella pek ikna olmuş gibi görünmüyordu. “Öyle diyorsan.”

“Diyorum. Anlaştık mı?”

Kısaca başıyla onayladı ve sonra kollarını belime doladı. “Ben senin mutlu olmanı istiyorum,” diye fısıldadı göğsüme doğru.

“Mutluyum,” dedim ve sonra sınıfa kaçtım.

Düşüncelerimde çok fazla vakit geçirmeyi sevmiyordum. Reed ve Gideon sürekli düşünen, *Kukumav Kuşu* tiplerdi. Ben ise bir işe kalkışır ve o işin nasıl sonuçlanacağına dair pek kafa yormazdım. Çünkü çoğu zaman her şey yolunda giderdi. Peki gitmediği zamanlarda? Şey...

Ters giden boktan şeyler üzerine ne kadar çok kafa yorarsam, tıpkı on beş yaşımdayken annem depresyon batağına düştüğü ve çıkamadığında yaptığım gibi, kendimi gırtlığımdan aşağıya hap indirirken bulurdum.

Hartley’yle takılmak, beni bütün hâlde yutacak duygusal bir deliğin derinliklerine çekecekse, yarı yoldan dönerdim. Ama onunla olmak bana iyi geliyordu. O eğlenceliydi, bana kafa tutuyordu ve... yanında olmama ihtiyacı varmış gibi hissediyordum.

Şimdiye kadar kimse bana ihtiyaç duymamıştı. Ella, Reed’e ihtiyaç duymuştu. Annem ilaçlara ve alkole. İkizler zaten birbirlerine sahipti.

Hartley bir başınydı. Ve onun böylesine yalnız oluşu içimde bir yere dokunuyordu.

Fakat bunun üzerine düşünmek istemiyordum, bu yüzden – pek benlik olmayacak şekilde– kendimi derslerime verdim. Sınıf tartışmalarına dahil oldum. Benim derse katılmam sınıf arkadaşlarımı ve öğretmenlerimi şoka uğratmıştı.

Vatandaşlık dersi sırasında Hartley, “Sarhoş musun sen?” diye fısıldadı.

Gözlerimi devirdim. “Hayır. Sen?”

Yalnızca alnını kııştırdı ama hâlâ şaşkın görünüyordu.

Böyle görünen bir tek o değildi. Öğle yemeği için İngiliz Ede-

biyatı dersinden çıkarken, "Senin içine ne kaçtı böyle?" diye sordu Pash. "Baban tepene mi bindi?"

Bir diğer takım arkadaşım Owen, "Yok be, bahse girerim büyük bir planı var ve üstünü kapamak istiyor, değil mi?" diye tahminde bulundu.

"Bir adam bir şeylerin peşinde olmadan derste bir soruyu cevaplayamaz mı?"

Pash ve Owen başlarını iki yana salladılar.

"Her ne planlıyorsan, ben de varım," diye açıkladı Pash. İkisi anlaşmaya vararak birbirlerinin ellerine çaktılar ve sonra, tahminimce büyük bir numara çekme peşinde olduğumu herkese yaymak için koşarak gittiler.

Bu konu üzerine teoride bulunmalarına izin verdim çünkü aklımdaki cevabı –bir kızın bana hissettirdiği şeyleri unutmaya çalışmak– sesli söylediğimde kulağa çok daha kötü geliyordu.

Doğal olarak, kafeteryaya ulaştığımda karşılaştığım ilk kişi Hartley oldu. O kadar dolu bir tepsiyle yürüyordu ki acaba kendi dışında başka birine de mi yemek alıyor diye düşünmeden edemedim. Şüphayle yemekhaneyi taradım ama etrafında oyalanan kimseyi göremedim. Benim dışımda. Hartley Wright'ın tek sapığı bendim. Tam da olması gerektiği gibi.

"Yardıma ihtiyacın var mı?"

Başı hızla havaya kalktı ve tepsi elinden tehlikeli bir şekilde yana kaydı. Makarna, sandviç ve üç tane muz yere düşmeden yakaladım.

"Sorun yok, ben alırım." Tepsiyi geri almak için hareket etti ama çevirerek ondan uzaklaştırdım.

Pash'ı yemek sırasında görünce ona seslendim. "Bana da köri tabağı alır mısın?"

Başparmağını kaldırdı. Bunu da hallettiğimize göre oturacak bir yer bakındım. Normalde Ella, Val ve birkaç kişiyle beraber oturuyordum ama Ella'dan, meraklı bakışlarından ve sorularından kaçınmaya çalışıyordum.

Köşede boş bir masa gördüm, herkes buradan uzak duruyor-

du çünkü müdüriyet mekânı canlandırmak için ağaçlandırmanın iyi bir fikir olduğunu düşündüğünde geçen dönem burası böcek istilasına uğramıştı. Yani bu köşe böceklerle dolmuştu. Şimdiyse öğrenciler orada oturmaya korkuyordu. Hartley geçen sene burada değildi, bu yüzden bu olayı bilmiyordu.

“Ben taşıyabilirim, gerçekten,” diye ısrar etti.

“Biliyorum.” Masaya ulaşana kadar durmadım. Tepsiyi masaya bırakıp onun için bir sandalye çektim. “Artık kankayız ve kankalar yemeklerini beraber yerler. Kanun bu. Bak etrafına.” Elimle, sınıf arkadaşlarımızın ikişerli üçerli ya da daha kalabalık gruplar hâlinde oturduğu yemekhaneyi gösterdim. “Biz sürü hayvanlarıyız. Birlikte takılmayı severiz.”

Boynunda bir noktayı kaşdı ve ihtiyatla bana baktı. “Sanırım ben yalnız takılan biriyim.”

“Harika. O zaman birlikte yalnız takılırız.” Kravatımı gevşettim. Pantolon ve hatta ceketini dert etmiyordum ama takmak zorunda olduğumuz bu kravat yok mu, beni delirtiyordu.

“İşte öğlen yemeğin.” Pash, Hartley’nin yanında belirip tepsiyi masaya bıraktı. “Neden oturmuyoruz? Bir sorun mu var?” Bana endişeli bir bakış attı. “Bir dakika, yoksa böcekler geri mi döndü?”

“Ne böceği?” diye sordu Hartley.

Elimle boğazımı kesiyor gibi yapıp Pash’e bu böcek muhabbetini sonlandırmasını işaret ettim ama dikkati bende değildi. “O lanet şeylerden nefret ediyorum. Planladığın şey böcekleri içeriyorsa ben yokum.”

Ben daha kafasında kurduğu yanılığın düzeltilmeden kaçarak gitti. Böyle olması daha iyiydi.

“Böcek olayı ne?” diye tekrarladı Hartley.

“Korkar mısın? Senin için onları öldürürüm.”

“Ben kendi böceklerimi öldürebilirim, çok sağ ol.”

“Güzel. Çünkü onlardan nefret ediyorum. Seni resmî böcek öldürücü olarak atıyorum. Ama endişe etme burası böceksiz bölge.” Yani en azından öyle olmasını umuyordum.

Kıyımız sandalyelere henüz yerleşmişti ki yemekhanenin diğer ucundan neşeli bir ses adımı seslendi.

"İşte buradasın, Easton!"

Etrafımızdaki herkes Felicity'nin bana doğru süzülüşünü izlemek için başını çevirdi.

"Bana yer tuttuğun için teşekkürler," dedi coşkuyla.

Eğilip yanığımı öptüğünde yemekhane topluca yankılanan bir şaşkınlık nidasıyla sessizleşti ve ardından da son vitesle takılmış dedikodu makinelerinin yüksek sesli konuşmalarının uğultusu izledi. Lanet olsun. Yine mi bu? Dün gece düzinelerce mesaj atmıştı ve ben hepsini görmezden gelmiştim. Onu görmezden gelmeye devam edersem çekip gider diye ümit ediyordum.

Öyle görünüyor ki çok şey ümit ediyordum.

Masanın diğer ucunda, Hartley'nin dudakları sanki gülmemeye çalışıyormuş gibi kıvrıldı. Birden Felicity'nin akıl mantık ermez sahte ilişki fikrini ona anlattığım için sevindim, öbür türlü kızım bu abartılı girişi onun ürkütebilirdi.

"Sana yer tutmadım." Kollarımı kavuşturdum ve mümkün olduğunca tehditkâr görünmeye çalıştım.

Felicity'ye hiçbir laf işlemiyordu. Sinir bozucu bir kahkaha atıp yanımdaki sandalyeye çöktü. "Tabii ki tuttun." Hartley'ye döndü. "Resmî olarak tanışmadık. Ben Felicity Worthington."

Hartley başını onaylarca salladı. "Hartley Wright." Elini Felicity'ye uzattı ve Felicity tam da olduğu sürtük gibi bunu görmezden geldi.

"Ben Easton'ın kız arkadaşıyım. Bu hafta sonu çıkmaya başladık, değil mi?"

"Felicity," diye hırladım.

"Ne?" Masumca gözlerini kırıştırdı. "Bunu bir sır olarak sakladığımı bilmiyordum."

Altdudağımı ısırarak Hartley'ye yalvaran bir bakış attım. *Tanrı aşkına, bana yardım et! Beni bu işten kurtar!*

Küçük cadı bunun yerine tam tersini yaptı.

"Ah, vay be, sizin adınıza çok sevindim!" dedi coşkuyla.

“Yeni ilişkiler çok eğlenceli oluyor, değil mi? İlk haftalarda her şey çok ıslıl ıslıl ve mükemmeldir, çiftler birbirinin ağzının içine düşer falan? Bu çok iyi değil mi?”

Onu bu kadar neşeli gördüğüm tek andı. Sahte olması ne kötüydü.

Bana gülümsedi. Bakışlarımla yemekten sonra onu öldüreceğimi anlatmaya çalıştım.

“Hem de çok,” diye katıldı Felicity ve bunu göstermek için daha da yaklaşır başını omzuma yasladı.

Çaktırmadan birkaç santim sağa kaydım. Felicity devrildi, dengesini yeniden sağlamadan önce başını neredeyse masanın kenarına vuruyordu.

“İkiniz beraber çok tatlı görünüyorsunuz. Bir reklamda oynamalısınız. Ah, bir dakika, bir fikrim var.” Hartley döndü ve sanki birine bakınıyormuş gibi yaptı. “Yıllık için fotoğrafları kim çekiyor? İlk öğle yemeğiniz anı olarak saklanmalı.”

Kimse cevap vermedi. Omuz silkti ve telefonunu çıkardı. “Benim çekmeme ne dersiniz, yetkili kişiyi bulduğumda fotoğrafı ona gönderirim.”

Kamerayı bize doğrulttu.

Yemekhanede bir kızı boğmak kabul edilebilir olsaydı eğer şu an da ellerim Hartley’nin boğazına yapışmış olurdu. Bunun yerine, ellerimi kendini kucağıma atmaya karar veren Felicity’yi kenara itmek için kullandım.

“Fotoğraf yok,” diye hırladım.

Hartley bunu düşünüyormuş gibi yaptı. “Haklısın. İlk fotoğrafınız için profesyonel bir fotoğrafçı tutmalısınız. Çünkü insan ilkleri bir kere yaşar.”

“Canına susadın, değil mi?” diye uyardım.

Felicty, Hartley’ye tepeden bakar bir tavırla gülümsedi. “Kıskançlığını bu sahte mutlulukla kapatmaya çalışmanı takdir ettim ama dikkat et. Easton ve ben artık bir çiftiz. Bunu kabul etmeyi öğreneceksin. Bunu yaparken de eğer biri için üzölmek istiyor-san, git Claire’i teselli et.”

Hepimiz dönüp baktığımızda Claire'in iki masa ötede olduğunu gördük, yüzünde mutlak bir çaresizlik ifadesi vardı. Yüzümü buruşturup başımı çevirdim. Hartley'nin de neşesi kaçmıştı.

Öte yandan, Felicity neşeyle ışık saçmasına engel olamıyordu. "Ah, bakın yeni oyun kurucumuz orada." Elini salladı. "Bran! Bran, buradayız."

Bran de ona el sallayıp bize doğru geldi. "Hey, davet için teşekkürler," dedi tepsisini benimkinin karşısına yerleştirerek. "Bugün nereye oturacağımdan emin olamamıştım."

Çatalımı pencerenin yakınlarında, büyük iki grup oluşturan çocuklara doğrulttum. "Futbol takımının masası orada."

"Onları her sabah görüyorum zaten," dedi Bran. "Bu kadar birlik beraberlik yeter, değil mi?"

Buna hayır demek güçtü çünkü ben bile çok nadir onlarla oturuyordum.

"Bu çok hoş," dedi Felicity. "Ailen ne iş yapıyor, Bran?"

Yüzünden şaşkın bir ifade geçti. "Şey, ne demek istediğini anlamadım sanırım."

"Senin gelir başarısı çizelgesinde hangi sıraya düştüğünü öğrenmek istiyor. Yani bir diğer deyişle, diyalog kurulacak kadar önemli misin değil misin diye anlamaya çalışıyor," diye açıkladım.

Felicty dilini şaklattı. "Bu hiç de doğru değil, Easton." Ama bu sahte alçakgönüllülüğünü mahvederek tekrar aynı şeyi sordu. "Ee, ailen ne iş yapıyor?"

"Babam muhasebeci, annem de Bellfield İlkokulu'nda öğretmen."

"Ah, peki, bu..." Uygun bir sıfat bulmak için çırpınıyordu, çünkü içten içe dehşete düşmüştü.

"Arthur Fleming'in yanında boş yer var." Koyu kahverengi saçlı, yuvarlak hipster gözlüklü minyon son sınıf öğrencisini gösterdim. Flemingler büyük bir donmuş gıda şirketine sahipti. "Ve duyduğuma göre boştaymış."

"Teşekkürler, ben böyle iyiyim," dedi Bran duygusuzca.

"Beni kastediyor, tatlım." Felicity, Bran'ın eline vurup bana döndü. "Easton Royal, sen varken neden onu umursayayım?"

Hartley yüksek sesle güldü ve sonra bunu bir öksürükle gizlemeye çalıştı. "Ee," dedi Bran'e, "bu sabahki derslerin nasıldı?"

Bran minnettar bir gülümsemeyle cevapladı, "Fena değildi ancak verilen ödevlerin fazlalığı beni şaşırttı. Bellfield'daki öğretmenlerim bu kadar çok ödev vermezdi."

"Değil mi?" Hartley inledi. "Üç hafta içinde teslim etmem gereken bir makale var ve üstüne bir de kimya projesine hazırlanmalıyım. Son dakikaya bırakmak istemiyorum."

Bran anlayışla dilini şaklattı. "Fen derslerini geçen sene almıştım. Notlarımı sana verebilirim..."

"Ella! Val!" Kızlara gelmeleri için el salladım.

Bakışlarımı gören Bran sustu. Bunun nereye varacağını görebiliyordum ve önünü kesmem gerekiyordu. Bran notlarını Hartley'e verecek ve sonra bu olay, Bran'i Hartley'nin küçük dairesine yönlendirerek kanepesinde son bulacaktı. Başları birbirlerine yaklaşacak, sonra Bran'ın ağzı Hartley'ninkine kapanacak, ardından ben kapıyı devirip içeriye girecek ve yeni oyun kurucumuzun kolunu kıracaktım.

Hartley'yle sevişemeyeceğimiz gerçeğini kabullenmiş olmam, Bran Mathis'i onun yakınlarında görmek istediğim anlamına gelmiyordu.

Şansa, Ella ve Val bize doğru gelip konuyu değiştirdiler.

"Neden bugün burada oturuyoruz?" diye sordu Val. "Biz hep pencerelerin yanında oturamaz mıyız?"

"Orada yeterli yer yoktu," dedim ve oturması için bir sandal-yeyi ayağımla ittim.

"Ama masamızda yeterince..."

Ella, "Burası daha sessiz," diyerek araya girdi. "Sanırım o yüzden Easton burayı seçmiş. Değil mi, East?"

Gözlerimi devirdim. Ne zamandan beri kendimle ilgili açıklama yapmak zorunda kalıyordum? "Doğru."

“Bize katılmanız ne güzel,” dedi Felicity ama gergin gülümsemesi bu durumdan hiç hoşlanmadığını gösteriyordu.

Ella’yı kolayca alt edebileceğine dair imasını hatırlayınca kaşları çatıldı. Aileme bulaşırsa ben de ona bulaşırdım.

Bran ve Ella birbirlerini İspanyolca sınıfından tanıyorlardı, bu yüzden hemen sohbe başladılar. Val ve Hartley de Val’in göz makyajı hakkında konuşmaya başladı.

Böylece kolumu çekiştirip duran Felicity’yle beni baş başa bıraktılar. “Hadi bu akşam dışarıya çıkalım.”

“Hayır.”

“Neden ama?”

“Çünkü istemiyorum.”

“Bir çift olmamız gerekiyordu,” diye kızdı.

“Hayır, değiliz,” diye tısladım.

“Evet demiştin.”

“Sarhoşken söylediğim bir şeyi bana karşı kullanamazsın!”

Hartley dönüp bize baktı. “Siz çifte kumrular iyi misiniz?”

Ella yalnızca iç çekerken, Val hafifçe kıkırdadı. Onları da Felicity’nin çıktığımızı düşündüğü konusunda haberdar etmiştim.

Felicity masadakilere, “İyiyiz,” diye güvence verdi, sanki herhangi biri “bizim” nasıl olduğumuzu gerçekten umursuyormuş gibi. “Sadece bu akşamki randevumuz için nereye gideceğimize karar vermekte zorlanıyoruz.”

Dişlerimi o kadar sert sıktım ki azı dişlerim acıdı.

“Nereye gitmelisiniz biliyor musunuz?” diye lafa karıştı Val.

Bu deliliği körüklemeye cüret ettiği için ona şeytani bir bakış attım. “Hiçbir yere,” dedim üstüne basa basa. “Hiçbir yere gitmiyoruz.”

Val beni duymazdan geldi. “İskeleye,” dedi.

“İskelede ne var ki?” diye sordu Bran merakla.

“Panayır, oyun salonları, birkaç restoran,” diye cevapladı Val. “Eğlencelidir.”

Ella ona arka çıkarak, “Orada çok havalı bir korku evi olduğunu duydum,” dedi.

Ona ölümcül bir bakış attım. Bundan neden keyif alıyordu? Felicity’den nefret ederdi!

“Bu akşam sen ne yapıyorsun, Hartley?” diye sordu Felicity, beni şaşırtarak.

Hartley de aynı şekilde şaşırmıştı. “Muhtemelen ders çalışacağım.”

“Ah, ders çalışmak sıkıcıdır.” Felicity tatlılıkla gülümsedi. “Görünüşe göre Easton’la ben bir iskele çıkartması planlıyoruz. Sen ve Bran de gelmelisiniz.”

“Aslında bu kötü bir fikir değil,” dedi Bran. Omzunu Hartley’ninkine vurdu. “Ne dersin? Dönme dolaba biner miyiz?”

Ah, hayatta olmaz.

17

VAL GECENİN İLERLEYEN saatlerinde, “Eğlenceli, değil mi?” diye sordu neşeyle. “İskelede yemek yemiştik ama dolaba binmeyeli yıllar oluyor.”

“Eğlenceli’den kastın cehennemden farksız oluşuysa, tabii, eğlenceliydi.” Bilet bankosundaki Hartley ve Bran’ın sırtına dik dik baktım. Bran, Hartley’nin biletini ödemeye çalışıyordu ve kız da hayır anlamında başını sallayıp duruyordu.

Hartley’nin para konusunda Bran’i başından savması beni biraz tatmin etti. Eğer onunla ilgileniyor olsaydı ödemesine izin verirdi, değil mi? Bu işler böyle yürürdü. Kızlar sizden onlara bir şeyler almanızı isterdi. Sizden hediye kabul etmiyorsa o zaman ilgilenmiyor demektir.

Hartley kazandı ve kendi biletini ödedi.

Bankoya koşup kartımı uzattım. “Bu ikisi benden.” Ella ve Val’i işaret ettim.

“Ya ben?” diye ciyakladı sahte sevgilim.

Omzumun üzerinden ona bir bakış attım. “Babanın otomobil fabrikası var. Kendi biletini kendin ödeyebilirsin.”

“Easton!” diye kızdı Ella şaşkınlıkla.

“Ne? Buraya gelmek benim fikrim değildi.” Kartımı ve biletleri alıp turnikelerden geçtim. Belki Felicity uğraşmak için fazla şerefsiz olduğuma karar verip sahte ilişkimizi ayrılıkla sonlandırdırdı.

Keşke bu kadar şanslı olsaydım.

Bu “randevu” işini kabul etmemin tek nedeni de buydu zaten. Felicity’nin aklını başına getirmeyi ve beni rahat bırakması için onu ikna etmeyi planlıyordum.

Felicity parkın içinde bize katıldığında, “Senden daha iyisini beklerdim, Easton!” diye ofladı. Kızıl-sarı saçları uzun bir örgü hâlinde sırtına düşüyordu ve bej rengi bir elbiseyle panayıra hiçbir şekilde uymayan ten rengi, sekiz santimlik bir stiletto giymişti.

“Bekleme. Böylece hayal kırıklığı yaşamazsın.”

Ağzı, sinirlendiği zamanlarda olduğu gibi düz bir çizgi hâlini aldı. “Bunu sonra konuşacağız.”

“Ben almayayım.” Salem Sokağı’ndaki bir poker oyununda fedaiden saatlerce dayak yemeyi tercih ederdim.

Yanlarına vardığımızda Ella, “Güzel tişört,” dedi Hartley’ye.

İkisinin de aynı göbeği açık, çan kollarında çizgiler olan beyaz kapüşonludan giydiğini fark ettim. Hartley kendininkini muhteşem poposunu ortaya çıkaran dar bir kotla kombinlerken, Ella mavi bir mini etekle giymişti.

Hartley sırttı. “İndirimden aldım.”

“Ben de.” Ve böylece kanka oldular. Bu kadar kolay olacağını bilseydim daha en başında ben de beyaz göbeği açık üst giyerdim. Kaslarımı göstermekten korkmuyordum.

“İçecek bir şeyler ister misiniz?” diye sordum gruba.

“Ben bir diyet kola alayım,” diye duyurdu Felicity. “Ve bir de donmuş muz, çikolata ve fındıksız.”

“Yani bir muz,” dedim.

“Ama donmuş.”

Tartışmaya zahmet bile etmedim. “Bran?”

“Benim için fark etmez. Kola olur.”

O da muhtemelen tıpkı benim gibi bir biraya ihtiyaç duyuyordu ama iskelede sıkı kurallar uygulanıyordu ve ikimizin de yaşı tutmuyordu.

"Ya sen, Har-Har?"

Felicity bu lakaba kaşlarını çatı.

Hartley başını iki yana salladı. "Ben böyle iyiyim."

"Emin misin? Ben öyle sık sık birilerine bir şeyler ısmarlamayı teklif etmem bak," diye espri yaptım. En başta bunu teklif etme nedenim de zaten Hartley'ye bir şeyler almak için bir bahane yaratmaktı.

"Ben portakal suyu alacağım," diye lafa atladı Ella. "Val?"

"Kök birası uyar. Ve çilekli *funnel* pasta."

"Ben de bir *funnel* pasta alabilirim," dedi Bran.

"Bana yardım eder misin, Bran?" Bu sipariş tahmin ettiğimden de çoktu. Hem ayrıca onu Hartley'yle yalnız bırakacak değildim.

"Tabii."

Büfeye gidince üç *funnel* pasta, bir donmuş muz -çikolata kaplı olmayan yoktu- ve iki metre uzunluğunda bir mısır unu kaplamalı sosis sipariş ettim.

"Ordu mu besliyoruz?" diye dalga geçti Bran.

Hartley'ye karşı tatlı olabilirdi ama çok dikkatli biri değildi. Ella yiyecek sipariş ederken Hartley dudaklarını yalıyordu. Dili dışarı çıktığında dizlerimin bağı çözölmüştü. Ne yazık ki bu aç ifade benim için değil yiyecek içindi.

"Panayır yiyeceklerine doyum olmaz."

"Doğru dedin."

Stantta beklerken Bran ellerini cebine sokup bana garip bir bakış attı. "Dürüstçe söyle, Royal - burada Hartley'yle olmamda sorun yok, değil mi?"

Gerildim. Söyleme şekli sanki randevuda olduklarını falan düşünüyormuş gibiydi. Öyleler miydi? Tek bildiğim ayrı geldikleriydi. Hartley otobüsle, Bran de Dodge'ıyla gelmişti. Ama bundan pek bir anlam çıkmıyordu. Okul bitişinden buraya gel-

diğımız âna kadar geçen sürede, bunun bir randevu olduğu konusunda konuşmuş olabilirlerdi.

Hartley'nin numarası onda var mıydı ki?

İçim kıskançlıkla alev aldı. Olmasa lanet iyi olurdu.

Her nasılsa normal bir tonda, "Neden olsun ki?" diyebildim.

Omuz silkti. "Bilmiyorum. Ona karşı çok korumacı görünüyorsun."

"Biz arkadaşız. Ben bütün arkadaşlarıma karşı korumacıyım dır."

"Ben de öyle." Gülümsedi ve beni de gülümsemeye davet etti ancak şu anda keyfim büsbütün kaçmıştı.

"Hartley'yle mi ilgileniyorsun gerçekten?" Bran düzgün bir çocuğa benziyordu ve takımımızda top atmayı bilen tek oyuncuydu ama bu, benim kızımın peşinde koşabileceği anlamına gelmezdi.

"Belki? Hoş bir kıza benziyor."

"Son yılında kimseyle çıkmamalısın çünkü o ilişki uzun sürmez," diye bilgilendirdim onu.

Bran bir kaşını kaldırdı. "Ek iş olarak gazetede tavsiye köşesi mi yazıyorsun, Royal?"

Utancımı saklamak zordu ama yine de başardım. Yıllarca kimsenin ne düşündüğünü umursamamak işime yaramıştı.

"Aynen, adı da Sevgili Çok Bilmiş Adam. Burada sana kendini aptal durumuna düşürmemen için yardım etmeye çalışıyorum."

"Ne yani Hartley'nin peşinde koşmam beni aptal durumuma mı düşürüyor?" Eğleniyordu.

"Onun ilgilenmediğini söylüyorum."

"Şansımı denerim." Bir *funnel* pasta kaptı. "Ama tavsiye için teşekkürler."

İyi bir cevabım yoktu, bu yüzden kızlara dönerken çenemi kapalı tuttum. Yanlarına vardığımızda kalabalık bir düzineden fazla kişiye ulaşmıştı – çoğu da Felicity'nin arkadaşlarıydı.

Ben yiyecekleri dağıtmaya başlarken, "Öyle görünüyor ki son sınıfların yarısı burada," diye gözlemledi Val.

Felicity saçlarını okşadı. "Sanırım burada olduğumun haberi yayılmış."

Acaba ironi mi yapıyor diye merakla ona baktım ama öyle görünüyor ki yapmıyordu. Ciddiydi. Onun bu deliliğiyle eğlenen birileri var mı diye etrafıma bakındım ama Ella ve Hartley yiyeceklerini tıknamakla meşguldü. Felicity'nin grubu, onun bu beyanını sanki Tanrı'nın emriymiş gibi başlarını sallayarak onayladı.

Yemeklerimiz bittiğinde Bran dönme dolaba binmeyi teklif etti.

"Dönme dolaplara bayılırım," diye itiraf etti Hartley. "Sanırım on iki yaşından beri binmedim."

"Dönme dolaplar çocuklar içindir," diye araya girdi Felicity. "Neden benim için bir şeyler kazanmıyorsun?"

"Oyunlar da çocuklar için değil midir?" diye laf soktum.

Felicity'nin arkadaşlarından biri olan Tiffany, "Atış yarışına ne dersiniz?" diye öneride bulundu. "Beyler bizim için tüm ödülleri kazanabilirler."

Felicity ellerini çırpı. "Evet! Hadi, Easton. Bilet paramı ödemeyişini telafi etmek için bana bir şeyler kazanabilirsin." Koluma girip beni oyunlara doğru çekiştirdi.

"Sen ne dersin?" diye sordu Bran, Hartley'ye. "Ben de sana bir şeyler kazanmalı mıyım?"

"Ah, hayır. Benim hiçbir şeye ihtiyacım yok," diye itiraz etti.

Aynen öyle. Eğer Hartley'ye biri bir şey kazanacaksa bu bendim. *O benim* arkadaşımdı.

"Kendi ödülümüzü kendimizin kazanmasına ne dersiniz?" diye önerdi Ella kuru bir sesle.

Felicity ve diğer kızlar koro hâlinde itiraz ederken Hartley ona başparmağını kaldırdı. O, Ella ve Val gruptan ayrılıp ahmağın tekinin insanların kilolarının tahmin etmeye çalıştığı bir standı doğru uzaklaştılar. Bana sorarsanız bu biraz kabalıktı.

Peşlerinden gitmeye çalıştım ama Felicity yine beni kolumdan yakaladı.

"Bundan gerçekten sıkılmaya başladım," dedim imalı bir şekilde eline bakarak.

"Neyden?"

Kibarca ama tüm gücümle kendimi elinden kurtardım. "Bunu daha ne kadar sürdüreceksin?"

Ellerini kalçalarına koydu. "Ne demek istediğini anlamadım."

Bir öfke çılgınlığını bastırdım: "Felicity. Bak, dinle beni. Teklifini kabul ettiğimde sarhoştum. Ertesi gün uyandığımda, seni gördüğümü bile hatırlamıyordum."

"Eh, ama beni gördün ve bana erkek arkadaşım olacağını söyledin. Yani umurumda değil, Easton Royal. Alışsan iyi edersin."

"Bak, sen iyi bir kızsın," derken yalanımda boğuldum. "Sahte ya da değil, benim erkek arkadaşın olmamı istemezsin, tamam mı? Ben korkunç bir insanım ve bir de bunun üstüne inanılmaz tembelim. Seni güvenceye alacak başka birini bulman lazım."

Ellerini kalçalarından yukarıya, memelerine doğru kaldırıp orada kollarını kavuşturdu. Hımm, daha önce göğsüne hiç dikkat etmemiştim. Muhtemelen onunla süzecek kadar ilgilenmediğim içindi.

"Hayır," dedi.

"Hayır mı?"

"Hayır. Bir çift olduğumuzu herkese söyledim, bu yüzden bir çift olacağız. Kaba ya da küstah olman umurumda değil. Senin kötü davranışların yalnızca bana sempati kazandırır."

Yüce Tanrım. Kesinlikle birkaç tahtası eksikti. "Ben bunu kabul etmiyorum. Nokta. Yani, gerçekten daha başka ne söyleyebilirim, nasıl anlatabilirim bilmiyorum ama ben bu oyunda yokum."

"Evet, varsın."

Birkaç adım uzaklaştım. Bu muhabbetle işim bitmişti.

"Çünkü eğer olmazsan," diye ekledi, "Hartley'nin hayatını mahvederim."

Dilimi yanağıma bastırıp birazcık sabır için dua ettim. Nasıl

olsa, net olarak hatırlayamasam da bu aptal maskaralığı ilk başta kabul etmiştim.

Felicity'nin mantıklı tarafını ikna etmeye çalışarak geri döndüm. "Mantıklı olalım. Neden beni terk etmiyorsun? Seni aldatığımı söyleyebilirsin ya da vaktini harcamaya değmeyecek kadar aptal olduğumu veyahut yatakta kötü olduğumu. İstedğin yalanı söyleyebilirsin, sana arka çıkarım."

"Hayır."

Ağhhhh. Yumruğumu en yakındaki duvara geçirmeme ramak kalmıştı. Bu kız zirdeliydi.

Eğer bu konuda bir pislik gibi davranacaksa ben ondan da kötü olabilirdim. "Hartley'yle uğraşmaya çalış da gör, gün bitmeden af dileyerek yalvaran sen olursun," dedim dişlerimi sıkarak.

Korkmak yerine bana kendini beğenmiş bir şekilde gülümse-di. "Hartley'yle işim bittiğinde sıra Ella'ya gelecek."

Güldüm. Yine mi bu tehdit? Felicity'nin Ella'yı devirmesi imkânsızdı. Ella çoktan Astor Park'ın görebileceği en kötü kızla –yani Jordan Carrington'la– dövüşmüş ve onu yola getirmişti. "Oynamak istediğin oyunlarla ilgilenmiyorum, bebeğim. Ayrıca Ella senin hakkından gelecek kadar güçlü."

"Göreceğiz, değil mi?" Yüzüne aynı iğrenç gülümsemeyi yerleştirerek bir hışımla arkadaşlarının yanına gitti.

Yutkunup bir iniltiyi bastırarak ellerimi ceplerime soktum ve sınıf arkadaşlarımın oynadığı oyunları izledim. Bran basketbol oyununu oynuyordu ve atış üzerine atış yapıyordu. Etrafında kızlar toplanmış ona tezahürat ediyorlardı.

Hımm.

Astor Park'ın en yeni sporcusuna duyulan bu bariz sevgi gösterisi aklıma bir fikir getirmişti.

Eğer Felicity sosyal statünün en tepesinde olmak istiyorsa o zaman Bran'le takılması mantıklı olurdu. Çocuk zengin olmayabilirdi ama yakışıklıydı ve en önemlisi de oyun kurucumuzdu. Oyun kuruculara herkes bayılırdı. Lanet olsun, Hartley bile

onun iynin de ötesinde olduğunu düşünüyordu. Tek yapmam gereken Felicity'yi Bran'in benden daha iyi bir av olduğuna ikna etmekti.

Ve ayrıca, Felicity'yle birlikte olması Bran'i Hartley'den de uzak tutacaktı ki bu da tatlının kaymağı oluyordu.

Kesinlikle bir art niyetim ya da başka bir amacım yoktu.

Aceyle atari oyunlarının oraya doğru gittim. Bran'in yanındaki makineye para sokuşturup atış yapmaya başladım. Çok kolaydı. Kısa süre sonra benim de etrafım hayranlarla sarılmıştı. Bran duraklayıp beni seyretmeye başladığında hamlemi yaptım.

"İddiaya var mısın, Mathis?" diye sordum yemi atarak.

Tam da tahmin ettiğim üzere yemi yuttu. O bir sporcuydu, yani rekabet kanında vardı. "Olur. Nesine?"

"Ben kazanırsam herkesin dönme dolap bileti senden. Kaybedersem de ben alırım."

"Yirmi üç kişiyiz," dedi Ella sessizce. "Neredeyse bin dolar eder."

Yanıma geldiğini fark etmemiştim bile. Val ve Hartley de dönmüştü. Onlara baktığımda yüzlerindeki endişe gözümden kaçmamıştı. "Biliyorum," diye cevapladım. "Cep harçlığım, değil mi?"

Astor veletleri başlarıyla onayladı ama bir öğretmenle muhasebecinin oğlu olan Bran, sıradan bir Astor veledi değildi. Bir vakıf fonu yoktu ve ayda binlerce dolar cep harçlığı almıyordu.

Yanık teni soluklaşınca haklı olduğumu anlamıştım. "Şey, tamam. Sanırım." Gururu geri adım atmasına engel olmuştu.

Omzunu sıktım çünkü ödeme tehlikesi yoktu. Ben kaybedecektim, hem de büyük. "Harika."

Felicity neşeyle ellerini çırpı. "Büyük pandayı istiyorum." Felicity, ölse adım atmayacağı bir dükkândaki, muhtemelen beş dolara falan alabileceğiniz dev bir pelüş hayvanı işaret etti. Aslında istediği panda değildi. İsteddiği, pandarın o deli kafasında temsil ettiği şeydi.

Hayal kırıklığına uğrayacak olması ne kötüydü.

Atış yapmaya başladık. İlk seferde boşaltabildiğim kadar sepet boşalttım. Gerçekçi görünmesini istiyordum. Öte yandan Bran de hiç yardımcı olmuyordu. Tüm biletleri satın alma düşüncesi onu huzursuz ediyordu ki bu garipti çünkü futbol sahasında hiç telaşlanmazdı. Boşa atışlar yapmaya başladı ve benim liderdiğim devam etti. Kötü atışlar yapmam bile işe yaramadı.

Üçüncü turda, çok hafif de olsa tekrardan ivme kazandı ama artık çok geçti. Zil çaldığında kazanan ben olmuştum.

Siktir.

"İki katı ya da hiçbir şey," deyiverdim.

"Hayır, ben yokum," dedi Bran ama benzi yeşile dönmüştü.

"Kazanacağını biliyordum, Easton!" Felicity coştı. "İyi olan her zaman kazanır."

Ella'nın hayal kırıklığına uğradığını biliyordum ama Hartley'nin bakışlarındaki tiksinti beni öldürmüştü. Bran kazansın da biletleri ben alayım diye yaptığım oyunu açıkladığımda Ella inanırdı ama Hartley inanmazdı. Zaten benim pisliğin teki olduğumu düşünüyordu.

Sertçe yutkunup cüzdanımı çıkardım. "Aptalca bir iddiaydı. Biletleri ben alacağım."

"Hayır, dostum. İddia iddiadır. Sözümün eri olmalıyım." Bran belirgin şekilde yutkunduktan sonra sendeleyerek biletleri almaya gitti.

Yanlarından geçtiğinde bazı takım arkadaşlarım onun sırtına vurdu. "İşte bizim oyun kurucumuz!"

"Siktir," diye mırıldandım.

Ella kolumu tutup beni kenara çekti. "Git durdur onu," diye yalvardı.

"Yapamam. Eğer biletleri almaya çalışırsam takım arkadaşlarının saygısını kaybedecek."

"Siz erkekler aptalsınız." Sanki tokadı yapıştırmak istermiş gibi bakıyordu. Açıkçası bir tokadı hak etmiştim.

Bran biletlerle döndü ve herkesinkini dağıttı. Ben bir kenarda

durup önce diğerklerinin almasını bekledim. Bran yanıma geldiğinde ödeme teklifimi yineledim.

"Bu oyunu kardeşlerimle sayısız kez oynadım, bu yüzden gözüm kapalı bile atış yapabilirim. Ödememe izin ver, olur mu?"

Bran burnundan güldü. "Yani beni oyuna getirdin?"

"Tam olarak değil." Ama kulağa pek ikna edici gelmemişti, evet, onu oyuna *getirmiştım* ama bu şekilde değil.

"Aynı takımda olduğumuzu sanıyordum," diye mırıldandı, "ama bana gerçek yüzünü erken gösterdiğin için teşekkürler. Artık burada kuralların nasıl işlediğini biliyorum." Bileti elime yapıştırdı ve çekip gitti.

"Sen tam bir pislisin."

Başımı kaldırdığımda Hartley'nin benimle konuştuğunu gördüm. Gri gözleri iki fırtına bulutu gibi görünüyordu.

Boğazım acıyla düğümlendi. Sertçe yutkundum ve ona, sınıf arkadaşlarımızın duyamayacağı uzak bir köşeye doğru peşimden gelmesini işaret ettim. Mucizevi bir şekilde benimle geldi.

"Göründüğü gibi değil," dedim ona, sesimi alçaltarak. "Biletleri ödemek için kaybedecektim."

Tiksintiyle başını iki yana salladı. "Yaa tabii. Eminim öyledir, Easton."

"Doğru söylüyorum."

"Hı-hı. O zaman neden böyle aptalca bir oyun oynadın? Neden doğruca gidip biletleri almadın?"

"Felicity'nin önünde Bran'ın iyi görünmesini istedim."

"Ne?" Hartley'nin kaşları çatıldı.

"Başka birinden etkilenirse belki ikimizin çıktığına dair bu aptal fikirden vazgeçer diye düşünmüştüm." Tanrım. Şimdi başka birine açıklamaya çalışınca, tüm bu fikir kulağa ne kadar da aptalca geliyordu. "Bak, bir hata yaptım. O parayı Bran'ın ödemesini istememiştım."

Hartley sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca ifademi inceledi. "Ona karşı gerçekten de pislik yapmaya çalışmıyordun, değil mi?"

Mutsuz bir şekilde başımı iki yana salladım. Felicity'nin erkek versiyonu olduğumu fark etmiştim. Hartley sürekli onu rahat bırakmamı söylese de bırakmıyordum. Bencilin tekiydim. Aptal, düşünmeden aldığım içgüdüsel kararlarımın insanların acı çekmesine sebep oluyordum.

Aslında Felicity gibi değildim. O kurnazca planlar yapıyordu. Bense sadece eğlenmeye çalışıyordum.

Ama kimseyi incitmeden.

"Ah, Easton." Bu iki kelime hayal kırıklığıyla doluydu.

"Biliyorum." Omuzlarımı dikleştirdim. "Bunu çözeceğim."

"Nasıl?"

"Hiçbir fikrim yok. Ama sen en yakın arkadaşısın, bana yardım edemez misin?" Ona yalvaran bir bakış attım.

Yaklaşp kolumu sıkınca şaşırdım. "Bir çaresini buluruz," dedi bana güvence vererek.

Ve sonra beni tekrar şok ederek yanağıma küçük bir öpücük kondurdu. Belki de ben Felicity'nin erkek versiyonu değildim. Hartley benden hoşlanıyordu ve o çok düzgün bir insandı.

Bu ikinci fiziksel temasla tüm bedenim havalandı. *Aşağıya in, evlat*, diye emrettim. Hartley'yle arkadaşlık, yani vücudumun uygunsuz kısımlarının heyecana kapılmaması gerekiyordu.

Birkaç adım öteden, "Geliyor musun?" diye sordu.

Zihnimde sapıkça bir düşünce belirse de bu kez beynim ağzımdan önce harekete geçti. Kıl payıyla.

18

ERTESİ GÜN HASAR kontrolüne çıktım. İlk işim ne miydi? Dün tek suçu Felicity'den kurtulma planımda piyon olmak olan oyun kurucumla aramı düzeltmekti.

Bran'le konuşmadan önce soyunma odasının boşalmasını bekledim. "Bir dakikan var mı?"

Onunla konuşmamla yüzü düştü. "Ne istiyorsun, Royal?"

Üzgün bir şekilde gülümsedim. "Barış için buradayım."

"Öyle mi?" Dolabının kapağını gereğinden sert bir şekilde kapatırken yüzüme bile bakmadı. Çoktan antrenman için giyinmişti ve başlamak için sabırsızlanıyor gibi görünüyordu.

Etrafıma bakıp yalnız olduğumuzdan emin oldum ve sonra avucumdaki on tane yüz dolarlık banknotu uzattım.

Yeşil gözleri parladı. "Bu ne şimdi?"

"Bak, dün akşam için özür dilerim, dostum. Sen haklıydın, tamam mı? Seni oyuna getirmeye çalışıyordum ama düşündüğün şekilde değil." Sıkı sıkı yumruk yaptığı avucuna paraları sokuşturmaya çalıştım. "Al şunu."

Elimi itti. "Paran sende kalsın, Royal. Ben yardıma muhtaç değilim."

"Bunun muhtaçlıkla alakası yok. Bu bir telafi."

Bran burnundan güldü.

"Ciddiyim. Bizim gibi varlıklı olmadığın için seni utandırmaya ya da küçük düşürmeye çalışmıyordum."

"Öyle mi?" Sesi gergindi. "Ne yapmaya çalışıyordun peki?"

İç geçirdim. "Bütün hedefleri vurmanı, Felicity'yi kendine hayran bırakıp âşık ederek onun beni terk etmesini sağlamanı umuyordum."

Kaşları saçlarına kadar havaya kalktı. "Hı. Ne?"

"O kızla çıkmayı kabul ederek büyük bir hata yaptım," diye itiraf ettim. "Panayırda başıma bela oldu. Lanet olsun, onu yakamdan atıp senin üzerine salabilirim belki diye düşündüm ben de. Çifte kazanç olurdu."

Yüzüne istemsiz bir gülümseme yayıldı. "Çifte kazanç mı? Yani sen ve Felicity'nin aynı anda kazanması gibi mi? Çünkü bu senaryoda ben nasıl kazanan oluyorum anlamadım."

"Hey, Felicity kötü bir hatun değildir." Kıcımdan uyduruyordum, aslında korkunç biriydi. Ama zaten işleri batırmıştım ve muhtemelen Bran'ın bütün birikimine mal olmuştum – yani onu şeytanın dölüyle baş göz etmeye çalıştığımı itiraf edersem tam bir şerefsiz gibi görünecektim.

"Seksidir," diye ekledim ve bu kez yalan söylemiyordum. Felicity seksiydi. "Popülerdir. Sülaleden zengindir." Omuz silktim. "Astor'dan biriyle çıkmayı düşünüyorsan eğer kötü bir seçenek olmaz."

Ayakkabılarını bağlamak için eğildi. "Hı-hı. Bu kadar harika bir seçenekse neden onu sen istemiyorsun?"

"Çünkü ben kız arkadaş yapmam," dedim dürüstçe. "O işlerde çok sıcıp batırırım. Onunla çıkarım dediğimde kendimde değildim, düşünmeden konuşmuşum."

"Pekâlâ." Bran doğruldu ve bir elini kısa kesim saçlarının arasından geçirdi. "Şunu doğru anlayalım – kaybetmek için benimle atış bahsine girdin, böylece ben Felicity'nin gözüne girecektim?"

Mahcup bir şekilde başımla onayladım.

“Çünkü onunla çıkmamı istiyorsun.” Durakladı. “Böylece sen onunla çıkmak zorunda kalmayacaksın.”

Tekrar başımı salladım, gülmek için dudağımı ısıırıyordum. Ancak Bran katıla katıla gülmeye başladı, ben de kendime engel olamayarak kıkırdadım.

“Bu çok kaçıkça bir mantık yürütme.”

“Ben Royal’ım. Kaçıklık benim göbek adım.” Bıkkınlıkla başımı iki yana salladım. “Sahne korkusuna kapılarak iddiayı batıracağını düşünmemiştim.”

“Hey,” diye itiraz etti. “Ortada bin dolar vardı. Nutkum tutuldu.”

Uzanıp koluna bir tane patlattım – top atmadığı koluna. “Koç bunu duymasın. Tutulmak yasak.”

“Maçlarımızda ortada para olmuyor,” diye cevapladı. “Yani bu da maddi baskı olmadığı anlamına gelir. Yalnızca Koç’un bize yaptığı kazanma baskısı var.”

“Maddi baskı mı?”

“Evet, böyle şeyler beni strese sokuyor. Muhtemelen çocukluğumdan beri evimizde hep maddi sorunlar yaşandığı içindir.”

Yeniden boğazım suçlulukla tıkandı ve sesimin boğuk çıkmasına neden oldu. “Ciddiyim, adamım. Dün akşam çok boktan bir şey yaptım. Borcuna sadık olmadığını söylemiyorum elbette. Sadece daha ilk başta o iddiayı açmamalıydim.” Elini tuttum ve banknotları zorla avucuna sıkıştırdım. “Al bunu. Bu hayır işi değil. Bu, postu kurtarmak için bir daha asla seni kullanmayacağıma dair bir söz. Felicity’yle başka yollarla ilgileneceğim. Eğer almazsan, her yere peşinden gelir ve en uygunsuz anlarda parayı cebine sokuşturmaya çalışırım. Hatta sana bir araba alır ve üzerinde kocaman bir fiyonkla dışarıya park ederim. İsteddiğimde acayip sinir bozucu olabiliyorum.”

“Hiç tahmin etmezdim,” dedi.

“Yani kabul edecek misin?”

Uzun bir sessizlikten sonra başını salladı. “Pekâlâ.” Sesinde

minnet ve biraz da saygı vardı. "Bana gerçeği söylemene sevindim. Senden nefret etmek zorunda kalmayı hiç istemiyordum."

Güldüm. "Benden nefret edemezsin zaten. Hiç kimse edemez."

Bran'le yumruklarımızı tokuşturduk ve sonra antrenman sahasına gittik.

Sıra Hartley'deydi. İlk ders için yola koyulup cebimdeki zinciri yokladım. Havalı bir kadife kutusu da vardı ama onun abartılı olacağını düşünmüştüm.

"Selam kanka." Sınıfına girmeden Hartley'yi yakalamıştım.

Kapı girişinden çekilip diğer öğrencilerin girmesine izin verdi. "N'aber?"

"Bran'le barıştık."

"Öyle mi?" Bir saç tutamını yüzünden çekti. Bunu onun için yapmak isteyen parmaklarım seğirdi.

"Cazibeme karşı koyamıyor," diye espri yaptım.

"Kimse koyamıyor," diye cevapladı sırtarak. "Görüldüğü üzere, ben bile."

Yüzüme kocaman bir gülümseme yayıldı. Cebime uzanıp kolyeyi çıkardım. "Her neyse, hazır özür diliyorken sana bunu vermek istiyorum."

Kolyeyi önünde sallandırınca gözleri kocaman açıldı. Bir süre kolyeye baktı ve bir parmağını istemsizce zarif zincirin üzerinde gezdirdi. "Bunu kabul edemem."

"Şeker makinesinden aldım," dedim ona. "Yani ya kabul edersin ya da atarım."

"Şeker makinesi mi?" diye sordu. Parmak uçları zincirin üzerinde oyalandı ve üç küçük altın tılsımdan birine doğru kayd. Kolyeyi istiyordu ama hayatımda ilk kez ona baskı yapmadım. Hartley kendi kararlarını kendi istediği zaman vermeyi seviyordu.

"Evet." Elini yakaladım ve zinciri avucuna bıraktım. "İşte. Artık senin, onunla istediğini yapabilirsin. İstemiyorsan at."

Ve sonra tek kelime etmeden sınıfa girdim.

Günün geri kalanı hızla uçup gitti. Neyse ki Felicity öğle yemeğinde bile benden uzak durdu. Ben kendi arkadaşlarımla şakalaşırken o, saç bantlarıyla 50'lerin kız gruplarını andıran arkadaşlarıyla oturmuştu.

Matematik dersinde Ella ve Hartley'nin arasına oturdum ancak Bayan Mann habersiz test yapınca pek konuşacak fırsatımız olmadı. Öğretmenin ders boyunca yüzünde mutsuz bir ifadeyle beni izlemesi rahatsız ediciydi.

Bunu fark eden tek kişi ben değildim. Bir ara Hartley beni kaburgalarımdan dürttü ve "Yine ne yaptın?" diye fısıldadı.

"Hiçbir şey," diye fısıltıyla cevapladım. Bayan Mann'la şeyden beri... onunla son *temasımızdan* beri hiç iletişim kurmamıştım.

"Bay Royal, Bayan Wright," öğretmenimizden keskin bir ses yükseldi. "Daha az konuşup daha çok problem çözün, lütfen." Az önce herkesten ders kitabında birden beşe kadar olan soruları çözmesini istemişti.

Hartley hemen başını önüne eğip çözmeye devam etti. Ben çoktan beş problemi de çözmüştüm, bu yüzden not defterime başka bir şeyler karaladım. Sayfanın köşesini kopardım ve Bayan Mann'ın başka yöne bakmasını bekledim, sonra notu Hartley'nin masasına kaydardım. Şöyle yazmıştım: *Cuma akşamı maça geliyor musun?*

Bir an gerildi, sınıfın ön tarafına göz attı ve sonra notu açtı.

Okuyunca kalemini eline alıp bir şeyler yazdı ve kâğıdı sıradaki geri kaydardı.

Belki, diye cevaplamıştı.

Tekrar bir şeyler yazıp notu gönderdim. *Belki mi?? Biz kankayız! Bu akşam desteğe ihtiyacım var. Kankalar birbirlerini destekler.*

Notu geri gönderdi. *Cuma akşamı çalışabilirim. Garsonlardan birine, ihtiyacı olursa onun yerine bakabileceğimi söyledim.*

Not aramızda birkaç defa gidip geldi.

Peki. Ama kesin çalışıp çalışmayacağını bilmiyorsun?

Henüz değil. O gün belli olacak.

Peki. Bana haber ver. Çalışmayacaksan eğer maça geleceksin! YOK-SA KARIŞMAM.

Hartley sessizce güldü ama yeterince sessiz değildi. Bayan Mann'ın keskin bakışları bir kez daha üzerimize dikildi.

"Gözleriniz ödevinizde olsun, Bayan Wright."

Kopya çekme iması Hartley'nin yüzünü kızarttı. Notu gizlice defterinin altına sıkıştırıp ödevine geri döndü.

Zil çalar çalmaz kitaplarımı sırt çantama tıkıp yerimden kalktım.

"Bay Royal, bir dakikanızı rica edebilir miyim?"

Lanet olsun. "Öğle yemeğinde görüşelim mi?" dedim kızlara.

Ella başını sallayıp koluma vururken, Hartley bana ve Bayan Mann'a ihtiyatlı bir bakış attı. Doğru ya. O gün Hartley kapının diğer tarafındaydı, ki bu kötü bir durumdu çünkü hatırlamasını istediğim en son şey o olaydı. Zaten serserinin teki olduğumu düşünüyordu.

"Bay Royal," diye emretti Bayan Mann.

Dişlerimi sıkarak masasına gittim. "Bayan Mann," diyerek onu taklit ettim.

Kapı girişine göz atıp birilerinin olup olmadığına baktı ama kalkıp kapıyı kapatmak için hiçbir hamle yapmadı. Sanırım şeytana uymak istemiyordu.

Bakışları bana döndüğünde ifadesi öfkeyle bulutlanmıştı ve sesi neredeyse bir fısıltı gibi çıkıyordu. "İnsanlara ne anlatıyorsan, bunu kesmen lazım."

Alnım kafa karışıklığıyla kırıştı. "Neden bahsediyorsun?"

"Kahretsin, Easton!" Yükselen sesine şaşırarak gergin bir şekilde yutkunduk ve tekrar kapıya göz attı. Ardından yine fısılda-maya döndü. "Birine aramızda olanları anlatmışsın."

Bunun üzerine durakladım. Tek bir kişiye bile anlatmamıştım

– ama hayır, bir dakika. Ella biliyordu. Hartley’yle Reed de. Pash de kesinlikle şüpheleniyordu.

“Bu sabah öğretmenler odasında bir öğretmen böyle bir şey ima etti.” Gözleri panikle doldu. “Eğer bu olay Müdür Beringer’a taşınırsa kovulurum!”

Kendime engel olamayarak alaycı bir tepki verdim. “Bunu tam da bu sınıfta benimle kırıştırmadan önce düşünmen gerekmiyor muydu?” Elimi boş sınıfa doğru salladım.

Güzel yüzü düştü. Sanki ona tokat atmışım gibi görünüyordu, her ne kadar midem suçluluk duygusuyla altüst olsa da bunu bastırmaya çalıştım. Neden insanlar davranışlarının arkasında duramıyordu? Yaptığımız şeyin yanlış olduğunu ben yaptığımız an da biliyordum. Ve sorumluluğunu almıştım. O da almalıydı. Bu kadın, sınıfına adımımı attığım ilk andan itibaren benimle ya-tıp kalkmak istediğini açık açık belli etmişti.

Üstelik çok fazla ileriye de gitmemiştik.

Ona güven vermeye çalıştım. “Bak, sakın ol. Kimse bizi görmedi ve ortada herhangi bir şey olduğuna dair bir kanıt falan da yok. Beringer bizi sorgulayacak olursa inkâr ederiz.”

Bayan Mann dudağını ısırды. “İnkâr ederiz...”

“Evet.” Ses tonum katıydı. “Öyle bir şey asla olmadı, tamam mı?”

Ağzının köşesinde zayıf bir gülümseme belirdi. “Asla olmayan da ne?”

Çarpık bir şekilde gülümsedim. “Kesinlikle.”

Son zilin ardından, Felicity beni kaçamadan dolabımın önünde köşeye kısırdı. Hızlı ve kararlı adımlarla yaklaşıp yanağıma sesli, ıslak bir öpücük kondurdu.

Arkamızdan birinin “Yaa,” diye iç çektiğini duydum ama hoşuna gittiği için mi yoksa kıskançlıktan mı anlayamamıştım.

Kısaca arkama döndüğümde, dolapların olduğu koridorun

ucunda duran kızların açgözlü bakışlarını fark ettim. Bana ve Felicity'ye bir bakış atıp aralarında fısıldaşmaya başladılar.

Biri elimi çekiştirdi. Dönüp baktığımda Felicity'nin parmaklarını elime doladığını gördüm. Elimi çekmek istedim ama sıkıca tuttu. Dostum, küçücük bir kıza göre ölümcül bir tutuşu vardı.

"Ne yapıyorsun?" diye kükredim.

"Erkek arkadaşımın elini tutuyorum," dedi neşeyle.

Derin bir nefes aldım. Ardından yavaşça, kararlı bir şekilde ağzımı kulağına yaklaştırdım ve "Yemin olsun, kadın, çileden çıkmak üzereyim. Sana milyon kez *sarhoştum* dedim. Ben bu sikkik işte yokum," diye kızdım.

Başını kaldırıp bana baktı. "Evet, varsın."

"Bu iş bitti, Felicity. Beni duyuyor musun?"

Sesimi alçaltma zahmetine bile girmedim, Felicity arkasına dönüp söylediğim şeyi kimsenin duymadığından emin olmaya çalıştı. Oyununun açığa çıkmadığından emin olduğunda ise, normalde şımarık çocuklara karşı kullanılan bir ses tonuyla konuşmaya başladı.

"Easton, biz bir anlaşma yaptık ve bu anlaşma *ben* bitmesini istemediğim sürece bitmez."

"Bu işler öyle yürümez."

"Tam olarak böyle yürür."

Damarlarımın öfkeyle dolduğunu hissediyordum. Felicity gibilerden nefret ediyordum. Ella, Val ve Hartley gibi kızları Felicity, Lauren ve Jordan gibi kızlara her zaman tercih ederdim. Kendilerini üstün görmeleri tepemi attırıyordu. Ben istediğim şeyi istediğim zaman elde ederdim. Royal olmak bu demekti.

Ancak nedense bu üstünlüğü diğer insanlarda görmek hiç çekici gelmiyordu.

Hartley bana, benim Felicity'ye karşı hissettiğim aynı küçümseme ve tiksintiyle mi bakıyordu? Umarım öyle değildir.

"Bak, neden psikopat olmayan normal insanlar gibi ayrılmıyoruz?" diye sordum kibarca. "Bir kız arkadaşımın olması, sahte bile olsa, tarzımı bozuyor."

Öfkeli bir ses çıkardı. "Sana dedim, gizli kaldığı sürece istediğin kişiyle takılabilirsin."

"Gizli mi? Bebeğim ben o kelimenin anlamını bilmem. Ben abimin eski kız arkadaşını abimin *yatağında* becermiş insanım. Niall O'Malley'nin maç sonu verdiği partide kendi evinde anesiyle yattım. Bir yıl önce Pastellerden ikisini Carringtonların havuzunda götürdüm. Eğer buna devam edersek seni utandırıp kötü bir konuma düşüreceğim."

Burnundan alevler saçıyordu.

"Bilerek değil," diye ekledim hemen. "Ama ben buyum. Bir boku yemeden önce düşünmem. Gerçekten de kız arkadaşından bir mesajla ayrılan bir adamın sevgilin olmasını mı istiyorsun?" Claire insanlara böyle söylüyordu ama aslında mesajı bizzat iletmıştim. İlk defa bu yalan bana yaramıştı.

Felicity sessizleşti. Kibirli ifadesi sarsılır gibi olduğunda onu ikna ettiğimi anlamıştım.

Onun gibi kızların tek derdi imajları olurdu. Evet, bir Royal'ı koluna takması onun imajını büyük oranda yükseltmişti ama ikimiz de biliyorduk ki o Royal, benim edepli abim Gideon olsaydı onun için daha iyi olurdu. Ya da kasvetli piçin teki de olsa, genellikle toplum içinde sıçıp batırmayan Reed olsa. Bense kaçık Royal'dım ve bunu herkes bilirdi.

Elleri yanına düştü. Kafasının içinde çarkların dönüp durduğunu görebiliyordum. "Dün gece iskelede..." diye başladı. "Herkes sende benim ayrıldığımı söyleyebileceğimi belirtmiştin."

Bana fırlattığı bu can simidine memnuniyetle tutundum. "Evet," diye cevapladım hemen. "Sana çok kötü bir şey yaptığımı ve senin de kıcıma tekmeyi bastığını söyleyebilirsin."

"Hayır. Söylemek yetmez."

Tanrı aşkına. "O zaman ne yapmak istiyorsun?"

"İnsan içinde bir ayrılık," dedi kararlı bir şekilde. "Seni herkesin içinde azarlayacağım, benim statümün *çok* altında olduğunu ve seninle hiçbir işimin kalmadığını açık açık göstereceğim."

Gözlerimi devirmemeye çalışmak için biraz çaba harcadım.
“Peki. Neyse ne.”

“Plajdaki şenlik ateşi bu cuma,” diye hatırlattı. “Maçtan sonra. Geleceğini söylemiştin.”

Söylemiş miydim? Gideceğim konusunda anlaştığımızı hatırlamıyordum ama muhtemelen her türlü gidecektim zaten.
“Peki.”

“Ben senden ayrılmadan önce bir süre takılacağız. Ve sen de orada öylece durup ne dersem ses çıkarmayacaksın.”

Eğer sonuç bu manyaktan kurtulmak olacaksa şenlik ateşinin üzerinde çırılçıplak koşar, bu esnada üzerime domates atmasına bile izin verirdim. Ona başımı salladım. “Tamam.”

Memnun kalan Felicity parmak uçlarında yükselerek, muhtemelen yanımızdan geçmekte olan üç güzel son sınıf öğrencisine gösteri yapmak için yanağıma bir öpücük daha kondurdu. Tüylerim ürperse de sahte bir şekilde gülümsemeyi başardım. Bu da son sınıflar için bir gösteriydi.

“O zaman bu akşam partide görüşüyoruz?” dedi neşeyle.
Maalesef. “Kesinlikle.”

19

CUMA AKŞAMI OYNANAN maçta Bran ilk hamlesi yaparak topu elli metre ötedeki tutucunun ellerine atmış ve o da gole gitmişti.

Bu sert başlangıç maçın geri kalanının atmosferini tayin etmiş – neredeyse her çıkışımız golle sonuçlanmıştı. Gol olmasa bile saha golü olmuştu ve ilk yarı sona erdiğinde yirmi yedi puan öndeydik.

Hartley çalışmak zorunda kalmamıştı, bu yüzden yine Ella ve Val ile birlikte tribünlerdeydi. Seb ve Sawyer da öyle. Lauren şaşırtıcı bir şekilde görünürlerde yoktu.

Koç'un ilk yarı konuşmasını kaçıramayacağım için durup onlarla sohbet edemedim ama takımım tünele doğru gözden kaybolurken onlara gülümseyip el salladım. Hartley geldiği için keyfim yerindeydi. Umarım bu, maçtan sonra bizimle takılabileceği anlamına geliyordu.

İkinci yarıda da ilk yarıdaki gibi yüksek puan aldık. Saint Lawrence Akademisi iki gol atabilmişti ama Astor Park liderliği elinde tutuyor ve SLA ilk yarıda sahada yaptıkları büyük hatayı telafi edemiyordu.

Tahmin edildiği üzere biz kazandık. Ve maç topunu* Bran hak etti. Koç Lewis topu yeni oyun kurucusuna verdi ve Mathis'in omzuna bir tane patlatarak, "Bu akşam çok çok iyi bir oyun çıkardın, evlat," dedi.

Ben de dahil takımın kalanı ona katılarak tezahürat yaptık. Bran'ın yanına koşup poposuna bir şaplak attım. "Dostum. Bu harikaydı. Antrenmanlarda bize karşı kendini tutuyormuşsun." Ciddiyim – bu akşam neredeyse dört yüz metrenin üzerinde bir mesafeye top atmıştı.

Mütevazı bir şekilde omuz silkti. "Hadi ama, tüm sırlarımı ânında gösterecek değilim ya."

Sırıttım. "Gizemli adam seni. Bayıldım."

Bran bir kahkaha daha patlattı.

Dom yanımıza geldi. "Worthingtonlara gidiyoruz, değil mi? Felicity tüm okula maç sonrası partinin orada olacağını söyleyip duruyordu."

Başım la onayladım. "Evet, plan o şekilde. Ancak önce eve uğramam lazım." Babamın içki dolabını patlatmayı planlıyordum çünkü Felicity'nin sert içki ikram edeceğini sanmıyordum. En son orada partilediğimde genellikle şarap ve kokteyller vardı.

Çocuklar ve ben soyunma odasına girdik, duştan ilk çıkanlardan biri ben olmuştum.

"Kumsalda görüşürüz," diye seslendim Pash ve Dom'a. Sonra Bran'e döndüm. "Sen de geliyor musun?" Tereddüt ettiğinde ona sert bir bakış attım. "Hadi dostum. Bu gecenin yıldızı sensin – gelip kendini göstermeli, bedava alkol ve üzerine çıkmak için ölüp biten seksi kızlardan oluşan ödülünü kabul etmelisin."

Bran usulca gülümsedi. O gerçekten de düzgün bir çocuktu. Bu sabah yalnızca parayı almakla kalmamış, iskelede tam bir pislik gibi davrandığım için de beni affetmişti. "Tamam. Uğrayacağım," diye kabul etti.

* Galibiyete katkılarından dolayı takım tarafından oyuncu veya koça verilen top. -çn

"Aynen öyle, süperstar seni." Gülerek soyunma odasından çıktım.

Eve gittiğimde, uğramaya karar veren tek kişinin ben olmadığını gördüm. İkizler benden önce varmıştı ancak onlar benim gibi içki dolabını patlatmaya gelmemişti. Aslında üzerlerindeki yırtık kotları ve tişörtleri, genellikle evde giydikleri eşofman ve atletlerle değiştiriyorlardı.

Sawyer'ın kapı eşiğinden, "Ne yapıyorsunuz çocuklar?" diye sordum. "Worthingtonlara gelmiyor musunuz?"

"Hayır." Sebastian itiraf etmekte isteksiz görünüyordu.

"Ah. O zaman bu akşam ne yapacaksınız?"

"Lauren burada takılmak istiyor," diye mırıldandı. "Şu anda yolda, buraya geliyor."

Tanrım. Tabii ki isteyecekti, tabii ki gelecekti. Dürüst olayım, geçen sene Lauren'ın kafa biri olduğunu düşünüyordum ama bu, bizi ara sıra ziyaret etmekten öteye geçip burada daha fazla takılmaya başlamadan önceydi. Onu tanımaya başladıkça ondan hoşlanmamaya başlamıştım. Kardeşlerime sanki ikisi birbirinin yerini tutabilirmiş gibi davranıyordu. Sanki sırf onu eğlendirmek için tasarlanmış iki küçük oyuncaklarmış gibi.

Ama Seb ve Sawyer bu durumu sorun etmiyor gibi görünüyordu, sanırım ben de etmemeliydim.

Kardeşlerimin peşinden alt kata indim. Fuayeye vardığımızda ön kapı açıldı, Ella, Val ve Hartley kapıda belirdi.

"Selam seksi hanımlar," dedim kızlarıma ıslık çalarak.

Ella ve Val gözlerini devirdi ancak Hartley büyük girişe bakınmakla fazla meşguldü. İkiz merdivenleri, uçsuz bucaksız tavanı ve ayaklarının altındaki pürüzsüz mermeri incelerken düşünceleri belli oluyordu. Bu dikkat dağınıklığından faydalanarak ben de *onu* inceledim.

Bu akşam çok sevimli görünüyordu. İki dizinde de yırtık olan bir kot, koyu mor askılı bir üst ve önü açık siyah bir kapüşonlu

giyiyordu. Saçlarını açık bırakmış, hatta biraz da makyaj yapmıştı – rimel ve dudaklarını ıslak ve seksi gösteren bir dudak parlaticısı.

Ancak üzerindeki en iyi şey kolyemdi.

Onu takmıştı. Yani gerçekten takmıştı. Ve boynunda harika görünüyordu. Köprücük kemiğinin tam çıkıntısına bir öpücük kondurmak istedim.

Ella üst kattaki yatak odasına fırlamadan önce, “Telefonumu unuttum,” diye açıkladı.

Val, “Benim de Doğunun Kötü Kaltağı’nı* ziyaret etmeden önce tuvalete gitmem gerek,” diyerek koridorda kayboldu.

Güldüm ama Hartley’yle yalnız kalınca komedi sona erdi. Kolye hakkında yorum yapmak için can atıyordum ama Hartley’nin onu çıkarmasından korktuğum için hiç fark etmemişim gibi davrandım. O çevresindeki şaşaaya göz atmaya devam ediyordu ama beni yargılıyormuş gibi hissetmiyordum. Tersine üzgün görünüyordu.

“Her şey yolunda mı?” diye sordum.

Başını salladı ancak altdudağını ısıırıyordu, gergin oluşuyla ilişkilendirmeye başladığım bir hareketti bu. Sonra dudakları aralandı ve hızlı, sık bir nefes aldı. “Sadece...” Sesi titrek bir hâl aldı. “Eviniz gerçekten çok güzel, Easton. Tüm bu camlar...”

Sahil şeridindeki malikânemizin duvarlarını oluşturan devasa pencerelerden bahsediyordu. “Annem gün ışığını severdi,” diye itiraf ettim. “Bütün evin doğal ışıkla dolu olmasını istedi.” Sona geldiğinde değil. O zamanlar annemin hayatında hiç ışık kalmamıştı. Sadece karanlık ve nihayetinde onu uçurumdan aşağı sürükleyen depresyon vardı.

Dev girişe sessizlik çöktü. Üst kattan Ella’nın usul mırıltıları duyuluyordu ve koridordaki tuvaletten de su sesi geliyordu.

Hartley birden, “Biliyor musun,” dedi. “Sanırım eve gideceğim.”

* *Oz Büyücüsü*’ndeki Batının Kötü Cadısı’na gönderme yapıyor. –çn

İçime dalga dalga hayal kırıklığı yayıldı. "Peki ya parti?"

Omuz silkti. "Havamda değilim."

"Ayy, hadi ama. Yarı yoldan dönemezsin."

Görünüşe göre kararını vermişti çünkü cebinden telefonunu çıkardı. "Bir Uber çağıracağım."

"Bu kötü oldu," diye şikâyet ettim.

Gri gözleri yavaşça benimkilerle buluştu. "Bu akşam hiç partiye gitme modunda hissetmiyorum, Easton."

Sesindeki bir şey, o garip üzgün tını konuyu kapatmama neden oldu. "Peki, tamam. O zaman hepimiz evde takılırız." Elinde telefonunu aldım ve Uber uygulamasını kapattım.

"Ne yapıyorsun sen?" diye itiraz etti.

"Dinle beni, Hartley Davidson. Bu akşam inanılmaz harika bir maç çıkardık ve eze eze kazandık. Bunu kutlamak istiyorum." Bir kaşımı kaldırdım. "Kankamla beraber."

Hartley yüksek sesli bir kahkaha attı. "Gerçekten de bu kanaklık saçmalığından sonuna kadar faydalanıyorsun, değil mi?"

"Bu saçmalık değil. Seninle takılmayı seviyorum. Eğer partiye gitmek istemiyorsan o zaman burada takılırız." Felicity büyük gösterimizden vazgeçtiğim için aklını kaybedecekti ama benden başka bir zaman ayrılabilirdi. Bu akşam olması şart değildi. "İkizler ve Lauren da evde kalıyor. Oyun odasına gider biraz bilardo oynarız ya da televizyon odasında bir film falan izleriz. Veya yüzebiliriz – havuzun ısıtması var."

Yerinde huzursuzca kıpırdandı. "Bilmiyorum..."

"Cuma akşamı ve saat daha on bile değil. Biraz hayatını yaşa." Cevap vermeyince üzerine gittim, "Yarın sabah çalışıyor musun?"

"Hayır," diye itiraf etti.

"İyi. O zaman bu akşam burada takılıyoruz. Partiyi unut."

Ella'nın sesi, "Duyduğum en harika plan," dedi.

Merdivenlerden iniyordu ancak onunla aynı anda arkamızdaki kapı girişinde beliren Val hemen bu fikri bozdu. "Hayır," dedi Ella'ya. "Sana söyledim, bu akşam güç gösterisi yapacağız."

Ella onunla tartışmaya girerek, "Bence Felicity'yi gözünde fazla büyütüyorsun," dedi. "O zararsız biri."

"Hayır, değil," dedim kasvetli bir tonla. "Bu konuda Val'e aynı fikirdeyim, küçük kardeş."

Ella bana kötü bakışlar attı. "Cidden mi?"

"Cidden. Bana defalarca okulu yönetmek istediğini ve seni devirmenin onun için hiç sorun olmayacağını söyledi."

Ella'nın gözleri öfkeyle parladı. "Bunu gerçekten söyledi mi?"

"Evet."

Val sert bakışlarını Ella'ya dikti. "Gördün mü? O sürtüğe Ella Harper O'Halloran Royal'ın ondan korkmadığını göstermemiz gerek."

"Sadece Royal. Ve tamam, gideceğim. Ama hâlâ sizin bu olayı sebepsiz yere fazla abarttığınızı düşünüyorum." Ella bana ve Hartley'ye baktı. "Siz burada mı kalıyorsunuz?"

Hartley başıyla hızlıca onayladığında omurgamdan küçük bir heyecan dalgası yükseldi. O büyük gri gözler kısa bir anlığına benimkilere kitlendi, "Sanırım kalıyoruz," dedi.

20

VAL VE ELLA ayrıldıktan sonra, "Film? Oyun? Yemek?" diye önerdim. İkiizlere döndüm. "Siz ne istersiniz?"

İkizler omuz silkip Lauren'a baktı.

"Oyun olur." Şüpheyle Hartley'yi süzdü. "Tabii siz yalnız kalmak istemezseniz."

"Hayır, ama oyunlarda pek iyi değilim," diye cevapladı Hartley. "Pokémon dışında tabii. Onu oynayabilirim."

Tanrım, çok tatlıydı. Güldüm. "Kutu oyunu oynarız diye düşünmüştüm."

"Kutu oyunu mu?"

"Evet, bir sürü oyunumuz var. Benim..." Biz küçükken annemin ikizler ve benimle Yılanlar ve Merdivenler oynadığını hatırlayınca sustum. Mutfaktaki köşede otururduk, siyah saçları gün ışığında hayat bulurdu. Saçındaki tüm renkleri saymaya çalışırken dikkatimin dağıldığını hatırlıyordum.

"Senin ne?"

Silkindim, bu akşam duygusala bağlamayacaktım. "Annem onları severdi. Onunla Yılanlar ve Merdivenler oynadığımız zamanı hatırlıyor musunuz?" diye sordum ikizlere.

"Beş yaşındaydık," dedi Sawyer.

Hemen konuyu değiştirdim. "Monopoly'ye ne dersiniz?"

İkizler Lauren'a döndü. Yine.

Lauren gülümsedi. "Monopoly severim."

"Biz de Monopoly severiz," dedi ikizler bir ağızdan.

Öfkeli bir iç çekişi bastırdım.

"Harika. Oyunlar televizyon odasında."

Sawyer ve Sebastian'ı gazlı içecekleri ve patlamış mısır paketlerini almaya gönderdim. Lauren hemen kendini yere attı ve servis edilmeye hazırlandı, Hartley ise ben oyun dolabına doğru giderken peşimden geldi.

Ben beyaz kutuyu raftan alırken, "Özgün ve eski usul," diye yorum yaptı.

"Elbette. Gelenekçi biriyimdir."

"Ve aynı zamanda bir sahtekâr," diye uyardı Sawyer odaya girerken, kolları yiyeceklerle doluydu. Arkasından Sebastian içinde birkaç şişenin olduğu bir kova taşıyordu.

İçecekleri ona götürerek, "Bu akşam ne içmek istersin bilemedim, bebeğim," dedi Lauren'a.

Seçenekleri kibirli bir şekilde inceledikten sonra tek kelime etmeden bir diyet limonatayı işaret etti. Sebastian alıp kapağını açtı ve kız arkadaşına vermeden kahrolası içeceği bardağa boşalttı.

"Sen ne istersin?" diye sordum Hartley'ye, sesim biraz sertti.

"Ben kendim alırım," diye cevapladı, biraz eğleniyor gibiydi.

"Neden sen oyunu hazırlamıyorsun?"

Kutuyu ikizlerin ve Lauren'ın yanına götürdüm.

"Ben köpek olacağım," dedi Lauren.

Kalan piyonlara dokundum. "Ne olmak istiyorsun, Har-Har?"

"Ütü." Piyonu diğerklerinin arasından aldı ve panonun üzerine koydu.

Sawyer gemiyi, Sebastian da eski ayakkabıyı seçti.

Ben arabayı seçtim.

İlk dört turun ardından Sawyer ve Hartley oyunda öne geçti.

Sawyer onun mülklerinden birinden bir boşlukla kaçınca, "Hey, ben senden büyüğüm. Büyüğüne saygı göster," diye espri yaptı Hartley.

"Üzgünüm ama zarım ne derse onu yaparım ve o bana St. James'i almam gerektiğini söylüyor."

Bana parayı uzattı ve ben de ona tapu kartını verdim.

"Hey, Şans Tanrıları başlangıç noktasından tekrar geçmemi ve iki yüzlük daha almamı söylüyor." Hartley kartı Sawyer'ın yüzüne doğru salladı. "Ve bu yeni servetimle, bir dahaki sefere geldiğinde konaklayabilmen için bir daire daha satın alacağım sanırım."

"Sende konaklamayacak," diye mızımlandı Lauren.

Ona gözlerimi devirdim. "Sakinleş. Bu sadece bir oyun."

"Sıkıldım," dedi ve ayağa kalktı. "Hadi gidip odanızda film izleyelim."

Ben daha karşı çıkamadan ikizler kapıya doğru Lauren'ı takip etti.

"Söylediğim bir şey yüzünden mi oldu?" diye sordu Hartley.

"Hayır. Lauren sadece..." durakladım, pek tanımadığım bir kızı gömmek istemiyordum. "O Lauren işte," diye bitirdim. "Hâlâ oynamak istiyor musun?"

"Elbette. Eziyordum." Zarları bana doğru itti. "Senin sıran."

Attım ve Şans geldi. Çektiğim kart beni doğruca Kodes'e gönderdi. Hartley kötü şansıma güldü. Panoda şöyle bir tur atıp bir mülk daha satın aldı ve arkasına yaslanıp hezimetimi izledi.

Zar attım ve beş geldi, bu da beni Hartley'nin mülklerinden birine götürdü. "Kahretsin. İliğimi kemiğimi kuruttun."

Şeytani bir kötü kahraman gibi ellerini ovuşturdu. Ücretimi ödedim ve doğruca Kamu Fonu'na gidişini izledim.

Sonraki zarım beni Tennessee Bulvarı'na götürdü. "Nihayet." Alnımdan teri siliyormuşum gibi yaptım. "Mülksüz kalacağım-dan korkmuştum."

"Oyun hâlâ bitmedi."

"Senin bu kadar acımasız olacağını düşünmemiştim."

“İzle ve öğren, güzel çocuk.”

Yanıldığımı kanıtlamaya devam etti. Panonun etrafında bir sonraki dönüşünün ardından benim bir mülküne karşı onun beş mülkü olmuştu. Bu oyun tam bir faciayla sonuçlanacaktı.

“Bana daha ne kadar eziyet edeceksin?”

“Paran kaldı mı?”

Küçük yığınuma baktım. “Biraz.”

“Pes mi ediyorsun?”

“Hayır.”

“Hımm.” Bana biraz para verdi. “Indiana Bulvarı’ndaki evi satın alıyorum.”

Büyük bir iç çekişle beraber ona evi uzattım. “Maddiyatçı tarafın benim için yeni,” diye yorum yaptım.

“Nasıl yani?” Zarları bana doğru itti.

“Bilmem ki. Daha önce çok hoş ve uyumlu görünüyordun. Keman çalıyorsun. Bu seni çok şey gösteriyor...” Durakladım, ne anlatmaya çalıştığımıdan emin değildim.

“Uysal?” diye tamamladı. Sonra kaşlarını çatı. “Enstrüman çalmak da futbol oynamak kadar zordur. Omzunla boynunun arasında bir tahta parçasıyla saatlerce oturmak rahat ve kolay bir şey mi sanıyorsun?”

“Şey, hayır?”

“Hayır. Pratikten sonra parmaklarımın kaç kez kanadığını biliyor musun?” Güzel elini yüzüme doğru salladı.

“Çok?” diye tahmin ettim.

“Aynen öyle. Çok. Ve parmakların yaralandığında hiçbir şey yapamazsın. Gömleğini bile ilikleyemezsin.”

“Ben senin için iliklerim,” dedim düşünmeden.

Evi bana fırlattı. “Easton!”

Yakalayıp mülkünün üzerine geri koydum. “Özür dilerim. Eski bir alışkanlık.”

“Neden?”

“Ne neden?”

“Neden eski bir alışkanlık?”

"Bilmiyorum, öyle işte," diye mırıldandım. Zar atıp piyonumu hareket ettirdim. Bir başka tren istasyonuna geldim ama orayı karşılayamazdım o yüzden zarları ona uzattım.

"Hadi ama. Anlat bana."

"Neden?"

"Çünkü arkadaşlar birbirlerine her şeylerini anlatırlar."

İki kaşımı da kaldırdım. "Sen de bana o kadar çok sırrını açtın ki."

Omuz silkti. "Evle ilgili durumumu biliyorsun ya."

"Ama bana anlattığın için değil," diye itiraz ettim. Hafiften öfkelenmeye başlamıştım. "Kulak misafiri oldum."

"Ama yine de biliyorsun," diye üsteledi.

Sinirlenerek, "Biliyorum çünkü benim rolüm bu," deyiverdim.

Bu öfke patlamasından ânında pişman oldum ve sanki Steve'in sahip olduğu milyon dolarlık Bugatti'nin minyatürüymüş gibi piyon arabamı incelemeye koyuldum. O lanet arabayı çok severdim.

"Bunun ne anlama geldiğini biliyormuşum gibi davranmaya-
cağım ama ortanca çocuk olmanın nasıl bir şey olduğunu anlıy-
orum. Büyük kardeşlerinin mükemmelliğiyle boy ölçüşemezsin
ama aynı zamanda artık ailenin tatlı bebeği de değilsindir."

"Bu öyle bir şey değil," diye itiraz ettim ancak sözlerinin doğ-
ruluğu mideme saplanmıştı. Reed ve Gideon olağanüstü dikkat-
lilerdi. Bende hiç olmayan öz disipline sahiplerdi, bu yüzden on-
lar üniversitede sporla uğraşıyorlarken, ben uğraşamayacaktım.
İkizler birbirlerine, Lauren'ın kıymetini bildiğini sanmadığım
kadar derinden bağlıydılar. Ben daima ortada olmuştum. Kar-
deşlerim vardı ama bir şekilde yine de yalnızdım. Göze çarpan
tek şey annemin bana ne kadar düşkün olduğuydu, geriye dö-
nüp baktığımda bu bile beni rahatsız ediyordu.

"Ben Easton Royal olmaktan memnunum. Bu dünyada sahip
olamayacağım hiçbir şey yok," diyerek ona, resmetmeye çalıştığ-
ı üzgün müptezel olmadığımı göstermeye çalıştım. "Alışkanlık

dedim çünkü bana âşık olan çok fazla kişi var ve kendilerini iyi hissettirmek için onlara karşılık olarak iltifat etmeye çalışırım.”

“Peki,” dedi.

Yumuşak sesi, çıkacak bir tartışmanın kendisinden daha çok sinirlerime dokundu ama dudaklarımı sıkıca birbirine bastırdım. Konuşmak yerine oyuna odaklandım, zar attım ve arabamı panoda yürüttüm ancak geçmişi düşünmeden edemiyordum.

Annem bana daima onun favorisi olduğumu söylerdi, ne zaman ihtiyacı olsa yanında olacağına güvenebileceği özel evladı olduğumu. Bu da tek bir anlama geliyordu, ona hayır diyemeyen tek kişi bendim.

“Bazen bir kişinin ilgi odağında olmak çok kötü bir şey olabiliyor,” dedim kabaca. “Hem kendin hem de karşı taraf için. Yani iltifat etmek odağı değiştirir, anladın mı?”

Sanki çok fazla konuşmuşum gibi geldi ve başımı önüme eğdim. Ne kastettiğim ya da kimden bahsettiğimle ilgili kaçınılmaz soruyu sormasını bekledim. Şaşırtıcı şekilde tek duyduğum şey atılan zarların panoda çıkardığı sestir. Son tren istasyonuna geldiğinde bu işimin bittiği anlamına geliyordu.

“Acıktım,” dedim. “Hadi gidip bir şeyler yiyelim, sonra film falan izleriz.”

“Ama daha oyun bitmedi.”

“Geri çekiliyorum.” Ayağa kalktım. “Yemek?”

“Olur.” Telefonunu çıkardı.

“Ne yapıyorsun?”

Sırtarak oyun panosunun ve benim acınası derecede küçük para yığınının fotoğrafını çekti. “Bu geceyi anı olarak saklayacağım. Seni bir daha hiçbir konuda yenemeyebilirim.”

Tek bir kelimeye kitlenmiştim: Bir daha. Hartley benimle vakit geçirmeye devam etmek istiyordu. Bu o kötü anıların silinmesi için yeterliydi.

Onu mutfağa yönlendirip oturmasını işaret ettim. “Sanırım biraz *raviolimiz* kalmıştı. Yer misin yoksa es mi geçersin?”

“Yerim. *Ravioli* severim. Yardım edebilir miyim?”

“Hayır. Otur ve beni eğlendir.”

Taburelerden birine çöktü. “Seni nasıl eğlendirmemi bekliyorsun?” Ağzımı açtığım anda elini kaldırarak beni susturdu. “Bunu söylediğimi unut. Sana haberleri okumamı ister misin?”

“O esnada ağrıyan başıma bir buz torbası da tutmak ister misin?”

“Yani hayır diyorsun.”

Buzdolabından yemeği çıkardım ve Sandra’nın yemeği nasıl ısıtmamız gerektiğine dair üstüne yapıştırdığı talimatı okudum. *Fanlı fırında, üç dakika*. Fırına koyduktan sonra döndüm ve tezgâha yaslandım.

“Burada çok fazla kişi yaşamamasına şaşırdım,” dedi büyük, boş mutfaka göz gezdirerek. “Buradan ayrıldığımda New York’ta bir ailenin yanında kalmıştım. Onların evi buranın neredeyse sekizde biri kadardı ama üç tane tam zamanlı çalışanları vardı.”

“Eskiden bizim de çok vardı. Ama annem öldükten sonra çalışanlar ailemizin ne kadar sefil bir hâlde olduğuyla ilgili röportajlar vermeyi ve dedikodu yapmayı kesmediler. Babam aşçımız Sandra dışında hepsini kovdu.” Parmağımla ocağı gösterdim. “Artık bakımına yardım ettiği bir torunu olduğu için de sadece haftada birkaç gün çalışıyor. Ben böylesini daha çok seviyorum. Kuzey güzel miydi?”

“Kışları çok soğuktu. Gerçekten soğuk. Soğuğu hiç özlemiyorum. Baharlar güzeldi gerçi. İlkbahar ve sonbahar en sevdiğim mevsimdi.”

“Ne kadar süre uzaktaydın?”

“Üç yıl.” Tereddüt ettiğinde annemin ölümü ve bu yılın başında yaşanan skandalla ilgili sorular sormak istediğini anladım. Ancak dedikodu avına çıkmak yerine bana bir havlu fırlattı. “Elini yakmamak için bunu kullan.”

“Doğru dedin.” Cam kabı dikkatlice çıkardım. “Aynı kaptan yer miyiz? Yoksa tabak çıkarayım mı?”

“Beraber yeriz. Su mu istersin yoksa başka bir şey mi?”

Canım gerçekten bira istiyordu ama Hartley'nin bundan hoşlanmayacağını düşündüm. Pokerden sonra beni bulduğunda sarhoş olmamdan pek hoşlanmış gibi görünmüyordu.

"Su olur."

Makarna kabının dibini gördükten sonra Hartley banyoyu kullanmak istedi. Ona hemen mutfağın dışındakini gösterdim ve ben de koridordan ilerleyip birinci kattaki diğer banyoya gittim.

Döndüğümde Hartley ve Lauren'ın seslerini duydum. Sanırım Lauren aşağıya bir şeyler almaya inmişti. Uşaklarından birine yaptırmamasına şaşırmıştım.

Kulak misafiri olmak değildi amacım. Gerçekten değildi. Mutfaka adımımı atmadan önce, Lauren'ın söylediği bir şey yerine çakılmama neden oldu.

"Royal namını sonuna kadar kullanman ne güzel."

"Ne demek istiyorsun?" Hartley'nin sesi afallamış gibi geliyordu.

"Yani diyorum ki bir Royal'la çıkmanın ciddi getirileri olur. Bu harika bir şey, değil mi?" Lauren'ın kendini beğenmiş, küstah tonu omuzlarımın gerilmesine neden oldu. Bu kız çok fenaydı.

"Ben bir Royal'la çıkmıyorum. Easton'la sadece arkadaşız."

Lauren kıkırdadı. "Kızım, hadi ama. Arkadaşlar birbirlerine pahalı takılar almazlar."

"Ne? Ah, bu şeyi mi diyorsun? Easton bunu şeker makinesinden almış."

"Doğru. Şeker Makinesi'nden."

"Anlamadım."

"Altıncı Cadde'deki özel tasarım takı mağazası. Tılsımlar beş binden başlayıp gittikçe yükseliyor." Lauren, Hartley'nin kolyesindeki cam kalbin içindeki taşların ne kadar ettiğini hesaplamaya çalışırken bir sessizlik oldu. "Üç tane tılsım var. Çoğu da pırlanta, yakut ve zümrüitten oluşuyor. Sanırım bu Easton'a on beş bine patlamış. Karşılayamayacak durumda değil elbette. De-diğim gibi, güzel bir başlangıç."

"Ama... Ben onun bana pahalı şeyler almasını istemiyorum," diye karşı çıktı Hartley ve bu konuyu açtığı için içimden Lauren'a küfrettim. Hartley'nin o hediyeyi kabul etmesi bile yeterince zor olmuştu zaten.

"Ah, lütfen ama, masum rolü yapma. Royallarla çıkmak demek onların kaçık ailesiyle de uğraşmak anlamına gelir. Bunun bir tazminatı olmalı, değil mi?"

Biraz geri çekildim ve kızlar geldiğimi anlasın diye ayaklarını yere vurdum. Elbette ikisi de sustu. Mutfağa girdiğimde Lauren otuz iki diş gülümsüyordu. Hartley'nin yüzünde ise öfkeli bir ifade vardı.

Beni gördüğü an kolyeyi tuttu. "Bu bende kalamaz."

Lauren'a kötü bir bakış atma dürtüsüyle savaştım. "Nedenmiş?"

"Çok pahalı. Bu kadara mal olmuş bir kolyeyle ortalarda gezinemem."

Tezgâhın yanındaki Lauren, sanki Hartley onu hayal kırıklığına uğratmış gibi sinirli bir şekilde iç çekti. Su bardağını alıp arkasına bakmadan mutfaktan çıktı.

"Nedenmiş?" diye tekrarladım Hartley'ye odaklanarak. "Fakir falan değilsin ki. Bir vakıf fonun var."

"Sahip olduğum tek vakıf fonu eğitimim için. Büyükanнемden kaldı, sadece eğitim ve ders masrafları için falan kullanabiliyorum. Astor'a da bu şekilde gidebiliyorum."

Altın zincir sanki tenini yakıyormuş gibi tutup çekiştirip klipsiyle mücadele ederken durup onu izledim.

"Yardım et," diye buyurdu.

"Hayır." Bir adım geriledim. Kolyeyi çıkarmak benim için bir kayıp olacaktı ve böyle hissetmek istemiyordum.

"Ciddiyim, Easton. Bende kalırsa rahat hissedemem. Böyle bir şeyi asla kendim karşılayamazdım. Sence babam neden..." Sözü nü yarıda kesti. "Bunu kabul edemem."

"Babanla ilgili ne diyecektin?" diye üsteledim.

"Hiçbir şey."

Öfkeyle inledim. "Neden her zaman bu kadar zor olmak zorundasın? Neden hayatın bir sır küpü?"

Bir an için klipsle uğraşmayı bıraktı. "Bu neden önemli?"

"Çünkü biz arkadaşız. Çünkü seni daha iyi tanımak istiyorum." Çünkü bir şeyler paylaşan tek kişi olmaktan sıkılmışım. Ona daha önce kimseye söylemediğim şeyler anlatmışım. Ama o gizemli olmaya devam ediyor, bana güvenmektense kafasını kazıtmayı tercih edermiş gibi davranıyordu.

Gözlerinde küçümser bir parıltı belirdi. "Tabii ya, her konuda arkadaşlığı bahane ediyorsun. Sadece arkadaş olmamızda sorun olmadığını söyleyip duruyorsun. Ama bir yanım bunun uzun vadeli bir düzmece olduğunu söylüyor. Sanki bütün bunları beni yatağa atmak için yapıyorsun."

Yanımda yumruklarımı sıktım. "Eğer buna inanıyorsan neden buradasın ki?"

Yine sessizleşti.

"Ellerimi senden uzak tutmaya karar verdiğim için şanslısın."

Ağzı açık kaldı. "Şanslı mı?"

"Evet. Çünkü eğer çıplak olmamızı isteseydim şu an çıplak olurduk. Ben sadece oyunu senin istediğin şekilde oynuyorum."

"Vay be. Gerçekten aferin, Easton." Zinciri çekince zayıf klips koptu. "Oyun, film ve yemek için teşekkürler."

Siktir.

"Bekle. Gitme. Şaka yapıyordum."

Gözlerime bakmadan kolyeyi tezgâha bıraktı. "Hı-hı. Şimdi gitmem gerek."

Bir endişe patlamasını bastırdım. Gece henüz başlamıştı ve kesinlikle evde yalnız kalmak istemiyordum. "Hadi ama, Hartley. Bu gece senin için evde kaldım ve sen şimdiden gidiyor musun? Hem de ne için? Şakasına sana asıldığım için mi?"

"Hayır, yorulduğum ve eve gitmek istediğim için. Evde kalmak zorunda değildin. Kalmayı sen seçtin." Hızla girişe yöneldi.

Kolyeyi tezgâhtan kaptığım gibi peşinden gittim, altın zincir

parmaklarımın arasında sallanıyordu. "Kalmayı seçtim çünkü arkadaşlar böyle yapar, unuttun mu? Fedakârlık yaparlar."

"Bana iyilik yapma," dedi soğuk bir şekilde.

Öfkemin kaynamaya başladığını hissedebiliyorum. "Tamam, yapmam. Hatta iyisi mi kendine eve dönecek bir araç bul."

Ağır meşe kapıyı iterek açtı. "Bulurum."

Ve sonra gitti.

O öylece... kapıdan çıkıp basamaklardan inerek uzaklaşmaya devam etti. Fuayenin penceresinden onu izledim, araba yolundan aşağıya doğru inerken ince görüntüsü gittikçe küçülüyordu.

Bir kez olsun arkasına bakmadı.

Gittiğine sevindim, dedim kendi kendime. Bir içki için ölüyordum ve artık onu rahatsız edeceğimden endişelenmeden içebilecektim. Elimdeki kolyeye baktım ve duvara fırlatmak istedim. Ama sonunda cebime attım çünkü Lauren haklıydı. Bu lanet şey bana on beş bine mal olmuştu. İyisi mi onu bir sonraki kız için saklayayım. Bu defa minnet duyan, kıymetimi gerçekten bilen birini bulacaktım.

Babamın çalışma odasına gidip içki dolabını patlattım. Geriye kalan tek şey onun iğrenç şaraplarıydı. Yine de o tatlı şeyi kafama diktim. İçki içkiydi. Bana ihtiyacım olan uyusukluğu sağlardı.

Hartley'ye inanamıyordum. Ona iyi davranmış, arka çıkmıştım. Onu korumuştum. Memnun olması gerekirdi. Onu Royal kanatlarının altına aldığım için minik dizlerinin üzerine çöküp teşekkür etmesi gerekirdi.

Royal kanatları mı?

Midem ağzıma geldi. Artık böyle birine mi dönüşmüştüm? Benimle vakit geçirmek istememesine şaşmamalıydı.

Etrafta gezinip bir başka şişe daha aradım. Zihnimin gerisinde kardeşlerimin uyarısını duyuyordum, bana hayatımın içine etmememi söylüyorlardı.

"Hap yok. Uyuşturucu yok," dedim hayalimdeki kardeşlerime. "Sadece birazcık alkol. Bunun bir sakıncası yok."

Şişeyi ağzıma götürdüğümde duvardaki aynada kendi yansımamı yakaladım. Eskiden orada annemin fotoğrafı asılıydı. Şimdiyse bir canavarın yansıması vardı. İhtiyar kendine bakmaya nasıl katlanabiliyordu acaba? Ama bir dakika, o hiç burada olmuyordu ki. Nedeni buydu.

Burada olan tek kişi bendim, hayatımın bir dakikasını dahi yalnız geçirmek istemediğim için tadına katlanamadığım boktan şeyleri ölümüne içiyordum. Kafamın içi çok çok kötü bir yerdi.

Şişeyi avucumda daha da sıktım. Yalnız içmek eziklikti. Ben, Easton Royal, bir ezik değildim. Bir şişeyi bitirip diğerini kaptım ve kumsala doğru tökezleyerek yürüdüm.

21

FELICITYLERE YÜRÜYÜŞÜMÜ hayal meyal hatırlıyordum ama kendimi doğru yerde bulmuştum. Yani kum parçasının üzerinde birbirine karışmış bedenlerin sayısına bakılırsa en azından doğru yerdeymişim gibi görünüyordu.

“Easton Royal!”

Birkaç çocuğun ismimi seslendiğini duydum. Felicity, Astor’dan olmayan kişileri de davet etmiş olmalıydı çünkü çoktan üniversiteye başlamış olan birkaç tanıdık yüz fark ettim.

“Hey, Felicity her yerde seni arıyordu,” dedi biri. “Çok kızmıştı. Saklanmak isteyebilirsin.”

“Stu üniversiten kızlar getirmiş. Çok iyiler be.” Bir başka çocuk yumruğunu ısırıldı. “Mezun olmak için sabırsızlanıyorum.”

“İşkiler nerede?” diye geveledim.

“Havuz evinde. Ama... dostum çoktan küfelik olmuşsun sen. Daha fazla içkiye ihtiyacın olduğuna emin misin?”

“Fikrini istiyor olsaydım sorardım.”

Kim olduğunu bile anlamadan onu iterek yanından geçtim. Küçük yokuşun yukarısında havuzu, havuz evini ve yan tarafına kurulmuş küçük dans pistini gördüm. Ella, Val’le beraber oradaydı. Popolarını sallamayı seviyorlardı.

Çocuğun tekinin elinden bir bardak kaptım ve onlara doğru gittim. Arkamdan bir kargaşa ve itiraz yükseldi, çocuğa ortaparmak çekip görmezden geldim. Kendine kolayca yeni bir içki bulabilirdi. İçkimin yarısını döke döke kas gücüyle kızlara doğru gittim.

"Tanrım, kim bu sarhoş..." Vatandaşlık dersinden Lindsey azarını yarıda kesti. "Ah, sensin."

"Benimle bir sorunun mu var?" dedim ağır ağır konuşarak.

"Hayır," diye cevapladı ama bakışları başka bir şey söylüyordu.

Ona soğuk bir şekilde gülümseyip kenara çekildim. "Doğru tercih."

"Şerefsiz," diye mırıldandı kısık sesle.

"Sürtük."

Kaslı bir el omzumu yakaladı. "Bunu duydum, Royal. İnsanların üzerine kahrolasınca içkisini döken sensin."

Yarı kapanık gözlerle bu yeni yüze baktım. Zeke'ti, Lindsey'nin kas yığını erkek arkadaşı.

"Evde yeterince ilgi görmediğini biliyorum, Zeke ama yanlış duvara işiyorsun," diye uyardım onu. "Ya ellerini orijinal Tom Ford'umdan çekersin ya da yenisi için bin dolar ödeme yaparsın."

Kırmızı yüzlü Zeke geriye doğru çekilip bir yumruk indirdi. Denk gelse ölesiye acıtırdı ama hareketleri bir salyangozunki kadar yavaştı. Elinden sıyrılıp bileğini yakaladım ve arkasına doğru kıvırdım. Dizlerinin üzerine düştü.

Lindsey çığlık attı. Bir başka ses adımı bağırdı.

"Easton! Easton!" Bir çift küçük el etkisiz bir şekilde beni itti. Ella'ydı. Endişeli görünüyordu.

"N'aber, küçük kardeş?"

"Ne yapıyorsun sen?"

Boştaki elimi kocaman açtım, bardağımda kalan sıvı dans pistinin üzerine döküldü. "Partilemeye geldim."

"Sarhoşsun." Zeke'i sımsıkı tutan yumruğumu kavradı. -

"Sana yıldızlı pekiyi! Alkışladım ama ellerim dolu." Barda-

ğı iyice havaya kaldırdım. Eğer doğru açıyla vurursam bardak Zeke'i bayıltırdı. Bu eğlenceli olabilirdi.

Lindsey'nin çılgınlıkları üzgün küçük ağlamalara dönüşmüştü. Sesini bastırmak için mırıldanmaya başladım.

"Hartley nerede?" diye sordu Ella.

"Kimin umurunda." Bu yalanla boğazım düğümlendi. Benim umurumdaydı. Hem de kahrolasica çok.

"Easton, lütfen."

"Reed'le beraberken de böyle yalvarıyor musun?" Ona göz kırptım. En azından kırpmaya çalıştım. "Bu yüzden tasmayı boynuna geçirebildin sanırım."

Endişeli ifadesi buz kesti. "Sarhoşsun," diye tekrarladı. "Eve dön."

Ella'nın ellerine başka bir el daha eklendi. Bunlar büyük ve güçlüydü, neredeyse Zeke'i elimden kurtarmayı başarıyordu.

Bran'in yüzü görüş alanıma girdi. "Hey, dostum. Frizbi futbolu oynayacağız, bir kişi daha iyi olur."

"Çok karanlık," diye söylendim.

"Yok, Bran frizbinin içine led ışık yerleştirdi," dedi Pash yanımda. "Hadi gel."

İsteksizce Zeke'i bıraktım. Lindsey yığılmış çocuğun sırtına kendini attı, hiç rahat bir pozisyon gibi görünmüyordu. Bir şeyler söyleyecektim ki Bran'le Pash beni uzaklaştırdı. En son gördüğüm şey Ella'nın öfkeli yüzüydü.

Sanırım yine duygularını incitmiştim. Sabah özür dilemem gerekecekti. Çok hassastı.

Birileri havaya ışıklı bir disk attı.

"Cigaran var mı?" diye sordum.

"Hadi yalnızca oynayalım," dedi Bran iç geçirerek. "Bu akşam kimsenin esrar içmesine gerek yok."

Bran'e döndüm. "Artık boş zaman alışkanlıklarımı da mı kontrol ediyorsun?"

"Sadece defansımızın liderini sağlıklı tutmaya ve onun uzaklaştırma almasını önlemeye çalışıyorum."

Disk bize doğru geldi. Bran sıçrayarak alnının ortasına çarpmadan onu yakaladı. "Belki de frizbi bu akşam için yanlış plan-
dı," dedi alaycı bir şekilde.

Pash başıyla onayladı. "Belki de benim evde takılmalıyız?
Film falan izleriz."

"Film mi? Yapmayı en son istediğim şey film izlemek." Yum-
ruğumu avucuma vurdum. "Dövüşmeye ne dersiniz?"

"Benim partimde dövüş falan olmayacak!" dedi Felicity tiz
sesiyle.

Arkama döndüğümde birkaç adım ötede durduğunu gör-
düm. Gözleri ateş püskürtüyordu. Neden bu kadar öfkeli oldu-
ğunu merak ettim. Ama sonra hatırladım. Burada, herkesin gö-
rebileceği şekilde benden ayrılmak istiyordu.

Eh, mutlulukla ayrılırdım.

"Felicity. Buradaymışsın." Yanına gidip kolumu omzuna
doladım. "Sahte kız arkadaşım. Selam millet," diye seslendim.
"Sizinle paylaşmak istediğimiz bir şey var. Felicity'nin bir duyuru-
rusu olacak. Sahte beraberliğimizi sonlandırmak istiyor."

Birkaç kızın kıkırdamasıyla bozulan dingin bir sessizlik oluştu.

Geri çekilip kollarımı iki yana açtım. "Burayım. Gel üstüme.
Ayrılmak için ne söylemek istiyorsan, söyle. İyi görünmesini
sağla."

"Easton, hadi eve gidelim." Ella insanları ittirerek kalabalığın
önüne geldi.

"Gidemem, küçük kardeş. Sahte kız arkadaşıma tüm arkadaş-
larımızın önünde beni küçük düşürebileceğine dair söz verdim."
Elimle tekrar Felicity'ye işaret ettim. "Sahne tamamen senin."

Ağzı, sanki biri kenarlarından dikip sonra da ipleri sıkıca çek-
miş gibi onaylamaz şekilde açıldı.

"Sen kötü, zalim bir piçsin, Easton Royal," diye tısladı.

"Hepsi bu mu? Astor Park'ın en şirret kızlarından birinin
yapabileceği en fazla bu mu? Hadi ama. Beni hayal kırıklığına
uğratma." İki elimle hadi gel hareketi yaptım ama darbeyi o vur-
madı.

“Bunun için üzgünüm ama bence yarın sabah bana teşekkür edeceksin.” Bran gerindi ve yumruğunu indirdi. Gördüğüm son şey buydu.

Kör edici ışıkla ve kafamın içinde çalan bir bandoyla uyandım. Ağzımdan acı dolu bir inleyiş kaçınca bando daha yüksek sesle çalmaya başladı. Trampetin sesi şakaklarımda zonklayıp midemde nabız gibi attı, ta ki neden olduğu mide bulantısı dalgasıyla yataktan fırlayıp kendi banyoma koşana kadar.

Kusacak bir şey kalmayana kadar kustum ve orada birkaç dakika diz çökerek boş boş öğürdüm. Sonunda ayağa kalkacak gücü bulduğumda dişlerimi fırçalayıp iki bardak su içtim. Duş aldım. Tıraş oldum. Yatak odama dönüp üzerime bir eşofman geçirdiğimde yarı yarıya normal hissetmeye başlamıştım.

Akşamdan kalmalık berbat bir şeydi. Gerçi benimki genelde bu kadar kötü olmazdı. Sarhoş geçen bir geceden sonra en son ne zaman bu kadar berbat uyandığımı hatırlayamıyordum. Dün gece çok fazla içtiğim kesindi. Tam bir pislik gibi davranıp Felicity’yi sinirlendirmeye ve Bran Mathis’in yüzüme bir yumruk indirmesine neden olacak kadar çok içmiştim.

“Dün gece ne kadar içtin?” Babam asık bir suratla odamın kapısında belirmişti. “Kendine çekidüzen vermezsen asla kokpite döneceksin.”

“İçtiğimi kim söyledi?” diye meydan okudum.

“Sabahın sekizi ve son on dakikadır mahallenin tamamının duyacağı kadar yüksek sesle öğürüyorsun. O yüzden tekrar soruyorum – ne kadar içtin?”

İş ortaklarının paçalarını tutuşturan o yönetim kurulu toplantısı ses tonunu kullanıyordu. Ama ben onun iş ortaklarından biri değildim – çocuğuydum, bu da Callum Royal’ın ofis dışında tam bir pısırik olduğunu ilk elden bildiğim anlamına geliyordu. Annemin ölmesinden önce bile ben ve kardeşlerimin yıllarca azıtmasına izin vermişti.

"Belki midemi üşüttüm – hiç böyle bir şey olabileceğini düşündün mü, baba?" Ona diklenen bir bakış attım. "Benim hakkımda hemen en kötü şeyi düşünmene bayılıyorum," diye mırıldandım kısık sesle ve sonra gardırobuma gidip kapılarını açtım.

Odanın diğer ucundaki babamın yüzünde gergin bir ifade oluştu. "Özür dilerim, evlat. Hasta mısın?"

"Hayır." Dönüp sırtıttım. "Akşamdan kalmayım."

"Easton." Elini bitkince saçlarından geçirdi. Aynı ben ve abileriminki gibi koyu kahverengi saçları vardı. İkizlerinki birkaç ton daha açıktı. "Bütün çocuklarımdan arasında saçlarıma sen ak düşüreceksin, bunu biliyorsun değil mi?"

"Tabii ki. Gid fazla erdemli. Reed de öyle." Başımı düşünceli bir şekilde yana eğdim. "Aslında ikizler benden bile beter olabilir. Biliyorsun, aynı kızla çıkıyo–"

"Seni duymuyorum!" diye homurdandı ve kulaklarını kapatarak hızla odamdan çıktı.

Kendi kendime güldüm çünkü kahretsin, Ella bizimle yaşamaya başladığından beri babam aslında bayağı kafa biri olmuştu. Öncesinde bizi kontrol edecek ya da saçma davranışlarımızdan dolayı bize nasihat verecek zamanı asla yaratmazdı.

Ella demişken, babam çalkalı bir dakika geçmemişti ki odama geldi. Sarı saçlarını tepesinde atkuyruğu yapmıştı, üzerinde bir tayt ve önünde Reed'in numarası olan State forması vardı.

Off, kahretsin. Reed'in deplasman maçı için uçacağımızı unutmuştum. Takımı Louisiana ile oynayacaktı.

"Senin derdin ne?" Ella üzerime yürürken atkuyruğu sallanıyordu.

"Bu çok muğlak bir soru, küçük kardeş. Benim bir sürü derdim var."

"Dün akşam tam bir göt gibi davrandın," diye suçladı.

"Yani her zamanki gibi davrandığımı mı söylüyorsun?"

Mavi gözleri yılgınlıkla doldu. "Hayır, her zaman öyle davranmıyorsun, en azından bana karşı."

Dün Ella'ya ne yaptığımı ya da söylediğimi hatırlamak için

aklımı taradım. Felicitylere vardığımda Ella ve Val dans ediyorlardı. Zeke pisliğine bulaşmışım ve Ella da olaya dahil olmuştu. Sonra ben... Ah, doğru ya. Reed'in boynuna tasmayı nasıl geçirdiğine dair ergence bir yorum yapmış ve yatakta da abime yalvarıp yalvarmadığını sorarak onunla dalga geçmiştim.

İç çekişimi bastırdım. Kahretsin. Gerçekten de pisliğin tekiydim.

"Neden böyle şeyler yapıyorsun?" diye sordu.

Ah, kahretsin, altdudağı titriyordu. Yemin ederim, eğer ağlayacak olursa...

Ancak Ella çabucak toparlandı. Ağzı düz bir çizgi hâlini aldı, çenesi havaya kalktı. Bu kızın kanında çelik vardı. Hiçbir şey onu deviremiyordu. Hiçbir şey. Kapıdan girdiği an abimin ona âşık olmasına şaşmamak lazımdı.

"Senin bağımlılık sorunların var, Easton."

"Yok ya?"

Gözleri parladı. "Bu dalga geçilecek bir konu değil."

Hayır, değildi. Ailemizde bağımlılık sorunları olan en son kişi kendini öldürmüştü. Ancak ben annem gibi değildim. Ben hayatı kendimi öldüremeyecek kadar çok seviyordum.

"İçmeyi seviyorsam ne olmuş," dedim omuz silkerek. "Ne büyük olay. Artık hap atıyor değilim ya." Dolabımda kendi State formamı aradım. "Jet ne zaman kalkıyor," diye sordum omzum üzerinden.

"Bir saate." Gözümün ucuyla kollarını kavuşturduğunu gördüm. "Ama sen binmiyorsun."

Arkama döndüm. "Siktir. Reed'in maçı var."

"Seni orada istemiyorum," dedi kaşlarını çatarak.

Kendime engel olamayarak güldüm. "Öff, küçük kardeş, peki, eğer benim gelmemi istemiyorsan sanırım ben de evde kalırım." Formayı askıdan çekip çıkardım. "Rüyanda."

"Ciddiyim," dedi beni öfkeliendiren kibirli bir sesle. "Dün akşam tam bir pisliktin, yalnızca bana karşı da değil, Val'le Bran'e ve -bunu söylediğime inanamıyorum ama- Felicity'ye de. Bi-

zimle New Orleans'a gelmeyi ve Reed'in maçını izlemeyi, nefis çörekler yiyip Bourbon Caddesi'nde ziyafet çekeceğimiz akşam yemeğinin tadını çıkarmayı hak etmiyorsun. Bu, çöpümüzü bahçeye döken bir rakunu mutfağımıza davet edip aynı şeyi oraya da yapmasını beklemek olur."

"Neyse ki gelip gelmemem konusunda söz hakkın yok," dedim alayla. Beni lanet olası bir rakunla mı kıyaslamıştı o?

"Emin misin?" Sırtarak telefonunu cebinden çıkardı ve bir şeyler yazdı.

On saniyeden daha kısa bir süre sonra komodinin üzerindeki telefonum titredi. Ella'ya diktiğim şüpheci bakışlarla yatağıma doğru geri gidip telefonumu aldım. Gelen mesajı okudum. Reed'dendi.

Bugün evde kal. Seni burada istemiyorum

Bir öfke patlaması omurgamı sızlattı. Benimle kafa mı buluyorlardı?

"Yani böyle olacak, ha?" diye söylendim öfkeyle. Abimi avucunun içine aldığını söyledim diye bana kızmış olması çok hoşuma gitmişti. Çünkü haklı olduğumu demin kanıtlamıştı!

"Kendine çekidüzen verene kadar mı?" dedi Ella. "Evet, öyle olacak."

Topuğunun üzerinde döndü ve sarışın bir kendi beğenmişlik kasırgası gibi hissimle odadan çıktı.

Ella ve Reed şaka yapmıyordu. Babam ve hain üvey kardeşimle Louisiana'ya uçmam resmen yasaklanmış, arkalarına bile bakmadan kapıdan çıkıp gidişlerini izlemek zorunda bırakılmıştım. Bana sorarsanız aşırı çocukçaydı.

Neyse ne. Bu, günü sağda solda uzanarak ve havuz başında yayılarak geçirebileceğim anlamına geliyordu. Bir öğleden sonrayı tek başıma geçirebilirdim. Tembellik etmek eğlencelidir, diye kendime yalan söyledim.

Yanımdaki küçük masaya bir şişe su ve bir bira koyarak sez-

longa yayıldım. Her şişeden birer yudum almayı planlıyordum böylece hem su içmiş hem de kafayı bulmuş olacaktım. Neyse ki, gündüz vakti içtiğim için bana nutuk çekecek kimse yoktu etrafta.

Uyuklamaların arasında aklım Hartley'ye kaydı. Onu aramaya çalıştım ama cevap vermedi. Bugün çalışmadığını biliyordum, yani bu da aramamı görmezden geldiği anlamına geliyordu.

Onun sorunu neydi? Benimle neden *hiçbir şey* hakkında konuşmak istemediğini anlayamıyordum. Ona annemle ilgili şeyler anlatmıştım, değil mi? Karşılığında kendine dair tek bir detay açıklamak için bana güvenemiyordu, öyle mi? Ve o kolye bir *hediye*di. Kim bir hediyeyi geri verirdi ki? Onunla ilgili her şey neden bu kadar zor olmak zorundaydı? Yatılı okula gitmeye devam etmeliydi. Burada olup aklımı kaçırmama neden olmalıydı.

Hem neden gelmişti ki? Kim yatılı okula gitmek istemezdi? Tüm o özgürlüğü düşünsenize. Yani demek istediğim... ailemi özlerdim ama evden uzağa gönderilmeyi dert etmezdim. Eder miydim?

Bu, Hartley'yi rahatsız etmişti ama. O kadar etmişti ki ailesine karşı gelerek Bayview'a geri dönmüştü. Kardeşlerimi hiç göremeyecek olsam ben nasıl hissederdim acaba?

Çok kötü olurdu. Bir günlüğüne uzaklaştırılışımı bile acılarımı alkole boğmadan zar zor atlatabiliyordum.

Kendimi kontrol ettim. Neden bu kadar ezik biriydim? Bir günlüğüne tek başıma kalabilirdim. Ya da bir haftalığına. Veya hut gerekirse bir yıllığına. Hartley yatılı okulda idare edemediyse koca bebeğin tekiydi. İstenmediği bir eve koşa koşa dönmek de neydi? İnsan neden böyle bir yapardı ki? Kendine yeni bir hayat kursana.

Biradan büyük bir yudum aldım. Zaten neden umursadığımı ben de bilmiyordum. Hartley'ye ihtiyacım yoktu, hatta bir arkadaş olarak bile yoktu. İstedğim kızı arar çağırırdım, benimle burada takılmak için koşa koşa gelirdi. İstedğim herkesi elde

edebilirdim. Hatunlar bana karşı koyamazdı – hatta buna abimle el ele tutuşmuş şekilde âniden verandada beliren koyu renk saçlı kız da dahildi.

Savannah Montgomery'yle göz göze geldiğimiz an aramızdaki gerilim koptu kopacak bir halat gibi esnedi.

Rahatsız bir şekilde kıpırdandım ve biramdan bir yudum daha aldım. "Selam," diye mırıldandım misafirlere.

İkisi de mayo giymişti. Gideon'ın kaslı kolundan iki havlu sarkıyordu. Savannah'yla barıştığından beri neredeyse her hafta sonu eve geliyordu. Sav bir yıl erken mezun olduğu için onunla beraber üniversiteye gidiyordu ama sanırım mahremiyet açısından Bayview onlar için daha rahattı. Çünkü üniversitede ikisinin de oda arkadaşı vardı.

"Selam. Yüzsek senin için sorun olur mu?" diye sordu Gid.

"Yok, istediğinizi yapın." Havuzu işaret edip şezlonguma yayıldım. "Ben biraz kestireceğim. Selam Sav – üniversiteli bir kadın olarak hayat nasıl gidiyor?"

"Merhaba," dedi gergince. "Hayat güzel gidiyor."

Biraz sinirliymiş gibi hissettim, bu, yatmamızın tek suçlusu benmişim gibi davranan Bayan Mann'da hissettiğim aynı gücenmeydi.

Savannah'yla geçen yıl, o Gideon'la barışmadan önce yatmıştık. O zamanlar hâlâ abimin canını acıtmak için uğraşıyordu ve ben de sanırım... kendi canımı acıtmak için uğraşıyordum.

Reed, Ella'yı şehirden kaçırmıştı ve ben buna çok sinirlenmiştim. O zamana kadar Ella'ya karşı hissettiğim çekim komple yok olmuştu ama bağımız kopmamıştı. Doğrusu, her ne kadar çok fazla arkadaşım olsa da aslında o kadar da arkadaşım yoktu. Hepsi yüzeyseldi.

Ella'yla arkadaşlığımız yüzeysellikten öteydi. Ona güvenmiştim. Bu sabah tam bir pislik gibi davranmış olsa da ona hâlâ güveniyordum.

Reed'in aptal davranışları onu kaçtırtınca kendimi kaybetmiştim. Tıpkı Atlantik Havacılık'ta test uçuşunu geçemeyerek çöle

çakılan ve böylece babamın mühendislerini buna neden olan tasarım hatasını bulmak için taslak aşamasına geri döndüren uçaklardan biri gibi döne döne çakılıyordum. Royal ailesindeki tasarım hatası da bendim, diğerlerine benzemeyen, sık sık yere çakılan ve yanan kişi.

Ancak Savannah'yı benimle yatmaya kimse zorlamamıştı. Evet, yaşandıktan sonra ben de pişmanlık duymuştum ama bütün suçu üslenecek kadar değil. O yatağa iki kişi girmişti. Gideon bunu biliyor ve bunun için bizi kınamıyordu. Dürüst olmak gerekirse, sevgilisi ona geri döndüğü için o kadar mutluydu ki onun bütün günahlarını bağışlamaya hazırды. Zaten kendi günahlarının listesini düşününce, bağışlamaması ikiyüzlülük olurdu.

Gid havluları yanımdaki şezlonga atarak, "Reed'in maçı- na gitmekten vaz mı geçtin?" diye sordu. Sanırım kimse ona Louisiana'ya gitmekten menedildiğimi anlatmamıştı.

"Havamda değiştim," diye yalan söyledim. "Akşamdan kalmaydım."

"Duydum," dedi duygusuz bir sesle.

Savannah sıg kenara ilerleyip ayak parmağını suya batırdı. "Su güzelmiş," diye seslendi Gideon'a. "Hadi yüzelim, Gid."

"Bir dakikaya geliyorum." Tekrar bana baktı. "Sawyer senin sarhoş kıcını akşam eve yeni oyun kurucunuzun taşıdığını ve seni yatağına yatırdığını söyledi."

Daha sonra Sawyer'ın kıcına tekme basmayı aklıma yazdım. Ya da Sebastian'ın. İkizlerin hangisi olursa, ne de olsa şerefsizler ancak bir adam ediyordu. Kız arkadaşlarına sormanız yeterliydi.

"İçkiyi azaltman gerek," diye tavsiye verdi Gideon. "Bu işler için büyüdün artık, East. Yeniden uçmak istediğini sanıyordum."

Kelimeler can yakıyordu. Gid bazen yargılayıcı pisliğin teki olabiliyordu. "Yeniden uçacağım. Sadece bu evden ayrılacağım günü bekliyorum, ebeveyn baskısından uzaklaştığımda. Ayrıca, sırf üniversite seni bir ihtiyara dönüştürdü diye ben de senin

yaptığını yapacak değilim, dostum. Elimden geldiği kadar ergen olmanın keyfini çıkarmak istiyorum.”

Yüzündeki hayal kırıklığı daha da büyüdü. “Tabii, East. Devam et, tadını çıkar o zaman.”

Savannah’ya doğru yürüdü, ben geri şezlonga oturdum, ikisi havuza atladı ve hepimiz sanki abimin kız arkadaşını hiç çıplak görmemişim gibi davrandık.

22

HAFTA SONUNUN KALANI göz açıp kapayıncaya kadar geçti. Hartley'yi gereğinden fazla düşünüyordum ancak onun peşine düşmeyi çok istesem de kendime engel olmayı başarıyordum. Beklemeye ve onunla okulda konuşmaya karar vermiştim. Göt gibi davrandığım için ondan özür dileyecektim, umarım inadını bırakıp beni affederdi.

Pazar akşamı Ella benimle yeniden konuşmaya karar verdi. Televizyon odasında yanıma geldi ve ekrana burnunu kıvırdı. Bir Tarantino filmi izliyordum, oluk oluk kan akıyordu.

"Birileri kan görmeyi özlemiş," diye laf soktu yüzünü buruşturarak.

Omuz silkip ekrana bakmaya devam ettim. "Ah, birden yeniden konuşmaya mı başladık?"

"Evet." Sesinde pişmanlık vardı.

Gülümsememi gizledim. Ella aslında gösterdiği kadar sert değildi. Tanıdığım en iyi kalpli kişiydi ve insanlara delicesine değer verirdi. Zamanına ve çabasına değeceğine inanıyorsa, sevildiğin ve takdir edildiğini hissetmeniz için yeri göğü yerinden oynatırdı.

"Bu hafta sonu sana berbat davrandım, biliyorum," diye itiraf etti. "Bilerek yapıyordum."

Sırıttım. "Hadi canım, gerçekten mi?"

Bana doğru geldi ve sonra yanıma çöktü. "Ders vermeye çalışıyordum."

"Küs kalmakta çok iyi olduğun konusunda mı?"

"Hayır. Davranışlarının insanları uzaklaştırdığını gösterme konusunda." Hayal kırıklığıyla başını iki yana salladı. "Sana değer veren bir sürü insan var, East. Baban, kardeşlerin, ben, Val, takım arkadaşların – hepimiz seni *seviyoruz*."

Omurgamın karıncalandığını hissettim, sanki yüzlerce kirpi dikenini bana batıyordu. İçgüdüsel olarak öne eğilip bardağımı aldım ama sonra içinde maden suyu olduğunu hatırladım. Lanet olsun, daha güçlü bir şeye ihtiyacım vardı.

Kalkmaya yeltendim ama Ella kolumu tuttu. "Hayır," dedi usulca, aklımı okuyarak. "İçkiye ihtiyacın yok."

"Evet, aslında var."

"Olaylar duygusallaştığı ya da sohbet birazcık ciddileştiği her an kendini uzaklaştırıyorsun. Kendini uyuşturarak..."

"Bir başka nasihate daha ihtiyacım yok."

"Bu nasihat değil." Hüsran gözlerini gölgelemişti. "Sadece senin bu kadar sarhoş olmandan ve arkadaşlarınla birer pisliklermiş gibi konuşmandan hoşlanmıyorum..."

Sawyer'ın diyafondan gelen sesi Ella'yı böldü. "Hey, East. Hartley burada."

Hem şaşırdım hem sevindim. Burada mıydı? Gerçekten mi?

Hiç bekletmeden kalkıp kapıya koştum.

Odadan çıkamadan Ella'nın sesi beni durdurdu. "Seni seviyorum, Easton ama endişeliyim."

Sesindeki samimi kaygı duraksamama neden oldu. Ella'yı kötü hissettirmekten hoşlanmıyordum. O, bu dünyada en sevdiğim insanlardan biriydi.

Yavaşça ona döndüm. "Partide sana söylediğim şeyler için özür dilerim," diye mırıldandım. "Seni incitmek istememiştim."

"Biliyorum." Durakladı. "Ben sadece seni uzun süre çevremde görmek istiyorum, bu yüzden... kendine dikkat et."

Ona kaygısız bir tavırla tek parmağımla selam çaktım. "O iş bende."

Girişteki hole ulaştığımda Hartley'yi annemin portresinin şöminenin üzerinde asılı olduğu oturma odasını gözetlerken buldum.

"O annem," dedim Hartley'ye.

"Çok güzel."

"İçeri girmek ister misin?"

"Olur."

Kapıyı iterek genişçe açtım. Oturma odası annemin en sevdiği yerdı. Devasa bir odaydı, bir ucunda zeminden tavana uzanan iki pencere, diğer ucunda ise şömine vardı. Buraya en son babam Brooke'la nişanlandığını duyurduğu zaman girmiştim.

"Ona çok benziyorsun," dedi Hartley, gümüş bakışları portreye sabitlenmişti.

Annemin oval yüzüne baktım. "Hepimiz onun saçlarını ve gözlerini almışız."

Hartley başını iki yana salladı. "Hayır, yüz şekliniz benziyor. Ve kaşların. Annenin mükemmel kaşları var, seninkiler de öyle."

"Sanırım?" Bu konuda pek düşünmemiştim. "Sen kime benziyorsun – annene mi babana mı?" Ânında sözlerimi geri alabilmeyi diledim. Ebeveynleri hakkında konuşmaktan nefret ettiğini biliyordum. "Unut gitsin."

"Hayır, sorun değil." Omuz silkti. "Daha çok babama benziyorum. Ablam, Parker, anneme çekmiş. Zarif. Tatlı."

Burnumdan güldüm. "Lokantada pek zarif ve tatlı görünmüyordu."

Yine dilimi koparmak istedim. Neden sürekli aptalca şeyler söyleyip duruyordum?

Ancak Hartley beni şaşırtarak bir kolunu şömineye yasladı ve parmak uçlarıyla maun çerçevenin alt kısmını okşadı. "Tatlı ve zarif olmak onun silahı. Onu kızdırmak istemezsin çünkü o tam bir melektir. Onun onayını almak istersin. Sevgi ve ilgisini."

Vay be. Annemden bahsediyor gibiydi. "Ama bunu asla elde edemezsin çünkü o çok bencildir."

Şaşırtma sırası bendeydi. Kaşları bir tık havaya kalktı. "Böyle birini tanıyor musun?"

Portreyi gösterdim.

Hartley'nin güzel dudakları aşağıya doğru kıvrıldı. "Kötüy-müş." Yüzüme bakacak şekilde döndü. Elleri kenetlenmişti. Sanki aralarında bir şey tutuyor gibi görünüyordu ama ne olduğunu anlayamadım. "Önceki gece için özür dilerim. Kontrolümü kaybettim ve sebepsiz yere sana patladım."

Sanki içimde kocaman bir balon patlamış gibi nefes verdim. "Hayır. Kahretsin, asıl ben özür dilerim. Üzerine gelip durdum."

Beni susturmak için elini kaldırdı. "Sen başlamadan önce benim özür dilememe izin verir misin?"

"Peki." Ağzımın fermuarını çekiyormuşum gibi yaptım.

Dudakları seğirdi. "Önceki gece şımarıklık yaptığım için çok üzgünüm. Sana bağırduğım için özür dilerim. Kolyeyi kopardım için de özür dilerim. Çok kötü bir davranıştı." Elime uzandı ve avucuma bir şey bıraktı.

Merakla ve heyecanla hediyeye baktım. Gümüş klipsi olan ince, deri bir bileklikti.

"Çok büyük bir şey olmadığını biliyorum..."

"Bu harika," diye böldüm lafını. Bilekliği uzattım. "Bileğime taksana."

Takarken parmakları titriyordu. Onu kollarıma çekip kucaklamak istedim ama klipsi takana kadar bekleyecektim.

Bilekliğin kızıl kahve derisi, bronz tenimde güzel görünüyordu, ayrıca gümüş detayını da sevmiştim. "Bayıldım," dedim ona.

"Saat dışında hiçbir şey takmadığını biliyorum ama..."

"Bu mükemmel. Başka bir şey söyleme çünkü buna bayıldım ve kimsenin kötülemesine izin vermem, senin bile." Bileğimi havaya kaldırdım. "Manyak görünüyor."

Sırıttı. "Ne kadar manyak bilemem ama beğendiğine sevindim. Ah, sana bir başka hediyem daha var."

“Öyle mi?” diye sordum ihtiyatla. Fazla hevesli görünerek onu korkutup kaçırmak istemiyoordum.

“Diğer hediyeim ise şu – ailemi kızdıracak bir şey yaptım ve onlar da beni uzaklaştırdı.” Parmakları resmin çerçevesinde dalgın dalgın gezindi. “Bir kız kardeşim var. Sana ondan bahsetmiş miydin?”

Başımı iki yana salladım. “Hayır, ama internette bulduğum bir makalede fotoğrafını gördüm.”

“Adı Dylan. On üç yaşında. Son üç yılda onunla yalnızca sekiz kez konuşabildim.”

Hartley konuşmayı kesti. Ağlamak üzere olduğunu görebiliyordum.

Ona doğru yaklaştım ama bir elini havaya kaldırdı. “Hayır. Şu anda şefkati kaldıramam. Kendimi tutamayıp ağlarım ve bunu yapmak istemiyorum.”

“Ben Reed’le haftada en az bir kez konuşuyorum,” diye itiraf ettim. “Kardeşlerimle yılda birkaç kereden fazla görüşmüyor ya da konuşmuyor olsaydım duygusal çöküntüye uğrardım.”

“Evet... pek kolay değil.” Arkasını dönüp başını eğdi. Birkaç damla gözyaşını sildiğinden şüphelendim ama bunu fark etmemişim gibi davrandım.

“Onu kaçırmalıyız,” diye önerdim.

“Kız kardeşimi mi?”

“Evet. Okuluna gideriz ve gün içinde onu gizlice alır iskeleye gideriz. Ne dersin?”

“Keşke.”

“Ciddiyim. Gizli işlerde iyiyimdir. Bu işi kimseye fark ettirmeden başarabilirim. Geçmiş deneyimlerime göre senin çok sevdiğin *funnel* pastalardan alırız ona. Hayvan kulaklı saç bandı da alırız. Sana ve Dylan’a tavşanlı, bana da kaplanlı.”

Hartley güldü. “Neden bana kaplan, sana tavşan değil? Pembeler içinde tatlı görünürdün.”

“O kadar tatlı olurdu ki tüm panayır olduğu yerde donakalır ve sonra Dylan hiçbir şeye binemezdi.” Göz kırptım.

Hartley'nin gülümsemesi büyüdü ve son yirmi dört saattir içimi yiyip bitiren o gergin, huzursuz, berbat ruh hâli uçup gitti.

"Onu görmek istiyorum!" Biri girişteki holden bağıırıyordu.

Tanıdık erkek sesi olduğum yerde donup kalmama neden oldu.

"Ella evde değil." Bu buz gibi cevap babamdan gelmişti.

"Saçmalık. Burada olduğunu biliyorum," diye kükredi Steve. "Yolumdan çekil, Callum. O benim kızım ve onunla konuşmam gerek."

Hartley omzumu dürttü. "Gitsem iyi olur," diye mırıldandı.

Duyduklarından o da en az benim kadar rahatsız olmuştu ancak sebeplerimiz farklıydı. O benim utandığımı düşünüyordu, bense Ella için endişeleniyordum. "Hayır. Burada bekle," diye fısıldadım.

Babam, "Senin tek yapman gereken ondan uzak durmak," diye yapıştırdı lafı. "Senin için uzaklaştırma emri çıkarmayışımızın tek nedeni, buraya gelecek kadar aptal olduğunu düşünmememizdi."

Steve, "Kapıyı açan sendin," dedi alaycı bir şekilde.

Kapıya doğru birkaç santim yaklaştığımda babamla Steve'in sesleri daha yüksek gelmeye başladı. Babamın Steve'i içeriye almasına şaşırmışım. Umarım Ella uzaktaydı ve babasının burada olduğunu bilmiyordu.

Cebimden telefonumu çıkarıp Reed'e mesaj attım.

Steve burda

Biliyorum. Ella yazdı

Kahretsin.

Nerdesin? diye sordu Reed.

Oturma odasında. Ella nerde?

Merdivenlerin başında

"Siktir," diye mırıldandım.

Hartley yanıma geldi. "Sorun ne?"

"Ella'nın biyolojik babası bu kapının ardında sorun çıkarı-

yor.” Parmağımıyla, tartışmanın hâlâ devam ettiği fuayeyi işaret ettim.

“Başka bir seçeneğim mi vardı ki?” dedi babam. “Arabayı oraya park edip manyak gibi kornaya asılarak tüm mahalleyi ayağa kaldırıyordun. Polisi aramadığım için şanslısın.”

“Neden aramadın?” diye dalga geçti Steve.

“Çünkü Ella yeterince şey yaşadı. O kızın en son ihtiyacı olan şey, babasının bir kez daha kelepçelerle götürülmesi. Ciddiyim, Steve. Onun yanına bile yaklaşamazsın. Onu vasisi sen değilsin artık – benim. Mahkeme...”

“Sıçarım mahkemeye!”

Hartley irkildi. Güven vermek için elimi omzuna koydum.

“O benim kızım, Callum. Senin o bok çuvalı avukatların sana ne masal anlatıyorlar bilmiyorum ama Ella benim lehime tanıklık yapacak, savcılık için değil. Kendi öz kızım aleyhimde tanıklık yapmayacak.”

Hartley bir şaşkınlık nidası atıp sonra eliyle ağzını kapadı.

Dudaklarımı kulağına yaklaştırdım. “Bir de utanç verici sırlar olduğunu düşünüyorsun, ha? Güven bana, sahip olduğun hiçbir sır biz Royallarınkinden daha kirli değildir.”

“Siz Royallar zaten her zaman her şeyde en iyisi olmak zorundasınız,” diye espri yapmaya çalıştı. Yüzü solgun, gözleri kocaman açılmıştı.

“Hayatıma hoş gelsin.” Elini aldım ve sıkıca tuttum. O da karşılık olarak benimkini sıktı.

Babalar holde hâlâ kavga ederken biz burada birbirimizi teselli ediyorduk.

Babam soğuk bir sesle, “Sen artık bu ailenin bir parçası değilsin,” dedi. “Ella’nın babası değilsin. Oğullarımın vaftiz babası değilsin. Benim dostum ya da iş ortağım değilsin. Bir dahaki karşılaşmamız, kızının senin aleyhinde tanıklık edeceği mahkeme olacak.”

“Bunu göreceğiz,” diye cevapladı Steve.

Ön kapı çarpıldı. Babamın mermer zeminde yankılanan ayak seslerinin kesilmesini bekledikten sonra hole göz attım. Boştu. Arkamdan onu da çekerek, "Hadi gel," dedim Hartley'ye.

"Nereye gidiyoruz?"

"Ella'yı bulmaya."

Hartley başını iki yana salladı. "Sen git. Onunla bu konuda konuşmak garip hissettirir."

"O dert etmez..."

Hartley, "Bu beni ilgilendiren bir mesele değil," dedi üzerine basa basa. "Ayrıca, gerçekten gitmem gerek. Yarına yetiştirmem gereken ödevim var. İşten çıkar çıkmaz buraya geldim."

Kapıdan çıkmadan önce elini yakaladım. "Bekle." Alnım kırıştı. "Kardeşin ve ailenle olanlar hakkında daha çok şey öğrenmek istiyorum. Yarın bana daha fazlasını anlatır mısın? Belki öğle yemeğinde?" Sesizliğini korudu, hayal kırıklığımı bastırdım. "Ya da benden saklanmaya devam edebilirsin."

Yanakları kızardı. "Özür dilerim. Haklısın. Senden saklanıyorum. Ama bilerek değil. Kendim hakkında konuşmaktan hiçbir zaman hoşlanmadım. Yatılı okula gitmeden önce bile biraz yalnız takılan biriydim. Yani demek istediğim, erkek arkadaşlarım oldu..."

"İsimlerini ve adreslerini alayım," diye emrettim. "Kimi pataklayacağımı bilmem gerek."

Bunun üzerine güldü. "Ah, sakın ol. Onlar tarih oldu. Ama evet, onlar dışında pek güvendiğim kimse olmadı. Bu konuda pek iyi değilim sanırım."

"Kesinlikle."

Hartley belli belirsiz gülümsedi. "Daha gencim – hâlâ öğreniyorum, büyüyorum, falan filan, öyle değil mi?" Omuz silktili. "Daha iyi bir arkadaş olmaya çalışacağım. Buraya gelmemin asıl nedeni de buydu zaten."

Tokalaşmak için elini uzattı, ilk düşüncem bunu es geçip doğruca onu kucaklamaktı. Ama sonra dostluk tokalaşmasına kendimce karşılık vermem gerektiğini hatırladım.

Elini ellerimin arasına aldım. Muhtemelen normal bir arkadaşın tutacağından daha uzun süre tuttum ama ben de daha gençtim. Hâlâ öğreniyor, hâlâ büyüyordum, falan filan.

Yine de elimi tutan biri varken bunları yapmak iyi geliyordu. Özellikle de hediyesi bileğimdeyken.

23

ERTESİ SABAH ANTRENMANA ayaklarımı sürüyerek gittim. Akşamdan kalma olduğum için değil, dün gece geç saatlere kadar Ella'yla film izlediğim için. Steve'in eve gelmesine üzül-müştü, ben de onun dikkatini dağıtmaya çalışmışım. Şimdiyse dört saatlik uykuyla hayatta kalmaya çalışıyordum. Koç eğer ayılmazsam siktiğimin çimlerine kusana kadar beni sike sike koşturacağını söyledi.

Koç Lewis'in ağzı biraz bozuktur.

Bana biraz enerji vereceğini umarak enerji içeceği içtim. Hiç etkili olmadı ama Koç antrenmanın kalanı boyunca dikkatini pek bana vermemişti zaten. Cuma akşamı maçta uygulayacağımız birkaç yeni taktik hakkında Bran'le konuşmakla meşguldü.

Koca bir okul günü uçup gitti, bir baktım ki son dersteyiz. Sınfa girdiğimde ilk fark ettiğim şey Bayan Mann'ın masasında olmayışydı. Onun yerinde bir yedek öğretmen oturuyordu. Normalde buna sevinirdim. Çünkü yedek öğretmen demek, Ella ve Hartley'yle konuşabileceğim ve sonuçlarından korkmadan derste üretken hiçbir şey yapmayacağım anlamına geliyordu. Ama bunun için çok yorgundum.

Kendimi sandalyeme bırakıp sesli bir iç çektim.

Ella alaycı bir gülümsemeyle, "Ah, ne kadar da neşeliyiz," dedi.

"Çok uykum var," diye homurdandım. "Yatağa ikide gittim ve beş kırkta uyandım."

"Ben de," dedi Ella neşeyle. French Twist isimli pastanede çalışmak için sabahın köründe kalkıyordu. "Ama ben gayet iyiyim."

"Aferin sana," diye mırıldandım.

Sırıttı. "Bu arada takın güzelmış."

Bileğimi kaldırıp deri bilekliği gösterdim. "Bu mu? Kankamdan hediye." Utangaç bir kakhaha atan Hartley'yi dürtüm.

"Ögle yemeğinde neredeydin?" diye sordu.

"Takım toplantısı. Cumadan önce öğrenmemiz ve görüş belirtmemiz gereken bir sürü yeni taktik var. Koç canımıza okuyor."

Konuşmak için ağzını açtı ama yedek öğretmen lafını kesti.

Siyah çerçeveli hipster gözlüğünün üzerinden sınıfı tarayan adam, "Easton Royal?" diye seslendi. Elinde, okuldaki her öğretmenin sahip olduğu iPad'den vardı; tablet onların en temel iletişim aracıydı.

Elimi kaldırıp kendimi işaret ettim. "Benim, hocam. Ne oldu?"

"Müdürün odasına çağrılıyorsun. Lütfen eşyalarını topla ve gecikmeden ana ofise git."

"Eyvah," diye mırıldandı Hartley yanımdan.

O sırada Ella ise bıkkın bir ifade takınmıştı. "Bu kez ne yaptın, East?"

Bu yoruma o kadar içerledim ki boğazım yandı. Hayatımdaki herkes benimle ilgili hep kötü düşünüyordu. Hiçbir şey yapmadığım hâlde sürekli bir hata yaptığımı düşünüyorlardı.

Maalesef ki Ella bu soruyu sormakta haklıydı çünkü görünüşe göre bir şey yapmıştım.

Ya da şöyle diyeyim, *birine* bir şey yapmıştım.

Beş dakika sonra müdürün odasına girdiğimde ilk gördüğüm kişi Bayan Mann oldu.

Beringer masasında, babamsa Bayan Mann'ın karşısındaki sandalyede oturuyordu.

Siktir.

Beringer tartışmaya yer bırakmayan bir sesle, "Otur, Easton," diye emretti.

Boncuk gözlerinde daha önce hiç görmediğim ölümcül bir parıltı vardı. Normalde, sandalyeye gideceğini kabullenen bir idam mahkûmu gibi yenik bir ifade takıncıydı. Beringer bu okul üzerinde hiç kontrolü olmadığını biliyordu – çünkü kontrol, onun maaşını ödeyen milyarder ebeveynlerdeydi. Ancak bu sabahki ifadesine bakılırsa bir şey üzerinde gerçekten de gücünü kullanacak gibiydi.

Benim üzerimde mi?

Bakışlarım Bayan Mann'a kaydı. Hayır, gücünü üzerinde kullanacağı kişi Bayan Mann'dı. Babam beni bu durumdan kurtarırdı. Bu durum her neyse artık –burada olma nedenimize dair sağlam bir hissiyatım vardı aslında– Beringer'ın konumunun güçsüz olmakla uzaktan yakından alakası yoktu. Giyotini tutan kişi oydu, kesilecek baş ise Bayan Mann'a aitti.

"Bütün bunlar neyle ilgili?" diye sordum. Beringer'a sinirli, babama da mazlum bir bakış attım. İhtiyaç hâlinde iyi bir yalancı olabiliyordum.

"Evet," dedim babam, "konu nedir, Francois?"

Babamın adama ilk ismiyle hitap etme güç taktiğini kullanmasına bayılmıştım.

Beringer parlak maun masanın üzerinde ellerini ovuşturdu. "Kulağıma çok ciddi bazı iddialar çalındı. Korkarım ki bu iddiaları görmezden gelemeyeceğim..." Bir polisiye dizisindeki beceriksiz dedektif gibi kaygı verici şekilde duraksadı. Tek ihtiyacı olan gerilim müziği idi. *Dırım-dım-dırım.*

"Söylesene hadi," diye çıkıştı babam, bu tiyatrodan o da sıkılmıştı. "Bunun için yönetim kurulu toplantısından çıkıp geldim." Hızlıca Bayan Mann'a baktı. "Siz oğlumun matematik öğretmeni misiniz?"

Bayan Mann zayıfça başını salladı. Eğer rengi biraz daha atarsa kâğıttan bir farkı kalmayacaktı.

“Ee, oğlum derste ne gibi bir sorun çıkardı?” diye sordu babam ona. “Kopya mı çekti? Sınav sonuçlarını ele geçirip onu arkadaşlarına mı sattı?” Geçmişte çiğnediğim kuralları sıralıyordu.

“Hayır, Callum. Durum bundan daha vahim,” dedi Beringer sert bir şekilde.

İşte babam o zaman alarına geçti. Sanki kadını ilk kez görmüş gibi Bayan Mann’ı tekrar incelediğinde yüzü edişeyle doldu. Güzelliğini, gençliğini gördü.

Bana bakış attığında gözleri bariz bir hayal kırıklığıyla doluydu.

“İsimsiz bir kaynak sayesinde, oğlunla Bayan Mann’ın uygunsuz” –anlayışlı bir şekilde durakladı– “bir ilişki yaşamış olabileceği öğrenmiş bulunuyoruz.”

Bayan Mann sıkıntılı bir ses çıkardı. Gözleri kısa bir anlığına benimkilere kilitlendi ve onun da önceki gün okulda ettiğimiz yemini düşündüğünü anladım. İnkâr et, inkâr et, inkâr et.

Plana uyan ilk ben oldum. “Bu saçmalık!” Beringer’a saf bir şaşkınlıkla baktım, sanki ergen bir oğlanın seksi öğretmeniyle yatması duyduğum en saçma şeymiş gibi. “Ona asla dokunmadım.”

İnkârım karşısında Beringer şaşırmış gibi görünüyordu. Ne düşünüyordu, bunu kabulleneceğimi mi? Geri zekâlı.

“Anlıyorum,” dedi. Durakladı ve sonra Bayan Mann’a döndü. “Sen bu konuda ne söyleyeceksin, Caroline?”

Adı Caroline mıydı? Hiç bilmiyordum.

“Ne mi söyleyeceğim?” diye tekrar etti. Kahretsin, sakın ve kararlı ses tonuna imrenmişim. “Söyleyeceğim şu, Francois, beni buraya çağırıp da öğrencimle yasak ilişki yaşamakla suçladığın için gerçekten aşağılanmış, şok olmuş ve iğrenmiş hissediyorum.”

“İnkâr mı ediyorsun?” diye sordu müdür.

“Tabii ki inkâr ediyorum!”

Gülümsememi gizledim. Matematiği boşverin – bu kadın oyunculuk dersi vermeliydi.

Onunkine benzer bir öfkeyle, “Hem de yüzde yüz bir inkâr,” diye araya girdim. “Yaşlı bir kadınla asla yatmam...” Hızla Bayan Mann’a baktım ve “Alınmayın,” dedim.

“Alınmadım,” dedi dişlerini sıkarak.

“İnanın bana, kendi yaşıtlım kızlardan yeterince ilgi görüyorum.”

Kısa bir sessizlik yaşadı.

Babam yine Bayan Mann’ı inceliyordu. “Kaç yaşındasın, Caroline?” diye sordu.

“Yirmi dört yaşındayım, efendim.”

Babam Beringer’a döndü. “Easton da on sekiz yaşında. İstenmeyen bir şey yaşandıysa bile bu bir suç değil.”

“Haklısın, suç teşkil etmiyor. Ancak maalesef ki etik değil. Eğer bu doğruysa...”

Bayan Mann ve ben, “Doğru değil,” dedik. Aynı anda ve kızgın bir şekilde.

Hayatımızın performansını sahneliyorduk. Ona beşlik çakmak istedim.

Sonradan aklıma gelen bir düşünceyle, “Aslında,” dedim, “bu iddiaları kimin ortaya attığını gerçekten öğrenmek istiyorum çünkü konuşmanız gereken kişi o.” Beringer’a bir kaşımı kaldırdım. “Bilirsiniz, yalan söylediği ve bir Astor Park öğretim üyesinin itibarını zedelemeye çalıştığı için.”

Dramatik bir edayla Bayan Mann’ı işaret ettim. Oyuna ısınmaya başlıyordum.

“Bayan Mann harika bir öğretmendir,” diye açıkladım. “İnanmazsınız ama matematiği bile eğlenceli kılıyor. Dikkatimi çekmek ne kadar zordur bilirsiniz...”

Babam hafifçe burnundan güldü.

“Ama o derslere katılmamı sağlıyor, o kadar ki her gün Matematik dersine girmeyi ipe çekiyorum.” Beringer’ın kaşları ça-

tıldığında hemen elimi kaldırdım. "Sadece öğrenmek için, efendim. Başka bir şey için değil."

"Al işte," dedi babam hızla. "Sanırım oğlum ve bu genç hanım söyleyeceklerini söylediler. Bu isimsiz muhbir dışında, uygunsuz bir ilişki yaşadıklarına dair başka kanıtınız var mı?"

Müdür duraksadı. Sonra belli belirsiz omuzları çöktü. Elinde hiç kanıt yoktu, bunu hepimiz biliyorduk.

Babam, "Tanık var mı?" diye üsteledi. "Onları birlikte gördüğüne dair yemini edebilecek biri?"

Beringer başını iki yana salladı. "Hayır, elimizde sadece bir öğrencinin söyledikleri..."

Öğrenci mi?

Bu, dikkatimi çekmişti. Hangi şerefsiz beni Beringer'a ihbar etmişti?

Ella ya da Val olamazdı. Hartley veya takım arkadaşlarımdan biri de değildi. Oğlanlardan biri başka birine bir şeyler yumurtlamış olabilirdi gerçi. Ve o biri de Beringer'a söylemişti.

Öyleyse Bayan Mann'ın kovulmasını isteyecek kadar acımasız, benim başımı belaya sokmak isteyecek kadar da sinsi olan kişi kimdi?..

Hımm. Kimin böyle bir şey yapabileceğine dair iyi bir fikrim vardı.

Neyse ki bu aptal toplantı, Beringer'ın kanıt eksikliğini kabullenmesinden sonra sona ermişti. Gitmemize izin vermeden önce, gözünün bu konu üzerinde olacağını bilmemizi istedi. Bayan Mann oflayıp duruma uygun kızgın ve homurtulu sesler çıkarak onunla özel olarak konuşmak istediğini söyledi.

Babamla birlikte tek kelime etmeden ofisten ayrıldık. Babam elini omzuma koydu ve ikimiz Beringer'ın sekreterini kibarca selamladık. Lobiden çıkıp da etrafta bizi duyacak kimsenin olmadığından emin olunca babam sessizce küfretti.

"Tanrım, Easton. Bir öğretmenle mi?"

Masumca gözlerimi kırıştırdım. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

“İnandığının aksine, iyi bir yalancı değilsin, evlat.” Öfkeyle başını iki yana salladı. “En azından bunun bittiğini söyleyerek içimi rahatlat?”

“Neyin bittiğini?”

“Easton.” Sakinleşmek için derin bir nefes aldı. “Pekâlâ. Biliyor musun? Tek kelime etme. Bu sorumsuz çılgınlık artık devam etmiyorsa sadece başını salla.”

Bu kez aptalı oynamadım. Başımı hızla salladım.

Babam rahatlamış görünüyordu. “İyi. Öyle kaldığından emin ol.” Hızlı bir vedanın ardından ön kapıdan çıkıp gitti.

Onun merdivenlerden inip ön tarafta bekleyen arabasına binişini lobinin camlarından izledim. Şoförü Durand arka kapıyı kapatıp sürücü koltuğuna geçti. Araba, muhtemelen Callum Royal’ı Atlantik Havacılık’ın merkez binasına götürmek üzere hızlandı.

Cilalı zeminde tıkırdayan topuk seslerine döndüm. Kim olduğunu görünce kaşlarım çatıldı.

Felicity sesinde gayet belirgin bir neşeyle, “Her şey yolunda mı?” diye sordu. “Beringer’in ofisine çağrıldığını duydum ve biri bana öğretmeninin de çağrıldığını söyledi. Ne tesadüf ama!”

“Rol yapmayı kes,” diye emrettim kısık sesle. “Bu işte senin parmağının olduğunu biliyorum.”

“Hangi işte?”

Gözlerini kırptırışını görmezden geldim. “O kadın işini kaybedebilirdi, Felicity.”

Hiç tepki vermedi. Hatta bana gözlerini devirirken umursamazdı. “O kendi kuyusunu kazdı. Bir öğrenciyle yatıp kalktı ve şimdi de yaptıklarının sorumluluğunu çekecek.”

Çok değil, kısa bir süre önce ben de aynen onun gibi düşünüyordum. Şimdiyse, işini kaybetme olasılığıyla karşı karşıya kalan Bayan Mann’ın gözlerindeki korkuyu aklımdan atamıyordum. Benim aptal, azgın davranışlarım nerdeyse kadının kariyerini mahvediyordu ve bu yüzden kendimi çok kötü hissediyordum.

Felicity'nin zafer kazanmış ifadesiyle yüz yüze geldim. Eğleniyor gibi görünüyordu.

"Tebrikler, cuma akşamı partini mahvetmemin acısını çıkar-
dın," dedim dişlerimi sıkarak. "Artık ateşkes yapabilir miyiz?"

"Ah, tatlım. Ateşkes mi?" Geniş, boş lobide yankılanacak şekilde sesli güldü. "Üzgünüm ama savaş daha yeni başlıyor."

24

HARTLEY'Yİ DOLABIMIN yanında, yüzünde endişeli bir ifadeyle dikilirken bulunca şaşırdım. Matematik kitabını göğsüne bastırarak, "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

"Her şey yolunda." Eşyalarımı dolabıma atıp kolunu tuttum. "Yiyecek bir şeyler almaya ne dersin?"

Hayır demesini bekliyordum ama hiç tartışmadan peşimden geldi.

Ana binadan çıktığımızda Ella yanıma geldi. "Easton, ne oldu? Birileri Callum'u okulda gördüğünü söyledi."

"Sonra anlatırım. Hartley'yle bir yere gitmem gerek." Hartley'nin kolunu çekiştirdim. "Hadi gel."

Kamyonetime atladık. Hartley tek kelime etmedi. Müdürün odasında onların ona anlatmaktan korkuyordum. Benden nefret edecekti.

Ancak hiç filtresi olmayan ağzım açıldı ve her şeyi yumurtlamaya başladı.

"Biri Bayan Mann olayını öğrenmiş ve Beringer'a söylemiş." Hartley irkildi. "Ah, hayır."

"Ah, evet."

"Bu konuda bir kere bile böbürlenmedim."

“Öyle bir şey yapacağını düşünmedim zaten. Ama nasıl ortaya çıktı? O kapıyı açan tek kişi bendim.” Bir an sessizleşti, sanki o günü hatırlamaya çalışıyor gibiydi. “O gün bir şeyler görmüş olabilecek başka insanlar da vardı sanırım koridorda. Fakat neden şimdiye kadar beklediler ki?”

“Ben kimsenin bir şey gördüğünü sanmıyorum.”

“O zaman nasıl ortaya çıktı?”

Doğruca önüme odaklandım. Bunu itiraf ettiğimde yüzünde oluşacak ifadeyi görmek istemiyordum. “Yanlışlıkla ben bir şeyler söylemiş olabilirim. Aptallık ettim. Pash, bir Astor kızıyla takılmam konusunda beni darlıyordu, ona hayır dediğimde ise biraz mücadeleden hoşlandığımı ima etmiş olabilirim.”

“Yani Pash mi söyledi?”

“Şey, Ella ve Val yapmadığına göre.”

“Easton Royal! Kaç kişiye anlattın?”

“Çok fazla,” dedim çaresizce.

“Neden? Neden böyle bir şey yaptın? Bayan Mann’la aranızda geçenlerle övünüyor musun yoksa? Kovulacağı için mutlu musun?”

“Kovulmayacak. İnkâr edip hiçbir şey yaşanmadığını söyledik. Hayır, övünmüyorum ve kovulmasına da sevinmem. Ben sadece... iyi vakit geçirmek istemiştım.”

Cevabım kulağa korkunç geliyordu çünkü Easton Royal olmak ve hayattaki tek amacımın beni mutlu eden şeyleri yapmak olması dışında bir savunmam yoktu. Yani kimse zarar görmediği sürece her şey yolundaydı. Sorun şuydu ki, daima birileri zarar görüyordu.

Hartley’nin, haklı olarak saldırıya geçmesini bekledim ama o beni şaşırttı.

“Pekâlâ. Olan olmuş, üzerine durmanın anlamı yok, öyle değil mi?”

Haklıydı. Ona minnettar bir bakış atıp arabayı çalıştırdım. “Nereye gidelim?” diye sordum, okulu ardımızda bırakırken.

“Benim evimin oradan geçer misin?”

Sesi çok kararsız çıkmıştı, bu da gülümsememe neden oldu. Neden endişeleniyordu ki? Evini kurcalayacağımdan mı? Zaten iki kez oraya gitmiştim. “Olur. Yemek alıp senin evde mi yiyelim yani?”

“Kendi dairemden bahsetmiyorum.” İç geçirdi. “Evim... eski evim.”

“Ah.” Bu kadar mankafa olduğum için alnıma bir tane patlatmak istedim. “Olur.”

Sessizlik içinde on dakikalık bir yolculuk yaptık. Binlerce soru sormak için ölüyordum ama mucizevi bir şekilde çenemi kapalı tutmayı becerebildim.

“Kavşağa dikkat et,” diye mırıldandı yaklaştığımızda.

“Evet, biliyorum. Buraya ilk geldiğimde neredeyse kardeşlerime çarpacaktım.”

“Lauren yolun aşağısında oturuyor.” Hartley öteyi işaret etti.

“Tahmin ettim.”

Araba yolunu geçtim ve bir U dönüşü yaptıktan sonra giriş kapısının baktığı sokağın karşısında kamyoneti durdurdum. “Bir minibüs yerine kamyonetimin olması iyi bir şeymiş. Yoksa birini kaçırmaya geldiğimizi düşünebilirlerdi. Öyle bir şey yapmıyoruz, değil mi?”

Ona yarı ciddi, yarı eğlenir bir bakış attım yandan. Benimle bir parça bile ilgilenmiyordu. Gözleri eve takılıp almıştı.

Evin soluna, yan kapıya yakın park edilmiş iki araba vardı. Biri, Bol Kepçe Lokantası’nın önüne park edildiğini gördüğüm Mercedes SUV’ydı. Sanırım bu Parker’ın arabasıydı. Evin ön pencereleri tüllerle kapalıydı, o yüzden içeride neler olduğunu tam olarak göremiyorduk.

Hartley birden, “Orada neler olduğunu sana anlatmak istedim ama yapamam,” dedi.

Kaşlarım çatıldı. “Neden?”

“Çünkü ailemin güvenini yeniden kazanmaya çalışıyorum. Annemi benimle görüşmeye ikna etmeyi umuyorum. Ama geçmiş hakkında konuşursam, cezalandırılmaya devam ederim.”

Meraktan ölüyor olsam da daha fazla bilgi almak için üstelemedim. “Gidip baban evde mi diye kontrol etmemi ister misin? Belki süt almaya gitmiştir.”

Burnundan güldü. “Ölüyor olsa ve onu içerek hayatının kurtulacağını bilse bile kendi gitmez, annemi gönderir. Ama hayır, evde değil.” Arabaları işaret ett. “Beemer’ı orada değil. Parker’ınki orada gerçi...”

Evden insanlar çıkmaya başlayınca sustu. Koyu saçlı bir oğlanı kucağında taşıyan Parker’ı gördüm. Yanında Joanie Wright ve parlak siyah saçları olan uzun bir adam vardı. Arkalarında güzel bir elbiseyle rugan ayakkabılar giymiş küçük bir kız, dar bir yırtık kot pantolonla dar, göbeği açık bir üst giymiş asık yüzlü bir ergenin elini tutuyordu.

Hartley bir elini cama yapıştırdı ve sızlandı. Asık suratlı ergenin onu duyduğuna yemin edebilirdim. Kız birden durdu ve bizim olduğumuz yöne baktı.

Hartley’nin yakalanmasını istemediğim için konsolun üzerinden uzanıp kafasını aşağıya çektim. Göğsümün altında vücudunun sessiz çıkırıklarla sarsıldığını hissedebiliyordum.

Bir elimle yüzününün yanını okşadım ve fısıltıyla gördüklerimi aktardım. “Arabalara biniyorlar. Dylan ve bir adam...”

“Parker’ın kocası.”

“...Parker’ın kocasıyla Dylan ablanın arabasına biniyorlar. Parker yolcu koltuğunda. Küçük kız annenle gidiyor.”

“Macy annemin favorisidir,” diye mırıldandı Hartley.

Arabanın kapıları kapandı ve kırmızı sinyal lambaları yandı. “Kızlar orada güvende mi?”

Tereddüt etti. “Sanırım güvendeler.” Ama sonra, biraz daha zorlayarak, “Evet. Babamla aramızdaki olay bir defaya mahsus-tu,” dedi.

Tereddüt edişinden hoşlanmamış olsam da bir şey demedim. Arabalar hareket edince daha da aşağıya kaydım. Motorlar gürledi ve sonra giderek uzaklaştılar.

Artık oturmak güvenli olduğundan Hartley'nin üzerinden çekildim. "Peşlerine düşmemi ister misin?"

"Hayır."

"Peki. O zaman ne yapıyoruz?"

Hartley bakışlarıyla buluştu. "Hırsızlığa ne dersin?"

Gözyaşlarıyla parlayan gözlerini görmezden gelip sııttım. "En sevdiğim on aktiviteden biridir."

"Eminim öyledir."

İkimiz arabadan indik ve ailesinin az önce çıktığı yan kapıya doğru koştuk. Kapının yanından geçip gitti. Ona evin arkasında yetiştim.

Her güzel Güneyli evinin bir verandası olurdu, bu da farklı değildi. Geniş, çevrili veranda evin cephesi boyunca uzanıyordu. Biri mutfığa, diğeri oturma odasına açılan iki Fransız kapı yerden tavana uzanan pencerelerle çevrelenmişti.

İlk kapıyı denedi. O kilitliydi ama ikincisi açıktı. Kapı açıldığında bir bip sesi duydum ve çerçevenin üzerindeki kırmızı ışığı fark ettim. Güvenlik sistemi kapıların ne zaman açılıp kapandığını kaydediyordu.

"Boşver onu," dedi Hartley. "Görüntüden ibaret. Babam onu ben çocukken taktırdı ama aradığında yeterince hızlı gelmedikleri için güvenlik şirketiyle tartıştı ve bu yüzden hizmeti iptal etti."

Başımı sallayıp etrafı inceledim. Gayet güzel bir evdi. Deterjan gibi kokuyordu. Kusursuz görünüyordu.

Hartley oturma odasını geçip merdivenlere yöneldi. Peşinden gittim, merdivenlerin tepesinde durakladığında ben de durdum.

"Hangi oda seninki?"

Soldaki son odayı işaret etti.

"Sakıncası var mı?" diye sordum çünkü meraklan ölmek üzereydim.

Bana hafifçe gülümsedi. "Keyfine bak."

Garip bir şekilde, o sağdaki ikinci odaya gitmeyi tercih etti. Koridorun sonuna doğru ilerledim. Hartley'nin odasına. Kahret-

sin, çok heyecanlanmıştım. Nihayet onunla ilgili bir şeyler öğrenebilecektim.

Ya da öğrenemeyecektim.

Kapıyı açtığımda beni koca bir hiçlik karşıladı.

Zeminin ortasında birkaç koli vardı. Duvarlar bembeyazdı. Yatak ya da mobilya yoktu.

Sanki bu odada hiç kimse uyumamış gibiydi.

Hevesim kırılmış bir şekilde geri çekildim ve merdiven sahanlığına geri yollandım. Koridordan ikinci kez geçerken duvardaki aile fotoğrafını fark ettim. Sanki bu ailenin üç değil de iki kızı varmış gibiydi. Sanki onu silmişlerdi. Dostum, bu acımasızlıktı.

Bunu biliyor mu diye merak ettim. Biliyor olmalıydı.

Açık kapıyı tıkladım, biraz itince Hartley'yi mor bir yastığı kollarıyla sarmalamış hâlde yatağın yanında otururken buldum. Duvarlar da mordu. Yatağın üzeri pelüş ayılar ve köpeklerle doluydu. Duvardaki posterlerde saçları Paskalya yumurtaları gibi rengârenk boyanmış oğlanlar vardı. Açıkça görülüyordu ki bu oda Hartley'nin üç yıldır görmediği küçük kız kardeşine aitti.

Tişörtümün yakasını çekiştirdim. Burada nefes almak zorlaşıyordu. "Hadi burada gidelim," dedim sert bir şekilde.

Hartley bana baktı ve hafifçe başını salladı.

Fikrini değiştirmesini beklemedim. Onu ayağa kaldırdım ve merdivenlerden aşağıya çekiştirdim.

Soluğu iskelede aldık. Işıklar yanmış, zayıf aydınlık yerini akşama bırakmıştı. Arabayı park ettim ve inip kamyonetin Hartley'nin olduğu tarafına koşturdum. Arabadan inmesine yarardım etmeme, elini tutmama ve onu sıcak çikolatayla *funnel* pasta siparişi ettiğim bir yiyecek büfesine götürmeme izin verdi.

İçeceğini bitirip pastasının yarısını yedikten sonra zombiye benzer ifadesi yumuşadı. "Yemek için teşekkürler."

"Ne demek. Dönme dolaba binmek ister misin?" diye önerdim. "On iki yaşından beri hiç binmemişsin."

“Bunu söylediğimi hatırlıyor musun?”

“Elbette.” Ona düşünerek fırsat tanımadım. Hemen gişeye gidip biletlerimizi aldım ve sonra onu dev pas yığınının doğru yönlendirdim. Bu kız için yaptığım şeylere bakın.

“Dönme dolabı neden sevdiğimi biliyor musun?” diye sordu, sallanan metal sepete adım atıp yerine otururken.

“Çünkü canına susamışsın?” Ardından ben de çıktım ve güvenlik barının inmesini bekledim.

“Çünkü tepeden bütün dünyayı görebiliyorsun.”

“Uçmayı denemelisin,” diye önerdim. “Bundan bin kat daha iyi – ve güvenlidir.”

Metal sepet hareket etmeye başladı. Alnımda ter damlaları belirdi ve midem altüst oldu. Alnımı metal demire dayayıp binden geriye doğru saymaya başladım. Belki de bu bir hataydı. İnmeliydim. Güvenlik barını ittim ama hareket etmedi.

Hartley’nin, “İyi misin?” dediğini duydum. Eli sırtıma dokundu.

Tamam. Fikrimi değiştirdim. Bunun altından kalkabilirdim. “Evet.”

“Terliyorsun.”

“Burası sıcak.”

“Hava on beş derecenin altında ve tişört giyiyorsun.”

“Sıfırın üzerindeki her hava benim için sıcaktır.”

“Tüylerin ürpermiş.”

Sepetin sallanışı ve metalin metale çarpan sesi kalbimin hızlanmasına neden oluyordu.

Dişlerimi sıkarak, “Çünkü senin yanında oturuyorum,” diyebildim.

Yumuşak vücudu benimkine dayandı. “Sanırım buraya en son geldiğimizde eğlence evinde bir bok yığınının basmıştım.”

“Bu mekâna ceza kesmeliler. Val’in ayakkabısının altına da birinin çiğnenmiş tütünü yapışmıştı.”

Iyy. Bir eğlence evine bile sahip çıkamıyorlarsa bu dehşet yi-

ğını ne hâldeydi? Nefes alıp verişimi geriye doğru sayışıma uydurdum.

“Yüksekten mi korkuyorsun?” Hartley’nin sesi nazikti. Eklemlerimi hafifçe okşayan eli de öyle. “Uçmayı sevdiğini sanıyordum.”

“Uçmayı seviyorum. Acizlikten nefret ediyorum. Havadayken kontrol bende oluyor. Uçağı kimin yaptığını, neyin nerede olduğunu biliyorum. Onu ben kontrol ediyorum. Bu şey, bir tel ve sakız parçasıyla tuturuşmuş bile olabilir.” Sepet yine sallandı. “Ve bu da muhtemelen onlara fazla güvenmek anlamına geliyor.”

“O zaman neden buraya benimle geldin?”

“Çünkü sen gelmek istiyordun.”

Sonsuzluk kadar uzun bir süre sessiz kaldı. Gözlerimi kapadım. Hiçbir şey görmezsem, bu hurdanın gökten düştüğünü hayal etmeyi bırakabilirdim belki de.

“En tepeye gelmedik mi daha?” diye sordum.

“Gelmek üzereyiz.”

“Tepede seni öpmeyeceğim,” dedim ona. “Böyle bir beklentin olsa da, ben o kadar kolay biri değilimdir.”

Kıkırdadı. “Hiçbir zaman senin kolay olduğunu düşünmedim zaten.”

“Yalan. Sen benim bir sürtük olduğumu düşünüyorsun.”

Tekrar gülerken bedeni sarsıldı. “Sanırım doğru tanım salça olurdu.”

Ve bu da beni güldürdü. “Tamam, sözümü geri alıyorum. Seni tepede öpeceğim.”

“İ-h. Kankalar öpüşmez.”

“Ne zamandan beri?” diye üsteledim. “Yalnızca kankaların öpülmesi gerekir. Kankalığın ayrıcalıklarından biri de budur.”

“Yani sen bütün kankalarını öpüyor musun?”

Araç birden durdu. “Hayır. Sanırım sen benim tek kankam-sın.”

Hatta belki de ailem dışındaki tek gerçek arkadaşımdı. Ancak bunu ona söylemedim. Zaten yeterince ezik hissediyordum.

Yanağımda tüy gibi bir dokunuş hissettim. Nefesimi tuttum. Dokunuş daha belirgin hâle geldi. Yanağımdan dudağıma doğru kaydı.

Dönüp onunla yüz yüze geldim. Gözleri açtı ve gülümsüyordu. Dudaklarının kıvrımını benimkilerin üzerinde hissedebiliyordum.

"Merak etme. Sen beni öpmüyorsun," diye fısıldadı. "Çünkü ben seni öpüyorum."

Dudaklarım aralandığında dilini içeri kaydırды. Orada, yarıda zaman durmuştu. Bir fotoğraf karesi gibiydi. Ben, o ve sonsuz gökyüzü.

Öpücüğü, ucsuz bucaksız boşlukta yalnız olmadığını anlatıyordu. Dilini benimkine dokundurduğunda bir inilti koptu. Sanırım benden geliyordu. Şaşkın ve nefes nefeseydim; anlamlandıramadığım ve anlamlandırmak istemediğim garip duygularla dolmuştum. Ama aslında bunun ne olduğunu biliyordum. Mutluydum. Bu hap, içki ya da başka insanlar aracılığıyla asla elde edemediğim bir sarhoşluktu.

Hartley beni çığına çeviren yumuşak, nefes nefese kalmış bir ses çıkardı. Parmaklarımla kalçasını kavrayıp onu kendime çektim. Dillerimiz bir kez daha buluştu ve yemin ederim, kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki neredeyse göğüs kafesimden fırlayacaktı.

Öpücük inanılmazdı. Ona sarılmak, yanımda tutmak ve bu ânın sonsuza kadar sürmesini istiyordum.

Ama sonra ölüm çemberinin dişlileri yeniden harekete geçti ve dönme dolap aşağıya doğru dönmeye başladı.

Hartley beni bırakıp uzaklaştı. Çok uzaklaşmadı ama aramıza koymayı sevdiği o mesafenin geri geldiğini belli edecek kaddı.

O herhangi bir şey söylemeden önce, "Yukarıda dikkatimi dağıttığın için teşekkür ederim," deyiverdim.

"Elbette," diye cevapladı, sesi duygusuzdu. Onu kızdırmış mıydım?

Dönme dolap durup güvenlik barı kalktığında Hartley yere

atladı. Ben acele etmedim. Kahretsin, bu dönme dolabı komple satın alıp eve götürmek istiyordum, böylece anıt hâline getirebilirdim. Bu öyle bir anyıdı. Tekrar tekrar yaşayabilmek için kalıcı mürekkeple işlemek isteyeceğiniz türden.

Yere inip yanına gittim. "Hartley," diye söze başladım.

"Evet?"

Hafif bir rüzgâr esti ve koyu saçlarını savurdu. Saçlarını aşağıya doğru bastırduğımda kafasının yapısını elimin altında hissettim. Uzanıp deri bilekliğin üzerinden bileğimi yakaladı ama uzaklaştırmak için değildi. Beni olduğum yerde tutmak için. Ya da daha yakınına çekmek için.

Sertçe yutkundum. "İstiyorum ki..."

"İkiniz beraber çok tatlı görünüyorsunuz! Gülümseyin!"

Hartley'yle ben şaşkınlık içinde başımızı kaldırıp baktık. Bir flaş gözümü kör edince, gözümün önündeki beyaz noktalar geçene kadar suçlu kaçarak uzaklaşmıştı bile. Aslında iki kişiydiler. İkisinin de sarı saçları ve tiz ciyaklamaları vardı, kaçarken seslerini alçaltmaya çalışmaya zahmet bile etmemişlerdi.

"Felicity bunu gördüğünde aklını kaçıracak!"

"Instagram'da paylaş ve ardından da Snap'te hikâyeye ekle!"

Siktir.

Kaçarlarken arkalarından kaşlarımı çatarak baktım. Hartley'nin yanımda gardığını indirdiği tek ânı bir grup Astor Park dedikoducusu yakalamıştı.

"Endişelenmeli miyim?" Duygusuz sesi beni düşüncelerimden sıyrıldı.

Dönüp ona baktım ve umursamaz bir şekilde gülümsedim. "Hayır. Sanmam."

Gözleri buna ikna olmadığını söylüyordu.

Ben de ikna olmamıştım.

25

ERTESİ SABAH MASASINA gittiğimde, "İşte notların," dedi Hartley. "Bende olduklarını unutmuşum."

"Bana lazım değillerdi."

"Biliyorum."

"Biliyor musun?"

"Elbette. Muhtemelen ders kitabını ezbere biliyorsundur. Senin o 'ben okuldan nefret eden bir serseriyim' tavırlarının gerçek olmadığını anlamak zor değil." Önüne bakmak için döndü ama dönmeden önce yanaklarında beliren hafif kızarıklığı fark etmeden önce değil.

Dün akşam beni nasıl öptüğünü mü düşünüyordu? Ben düşünüyordum. Bu sabah gözlerimi açtığımdan beri düşündüğüm tek şey buydu. Asla geçmeyen bir sertleşmeyle uyumak gerçekten çok zordu, bu yüzden yine kötü bir gece geçirmiştım ve yine antrenmanda zombi gibiydim.

Sayfaları not defterimin arasına kaldırdım. "Rol değil. Sınavlarda pek iyi değilim."

"Ya da odaklanmakta zorlanıyorsun," diye tahminde bulundu.

"O da var."

Bugün onun arkasında oturmaya karar vermiştim, yerime ya-

yılıp ayaklarımı Hartley'nin masasının iki yanına doğru uzattım. Onu arkadan izlemeyi seviyordum. Omuzlarının gerilmesini ve gevşemesini izleyebiliyordum. Eğildiğinde bazen boynunun oyuntusu açığa çıkıyordu. Omurgasındaki minik yumrular bir şekilde aşırı sevimli görünmeye başlamıştı. Onlardan koca bir ısırık almak isterdim.

Pantolonum sıkmaya başlayınca yerimde kıpırdandım.

Hartley arkasına dönüp Ella'nın masasını işaret ederek, "Ella nerede?" diye sordu.

"Bugün izinli. Babamla beraber şehirde avukatımızla buluşacaklar."

Hartley'nin ifadesi anlayışla doldu. "Gerçekten de babasının aleyhinde tanıklık yapacak mı?"

Başımınla onayladım. Hartley'nin güzel boynu dışında bir şeye odaklanmış olmaktan memnundum. Yani gerçekten mi? Boyun mu? Bugünlerde boyunları mı seksi buluyordum?

"Evet. Steve her şeyi itiraf ettiğinde Ella oradaydı."

"Çok kötü bir durum."

Steve'in yaptıklarını tekrar tekrar konuşmak istemediğim için konuyu değiştirdim. "Daha iyi bir soru – Bayan Mann nerede?"

İki sıra öteden Tonya Harrison araya girdi. "Beringer'in ofisindeydi. Bu hafta iki oldu."

Takım arkadaşım Owen, "Birilerinin başı belada," diye şakıdı.

Birkaç çocuk dönüp bana baktı. Owen'a kötü bir bakış attım, ya gerçekten şaşırmıştı ya da tahmin ettiğimden iyi bir oyuncuydu. Çenesini kapamasını ima edercesine elimi boynumu kesiyor muş gibi boylu boyunca geçirdim. Tepki olarak alnını kırıştırdı.

Birden kapı açıldı.

Kız hokey takımının kaptanı Glory Burke, "Aman Tanrım. Bugün biri yakalanacak!" diye haykırdı.

Sınıf arkadaşlarımdan sorular yükseldi.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Tonya.

"Beringer ve Memur Neff birinin dolabına bakıyor," diye cevapladı Glory.

“Öyle bir şey yapabilirler mi ki?”

“Öğrenci haklarına ne oldu?”

“Yasa, bir suç işlendiğine dair mantıklı bir şüphe varsa dolapların aranabileceğini söylüyor,” diye açıkladı Rebecca Lockhart. O bilirdi. Sınıf başkanımız oydu.

Kimin başının belada olduğuna dair tartışmalar başlarken sınıfa endişeli fısıltılar yayıldı. Aramızda sadece birkaç melek vardı. Bazıları uyarıcı madde kullanıyor, bazıları onla bunla yapıp kalkıyor, bazıları da içiyordu. Bir kısmı ise bunların hepsini yapıyordu.

Öğretmeniyle takılan tek bir kişi vardı.

Suçluluk damarlarıma akın edince bu kez ceketim dar gelmeye, kaşındırmaya başladı. Kahretsin. Neden Bayan Mann’ın cazibesine kapılmışım ki? Aptallıktı. Aptallığın daniskasıydı. Hem de ne için? Beş dakika süren keyifli bir deneyim için mi? Aptalın tekiydim.

Kollarımı kavuşturdum ve sandalyemde daha da aşağıya kaydım. Hartley omzunun üzerinden anlayışlı bir bakış attı ama onu görmezden gelerek bakışlarımı masama diktim.

Ne düşündüğünü biliyordum. *Easton Royal tanıdığım en aptal kişi. Neden hâlâ onunlayım ki?*

Ama aslında gerçekten *benimle* değildi, değil mi? Dönme dolabın tepesinde beni öpmüştü. Bu ne anlama geliyordu peki? Muhtelemeden hiçbir şey.

Kendime acıma nöbetinin ortasında silkinip doğruldum. Çünkü sikerim bu işi. Neden ailesinin bile konuşmak istemediği, dışlanmış biri olan Hartley’nin benim hakkımda ne düşündüğünü umursuyordum ki? Neden burada, Astor’daki herhangi birinin ne düşündüğünü umursuyordum? Bayan Mann’ı becermemiştim bile. Bir öğretmenle seks yaptığım için çarmıha gerilecektiysem, en azından onunla gerçekten seks yapmış olmam gerekirdi.

Şiddetle silkindim ve “Ne? Benden başka yaramazlık yapan biri mi var? Ayağa kalkıp kendini göstersiz. Astor’da tek bir şerefsiz yer var ve o koltuğu ben dolduruyorum,” dedim.

Dedikodu fısıltılarının üzerine gergin bir kahkaha yayıldı.

"Aslında, arama yaptıkları dolap onunki." Glory tuhaf bir şekilde Hartley'yi işaret etti.

Hartley, "Benim mi?" deyiverdi.

"Dört yüz altmış beş senin dolabın değil mi?"

Hartley ihtiyatla başını salladı.

"Seninki olduğuna çok eminim."

Herkes Hartley'nin neler yapmış olabileceğine dair konuşmaya başladığında fısıldaşmalar durağan bir uğultuya dönüştü. Üç yıldan sonra birdenbire ortaya çıktığından, Hartley buradaki çoğu öğrenci için bir gizemdi. Hiçbir aktiviteye katılmıyordu. Astor Park'ın zorunlu seçmeli derlerinden müziği seçmişti ve çalışma saatlerini diğer öğrencilerden uzakta, özel müzik odasında geçiriyordu.

Hartley, Ella ve Val'le birlikte oturduğu birkaç futbol maçı dışında genellikle hep gözden uzaktaydı.

Kulağıma bazı diyaloglar çalındı.

"...Ella'yla takılıyordu. Bahse girerim onun striptizci arkadaşlarından biridir."

"...babası bir skandal yüzünden valilik seçimlerinden çekilmek zorunda kalmamış mıydı?"

"...dediklerinde göre o ve Royal müzik odasında seks yapmış."

Onları ben duyabiliyorsam Hartley de duyabiliyor demekti. Öne uzanıp güven verir şekilde omzunu sıktım. Ona dokunduğumda donup kaldı ve omuz silkmeye benzer küçük bir irkilmeyle sessizce benden uzaklaştı.

Kırgın bir şekilde elimi masama indirdim.

Kapı tekrar açıldı. Herkesin başı o yöne döndü.

Bayan Mann içeri girdiğinde kendimi onun acınası yüz ifadelerinden birine hazırlamıştım. Ancak çenesi dikti, sanki o kralıçeymiş de biz de onun değersiz tebaasıymışız gibi bizi süzdü. Sonra kenara çekildi ve kapıda Müdür Beringer belirdi.

Tüm sınıf sessizleşti.

"Bayan Wright," diye kükredi müdür, "eşyalarınızı toplayıp peşimden gelin." Elini Hartley'ye doğru uzattı.

Hartley hemen harekete geçmedi.

Beringer boğazını temizledi.

Hartley hoşnutsuzlukla dolu yumuşak bir sesle ayağa kalkıp eşyalarını aldı ve omurgası gergin ama bir çelik boru gibi dik bir şekilde, kitaplarını göğsüne bastırarak kapıya doğru yürüdü. Beringer, Hartley geçene kadar kapıyı açık tuttu. İkisi çıkıp giderek Bayan Mann'ı arkalarında bıraktı.

"Kitaplarınızdan dördüncü bölümü açın ve Zincir Kuralı'nı okuyun," diye açıkladı. "Birden yirmi ikiye kadar olan problemleri çözmenizi istiyorum."

"Yirmi iki mi?" diye ayak diredi Owen. "Bu denklemlerden birini bile çözmek on dakika sürüyor."

"O zaman hemen başlasanız iyi edersiniz yoksa yarına kadar elli problem çözmeniz gerekecek," diye patladı Bayan Mann.

"Peki, efendim."

Hepimiz işe koyulduk çünkü öyle görünüyordu ki Bayan Mann bugün bizimle uğraşacak havada değildi.

Zil çaldığında bütün problemleri zar zor çözebilmişim. Dikkatim sürekli kapıya kayıyor, Hartley'nin ne zaman döneceğini merak ediyordum. Fakat hiç dönmedi.

Koridora adım attığım anda Pash üzerime çöktü. Sınıfın önünde bekliyordu. "Dostum, Owen az önce mesaj attı ve Hartley Wright'ın tutuklandığını söyledi."

İç geçirdim. "Tutuklanmadı. Dolabı arandı."

"Ciddi misin? Neden?"

"Hiçbir fikrim yok." Dolabıma yürüdüm ve kitaplarımı içine tıktım.

"Yasadışı bir şey mi yapıyormuş?"

"Bildiğim kadarıyla hayır." Birkaç sayfa yere düştüğünde onları almak için eğildim. Bunların matematik notlarım olduğunu fark ettim.

Lacivert bir topuklu ayakkabı parmak ucuyla kâğıtlara bastı.

“Bunlar nedir, Bay Royal?”

Başımı kaldırıp Bayan Mann’a baktım. “Notlar.”

“Benim dersimin notlarına benziyor. Hatta son iki habersiz testim cevapları gibi görünüyor.” Avucunu açarak elini uzattı.

Kâğıtları bir araya topladım ve doğrulup onları geri dolabıma tıktırdım. “Birincisi onlar sizin testlerinizin cevapları değil, ikincisi öyle olsalar bile bu neden bu kadar önemli? Testler bitti gitti.”

“Neden sana inanayım?”

“Çünkü doğruyu söylüyorum.” Dolabımı çarparak kapattım.

“O notları Bayan Wright’la paylaştın mı?”

Aklımda koca bir kırmızı ışık yandı. Hartley’nin başının belaya girme olasılığı varken yalan söyleyemezdim ama bunun onu nasıl etkileyeceğini bilmediğim için doğruyu da söylemezdim.

“Birincisi, ben derslerinizden C alıyorum, yani benden kopya çekecek bir öğrenci aptal olmalı. İkincisi, sınıfın notlarını paylaşmanın uygunsuz olduğunu bilmiyordum. Öğrenmem iyi oldu.” Pash’e işaret ettim. “Bana koçluk yapmaya hazır mısın? Bugün kol kaslarım üzerine çalışmak istiyorum.”

Bayan Mann’a bir bakış atıp sonra bana döndü. “Benim için bugün bacak çalıştırma günü,” dedi hemen.

“Şort giymek için hava çok soğuk değil mi, Bay Bhara?” diye sordu Bayan Mann üstü kapalı bir şekilde eleştirerek. Teknik olarak, hava sıcak olsa bile şort giymemiz yasaktı. Sıcaklık Pash’e göre göreceli bir terimdi. Yıl boyunca şort ve bot giyerdi. Dışarıda havanın beş derece olması umurunda olmazdı, yine de şort giyerdi.

“Hayır, efendim. Gökyüzü açınca bacaklar da açılır.” Bacağını, bir model edasıyla öğretmenimize doğru uzattı.

Mide bulandırıcı derecede tatlı bir ses, “Müdüriyetin okul kurallarını ihlal eden çocuklar konusunda kılını kıpırdatmaması ne kötü,” dedi.

Arkamı döndüğümde Felicity’nin bize doğru geldiğini gördüm. Harika.

Pash'e kötü bir bakış attı ve ekledi, "Ülkenin en iyisi olmakla ilgili ünümüzü mahvediyorsunuz ve bunu kimse umursamıyor gibi görünüyor. Ne utanç verici."

Bayan Mann kibarca başını salladı. "Katılıyorum, Bayan Worthington. Utanç verici."

Felicity'yle o çok hak ettiği ağız dalaşına girmek yerine Pash'i koridorun ucuna doğru ittim.

"Ne oluyor?" diye sordu, biraz şaşırmıştı.

"Bana arka çıktığın için teşekkürler."

"Ne demek."

Yanağımın içini çiğnedim. "Hartley'nin başının ciddi belada olduğunu düşünüyorum."

"Ne gibi?"

"Bilmiyorum. Dediğim gibi dolabı arandı, sonra Beringer geldi ve derse başlamadan önce onu götürdü." Ona yandan bir bakış attım. "Bayan Mann ve benim hakkımda bir şeyler söyledin, değil mi?"

Kaşlarını çattı. "Tabii ki söylemedim. Neden söyleyeyim?"

"Doğru." Yönetim ofisinin hemen dışında durdum. "Ama sızmış işte."

"Bu konuda çok da dikkatli değildin," diye belirtti.

"Biliyorum." Alnımı ovuşturdum. Şakaklarımda hafif bir ağrı başlıyordu ama ben başımı duvara vurmaya başlayamadan önce ofisin kapısı açıldı ve Hartley kapıda belirdi.

"Ne oldu?"

"Ben..." Yüzünde şaşkın bir ifade vardı. "Ben anlatamıyorum bile..."

Hemen kolunu tuttum ve onu doğruca arka çıkışa doğru yönlendirdim. Pash arkamızdan koşturdu ama Hartley onu fark etmemiş gibiydi. Başını hayretle iki yana sallayıp duruyordu.

"Hafta boyunca uzaklaştırıldım, ayrıca bu olay kalıcı olarak sicilime işlenecek."

Arkamızdan gelen Pash buna ısıklık çaldı.

"Ne için?" diye sordum.

Yutkundu. "Kopya çektiğim için. Son testten gerçekten iyi bir puan aldım çünkü çalışırken senin notlarını kullanmıştım. Bunun kopya olduğunu bilmiyordum bile."

"Bu kopya çekmek değil. Seni bununla mı suçladılar?" diye sordum öfkeyle. "Saçmalık. Babam bunun çaresine bakar." Telefonumu çıkardım ve tek elle mesaj yazmaya başladım.

"Hayır," diye itiraz etti Hartley. "Lütfen böyle bir şey yapma."

Telefonumu isteksizce cebime geri attım. Dişlerimi sıkmaya devam ederek, "Beringer tam olarak ne dedi?" diye sordum.

"İstatistik olarak puanım önceki sözlümden çok daha yüksekmış ve bunun tek nedeni de başka birinden yardım almam olabilirmiş. Bana özel ders alıp almadığımı sordu. Almıyorum dedim. Bana yardımcı olan biri var mı yok mu diye sordu. Hayır dedim. Senin notların aklıma bile gelmedi çünkü onların kastettiği şeyi bir hocanın yanıma oturup yönlendirmesi gibi sandım, anlıyor musun?"

Pash'le ikimiz başlarımızı salladık.

"Basit bir hata," dedi Pash nazikçe.

"Ama sonra rehber öğretmenim –o da oradaydı– bir cevap kâğıdı çıkardı."

"Testin mi?" diye sordum.

Üzgün bir şekilde başını salladı. "Onu dolabımda, ikiye katlanmış bir şekilde *All About the Girl*'ün arkasına bantlanmış olarak bulmuşlar," diye mırıldandı, Feminist Düşünce dersinde okuduğumuz kitabı kastediyordu.

Aklım çalışmaya başladı. Parçalar yerine oturmaya başlıyordu. Bayan Mann'ın korkmuş yerine kendini beğenmiş görüntüsü. Felicity'nin Astor'un kötüye giden itibarıyla ilgili zırvalaması.

Ah, kahretsin.

Hartley'nin bileğini tutup, "Yürü, gidiyoruz," diye homurdandım.

"Nereye?" diye ciyakladı.

"Evet, nereye?" diye tekrar etti Pash.

“Hartley’nin adını temize çıkarmaya.”

Felicity’yi bulmak kolaydı çünkü dolabının yanından ayrılmamıştı – sanki beni bekliyor gibiydi. Yanına dost gibi görünen birkaç düşman toplanmıştı. Onlardan biri de Claire’di.

Kaşlarımı kaldırdığımda Claire çenesini dikleştirerek tepki verdi. Bu göstermelik meydan okumayı umursamalı mıydım? Gözlerimi devirme dürtüsünü bastırarak onu görmezden gelip Felicity’ye döndüm.

“Felicity.” Neşesiz bir gülümsemeyle dişlerimi gösterdim.

“Easton.” Felicity’nin gülümsemesi de en az benimki kadar buz gibiydi.

“Ne bok yemeye çalıştığını bilmiyorum ama bunu kesmen gerekiyor.”

“Neden keseyim?” dedi.

Bir an hiçbir şey diyemedim. Kesin yanlış bir şey yaptığını inkâr eder diye düşünmüştüm.

“Bir dakika.” Hartley beni yolundan çekti, sanki neden doğrudan Felicity’ye yöneldiğimi daha yeni anlamış gibiydi. “O notları dolabıma sen mi koydun?” Başı bana döndü. “O mu koymuş?”

Nefretle başımı salladım. Felicity tekrar gülümsedi.

Hartley’nin gri gözleri şok ve öfkeyle dolarak onları metalik bir gümüşe dönüştürdü. “Neden!” diye kükredi Felicity’ye. “Ne bok yemeye böyle bir şey yaptın! Okuldan atılabilirdim!”

“Ne olmuş yani?”

Hartley öne doğru atıldı, Pash ve ben onu Felicity’den zorla uzaklaştırabildik. Kadın kavgası fena ateşli oluyordu ama kavg edenlerden biri Felicity Worhtington’ken değil. Ve tabii Hartley gözyaşlarına boğulmak üzereyken hiç değil.

“Yeter!” Parmağımı Felicity’ye doğrulttum. “Bunun bedelini ödeyeceksin, beni duyuyor musun? Ortada dolanıp insanların itibarlarını zedeleyemezsin...”

Felicity eğleniyormuş gibi gürültülü bir kahkaha patladı. “Aman Tanrım! Tam bir ikiyüzlüsün!” Kahkaha atmaya devam

etmesi tepemi attırdı. “Sen ve Reed, Ella daha Astor’a başlamadan önce onun itibarını mahvettiniz! Ve sen de partimde sahnelediğin gösteriyle *benimkini* mahvetmeye çalıştın!”

Lanet olsun, sarhoşken yaptığım o hata sonsuza dek peşimi bırakmayacaktı. Bir daha asla içmeme izin verilmemeliydi. Asla.

“Yani, hayır, okuldan atılmışsın atılmamışsın” –Felicity, Hartley’ye küçümseyerek güldü– “umurumda bile değil. Aslında Beringer’ın sana bu kadar yumuşak davranmış olmasından hayal kırıklığına uğradım.” Dolabından ayrıldı ve yanımızdan geçerek uzaklaştı. Omzunun üzerinden, “Bu arada, daha yeni başlıyorum,” dedi.

Arkadaşları peşinden gitti, aralarında Hartley’nin yanından geçerken sırttan Claire de vardı. “Popon o resimde kocaman görünüyor,” diye laf soktu. “Spor salonuna falan yazılmak isteyebilirsin.”

Hartley tepki veremedi Claire çekip gitmişti. Felicity ve diğer kızlara katıldığında kahkahaları koridorda yankılandı. Köşeyi döndüklerinde bile seslerini hâlâ duyabiliyordum.

26

HARTLEY’NİN YÜZÜ kıpkırmızı olmuştu. Pash ise Felicity ve yardakçılarının gittiği yöne doğru ağzı açık bakakalmıştı. “Onun sorunu ne?” diye sordu hayretle.

Bıkkın bir şekilde ofladım. “Hiçbir fikrim yok.”

“Muhtemelen iyi bir...”

Hartley’nin öfkeyle patlamak üzere olduğunu görmekten çok hissettiğimde, ikimizin de başını belaya sokmadan önce Pash’in ağzını elimle kapadım.

“Sakin söyleme,” diye uyardım.

“Ne be?” diye söylendi ve beni itti. “Kıçına iyi bir tekmeyi hak ettiğini söyleyecektim.”

Ona *eminim öyle diyecektin* bakışı atıp ceketimi düzelttim. Tepkisi, cebinden telefonunu çıkarıp bir şeylere bakmak oldu.

“Onu küçük düşürdün,” dedi Hartley sonunda. “Yani biz düşürdük. Seninle çıktığını söyledi ve sen inkâr edip durdun. Sonra ona senden ayrılabilceğini söyledin ama sonra onun evine, onun *partisine* gidip bütün arkadaşlarının önünde onu utandırdın.”

“Ve sanırım bardağı taşıran sonra damla da şu oldu,” diye yorumda bulundu Pash.

Bizi aydınlatması için ona baktık. Telefonunu bize doğru kaldırdı.

Lanet olsun. Dün akşam iskelede o kızın çektiği fotoğraf karşımızdaydı. Astor etiketini kullanmıştı, her ne kadar fotoğraf daha bu sabah yayınlanmış olsa da şimdiden tonla beğeni almıştı. Binden fazla insan, dönme dolap arka planda, Hartley'yle bir-bimize yoğun gözlerle bakışımızın tadını çıkarmıştı.

Hartley inledi. "Tanrım, anasayfada en üstte duruyor. Bu, Felicity'nin yarasına tuz basmadıysa daha ne basar bilmiyorum. Ben de olsam intikam almak isterdim."

"Güzel fotoğraf," dedi Pash.

"Güzel fotoğraf mı?" diye sordum inanamayarak.

"Evet. Güzel fotoğraf. Her kim çektiyse hızlı çekim modunu kullanıp ışığı yakalamış. Profesyonel görünüyor." Bana kaşlarını çattı. "Yani iyi bir fotoğraf olduğu için en üstte çıkıyor, siz ikiniz olduğunuz için değil. Dev egonu zedelediysem kusura bakma."

Kötü bakışlarına karşılık verdim. "Benim yüzümden Hartley'yi hedef alıyor. Ego meselesi değil bu. Gerçekler."

"Siz ikiniz kavga etmeyi keser misiniz?" diye böldü Hartley. "Fotoğrafın neden popüler olduğu bu kadar önemli mi?"

"Haklı," dedi Pash. "Soru şu olmalı; şimdi Felicity'yi nasıl sakinleştireceğiz?"

Bir kaşımı kaldırdım. "Biz?"

"Şey, evet. Hart'ın" -omzuna hafifçe vurdu- "yapmadığı bir şeyin cezasını çekmesini istemiyorum. Öyleyse hadi Felicity'yi sakinleştirelim."

Hartley zayıfça gülümsemeyi başardı. "Teşekkürler."

"Neden onu sakinleştiriyoruz?" diye sordum.

"Çünkü onu dövemezsin."

"Başka yollar da var."

Hartley şüpheyle, "Ne gibi?" diye sordu.

Ağzımı açtım ama hiçbir şey çıkmadı çünkü ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. En son kötü bir kız ailemi alt etmeye çalıştığında cevap *şiddet* olmuştu.

"Jordan Carrington'ın o kızı okulun duvarına bantladığı zamanı hatırlıyor musun?" dedim sonunda. "Ella onu pataklamıştı."

Pash ve Hartley bana sanki aklımı kaçırmışım gibi bakıyordu.

"Kafana çok darbe yemişsin sanırım," dedi Hartley. Pash'i dürttü. "Senin bu işe bulaşmana gerek yok. Pis bir durum. Ben bile bulaşmak istemiyorum."

Omuz silkti. "Bu son yılımız. Yapacak daha iyi bir şeyim yok. Hem sonraki hedefin ben olmayacağımı nereden biliyoruz? Ben Easton'ın Astor'daki en sevdiği ikinci insanım."

Bu, Hartley'nin hafifçe gülümsemesine neden oldu. "Öyle mi? Birinci kim?"

"Sensin tabii. Ve sonra da Ella. Ama biz Ella'yla başa baş gidiyoruz. Bu aramızda kalırsa sevinirim çünkü Ella'nın tersi pistir." Sakasına kolunu ovuşturur gibi yaptı.

"Ella'dan pek çok kez yumruk yediğim için haksızsın diyemem," diye ekledim. Pash'in duruma tasasız bir hava katmaya çalışmasına minnettardım.

Hartley'nin yüzündeki stres izleri yok olduğunda Pash'in doğru bir yolda ilerlediğine karar verdim. Bizim daha fazla espriye ihtiyacımız vardı. Daha fazla kahkahaya. Hayat son zamanlarda çok depresifti. Eğlenceye ne olmuştu?

"Hadi bir parti verelim!" diye duyurdum.

Hartley'nin ağzı açık kaldı. "Bir ne?"

"Bir parti. Bilirsin, bir 'artık okula gitmeme gerek yok' partisi."

"Ben varım." Pash elini kaldırdı ve bir beşlik çıktık.

Öte yandan, Hartley uzaklaşmaya başlamıştı.

"Bekle," diye seslendim arkasından ve Pash'i bırakıp peşinden koştum. Pash de bizi takip etti. "Parti fikrini beğenmedin mi?"

"Çalışmam gerek." Sesi duygusuzdu, ifadesi anlaşılmıyordu.

"İşin bittikten sonra parti verimiz."

Birden durdu. "Bir parti mi? Gerçekten mi, Easton? Az önce uzaklaştırma aldım. Bu kutlanacak bir şey değil."

Yanımdaki Pash kendine geldi. "Ailen seni öldürecek mi yoksa? Çünkü benimkiler beni öldürürdü," diye itiraf etti.

Hartley bembeyaz kesildi.

Kahretsin.

"Sanırım parti vermek kötü bir fikirdi," diye mırıldandım, kendimi tam bir aptal gibi hissederek.

Uzaklaştırma almasının neden olacağı sonuçları düşünmemiştim. Pash ailesinden bahsedene kadar onun da tam anlamıyla düşündüğü sanmıyordum. Müdürün ilk yapacağı şey ebeveynlerini aramak olacaktı. Ve şu anda, bazı gizemli nedenlerden dolayı ailesini görmesine izin verilmediğinden, bu onun için iyi sonuçlanmayacaktı.

"Ailenle konuşmamı ister misin?" diye öneride bulundum. "Açıklayabili--"

"Hayır." Böyle bir şey mümkün mü bilmiyorum ama beti benzi daha da attı. "Onlara tek kelime söyleme. Tek bir kelime bile." Ceketimi tuttu ve parmaklarımı koluma bastırdı. "Lütfen."

"Tamam. Söylemem," diye güvence verdim.

Kolumu bıraktı. "Gitmem gerek."

Göz açıp kapayıncaya kadar uzaklaştı. Peşinden gitmeye kalkıştığımda Pash beni durdurdu.

"Ona ailesiyle biraz yalnız zaman tanı, dostum."

"O..." Hakkında konuşmamam gereken şeyleri ortalığa dökmeden kendimi durdurdum. Ama Hartley'nin kaçıp gidişini izlemek de iyi bir fikir değildi. "Hiçbir şey yapmadan öylece durmam, dostum. Bir şeyler yapmam gerek."

"İyi. O zaman eve git," diye tavsiye verdi. "Ella'yla konuş. Kim bilir, belki onun bu konunun çözümüyle ilgili bir fikir vardır."

Her ne kadar Hartley'nin peşinden gitmek için ölüyor olsam da Pash'in tavsiyesini dinlemeye karar verdim. Eve gittiğimde üvey kardeşimi aramaya çıktım ve onu odasında ders çalışırken buldum.

Kapısını tıkladıp, "Bir dakikan var mı?" diye sordum.

Ella başını kitabından kaldırıp baktı. "Evet, gelsene. Ne oldu?"

Hemen konuya girdim. "Felicity matematik dersinde kopya çektiğini söyleyerek Hartley'ye kumpas kurmuş. Hartley uzaklaştırma aldı."

"Aman Tanrım," dedi Ella şaşkınlıkla. "Felicity, Hartley'ye neden böyle bir şey yapsın ki?"

"Benden intikam almak için. Asıl kızgın olduğu kişi benim."

"Tabii kızgın olur. Partisinde ona pislik yaptın. Ama neden yakın arkadaşların, mesela ben, Val ya da Pash yerine Hartley'ye bulaştı?"

"Sanırım bugün Instagram'a ya da Snap'e bakmadın."

"Hayır. Tüm gün Callum ve avukatların yanındaydım." Ella kitabını yere bıraktı ve kalm yatak örtüsünün üzerinden telefonunu kaptı.

Kendimi yatağa atıp kapitone yatak başlığına yaslandım. Fotoğrafi gördüğü âni anladım çünkü yine şaşkınlık dolu bir ses çıkardı.

"Bu fotoğrafta öpüşüyor musunuz?" diye çığlık attı.

"Neredeyse öpüşecektik. Ama dönme dolapta öpüştük."

Ella şaşırmış görünüyordu. "Kurallara ne oldu? Hartley ona asılmanın yasak olduğunu söylemişti."

"Ben öpmedim," diye karşı çıktım. "Bilgin olsun diye söylüyorum *beni* öpen *oydu*."

Bu onu neredeyse yarım dakika kadar susturdu. Bakışları yüzümü delip geçiyordu. Sanki zihnime girmeye çalışıyor gibiydi ve... ve ne? Bana neden baktığından emin değildim ama beni tedirgin etmeye başlamıştı.

"Her neyse," diye başladım.

"I-ıh, hayır. Sakın bana her neyse deme. Bu öpüşme konusu kapanmadı." Ella bir elini altın sarısı saçlarından geçirdi. "Yani siz şimdi birlikte misiniz?"

"Belki? Bilmiyorum."

Ağız açık kaldı. "Birlikte olmak istiyor musun ki? Çünkü sen kız arkadaş yapmazsın, hatırladın mı?"

"Bir sürü kızla *yatarım* ben, bu doğru," dedim imalı şekilde dilimi alt dudağımda gezdirerek. Belki olayı cinselliğe döndürsem Ella öğrenerek konuyu kapatırdı.

Tabii ki işe yaradı. "İğrenç," dedi. "Ama evet, bu mantıklı geliyor. Felicity, Hartley'yle beraber olduğunu düşünüyorsa, o zaman kesinlikle senden intikam almak için Hartley'nin peşine düşecektir." Duraksadı. "Aslında, dürüst olmak gerekirse sen onun intikamını hak ediyorsun."

"Çok teşekkürler." Kaşlarımı çattım. "Neden moralimi bozuyorsun?"

"Ah, gerçekler seni kızdıyor mu? Özür dilerim. Belki de sarhoş sarhoş Felicity'nin evine gidip onu tüm dostları ve sınıf arkadaşlarının önünde küçük düşürmemeliydin. Sonuçlarını düşünmezsen olacağı budur."

"Tanrım. Bugün içine ne kaçtı böyle, için mi öldü senin?" Son kelime ağzımdan çıkmadan önce bile söylediklerimden çoktan pişman olmuşum.

Ella kalkıp kolumu yumrukladı.

"Lanet olsun!" Kolumu ovuşturup ona üzgün bir bakış attım ama işe yaramadı.

Kollarını kavuşturup bana kötü kötü baktı.

"Pislikçe laflarım için özür dilerim ama geçmiş hatalarımı ısıtıp durmasak olmaz mı? Yoksa bir hafta boyunca buradan kal-kamayız."

"Peki. Ama vurduğum için özür dilemem. Hak ettin."

"Öyle olsun." Bu kız yumruk atmayı iyi biliyordu. Jordan'ın sinmesine şaşmamalıydı. "Bu saçmalığı durdurması için Felicity'yi de dövemez misin?"

Ella burnundan güldü. "Hayır."

"Neden ama? Jordan'da işe yaramıştı."

"Hayır, yaramadı. Geçen yıl işe yarayan şey, herkesin birlik olarak zorbalığa dur demesi oldu."

"O zaman yine birlik olalım ve Felicity'ye dur diyelim."

"Hartley'ye kumpas kuranın o olduğuna dair kanıtın var mı?"

"Evet. Claire ve birkaç kızın önünde kendisi itiraf etti."

Ella başını bir o yana bir bu yana yatırarak bu bilgiyi değerlendirdi. "Hiçbir şey söylemeyeceklerinden çok emin olmalı," diye konuştu sonunda. "Şu durumda senin sözüne karşı onun sözü var ve senin sözüne güvenilmez. Sürekli başını belaya sokuyorsun. Felicity ise Onur Topluluğu'nda ve harika bir aileden gelen, mükemmel bir öğrenci."

"Destegin için sağ ol ya," diye homurdandım ama ikimiz de onun haklı olduğunu biliyorduk. Bela benim göbek adımdı. "Belki de onu aramalıyım."

"Ne diyeceksin?"

"Özür dilerim?"

Ella bana sinirli bir bakış attı. "Ciddi misin? Bunu henüz söylemedin mi? İlk yapman gereken şey bu olmalıydı!"

"Belki de yapmışımdır." Şöyle bir düşündüm ve yüzümü buruşturdum. "Hatırlamıyorum."

"O zaman evet, onu aramalı ve üzgün olduğunu söylemelisin." Ella sanki dangalağın tekiyle aynı evi paylaştığına inanmıyormuş gibi başını birkaç kez iki yana salladı. "İyisi mi, çiçek al ve evine gidip aptal, düşüncesiz bir pislik olduğunu, seninle ilgili her kötü düşüncesinde haklı olduğunu söyle ve bunun acısını Hartley'nden çıkarmaması için yalvar."

İrkildim. "Bunların hepsini mi?"

"Evet," diye yanıtladı Ella sert bir şekilde. "Hepsini."

"Peki." Kaba bir şekilde küfredip yataktan atladım. Kapıya vardığımda arkama döndüm. "Hâlâ onu dövmeni tercih ediyorum."

Ella bana bir yastık fırlattı. "Onu dövmeyeceğim!"

Aşağıya indim ve kamyonetime koştum. Araba yolunun sonuna vardığımda kendimi sağ yerine sola dönerken buldum. .

Hartley'nin kaçışından hoşlanmamıştım. Ya ebeveynleri

onun evindeyse ve ona bağıyorlarsa? Moral desteğine ihtiyacı olabilirdi.

Önce Hartley'ye bir bakmaya, dönüş yolunda da Felicity'ye uğramaya karar verdim.

Bir benzin istasyonuna çektim, birkaç gazoz ve patlamış mısır ile beraber bir kutu da dondurma aldım. Kasaya geldiğimde iki kutu da şeker ekledim. Ön tarafta bir kovada tekli güller vardı, bir tane de onlardan aldım.

"Birini kızdırdın, değil mi?" diye sordu kasiyer aldıklarımı kasadan geçirirken.

"Nasıl tahmin ettin?"

"Bu tam bir 'özür dilerim' başlangıç paketi," diye espri yaptı.

Güldüm. Teknik olarak sadece gül Felicity'ye olan özrüm içindi ama yine de merak ettiğim için, "Bu başlangıç paketinin başarı oranı nedir?" diye sordum.

"Yaptığın hatanın büyüklüğüne bağlı. Büyük hatalar büyük özürleri gerektirir."

Kalan çiçekleri de kaptım. "O zaman büyük olsun."

Kartımı geçirdi. "İyi şanslar," dedi.

Ses tonundan, başarısız olacağımı düşündüğü çok belliydi.

On dakika sonra Hartley'nin evinin önüne park ettim ve motoru kapattım. Yiyecek torbasını ve üç gülü kaptım –Felicity'nin hepsine ihtiyacı yoktu– sonra sarsak merdivenleri ikişer ikişer çıktım. Kapıyı çalmak için elimi kaldırdığımda sesler duydum.

"Daha önce başarmayı umduğun şey artık olmayacak. Babam son bir saattir ateş püskürüyor."

Donup kaldım. Lanet olsun. Bu Parker'dı. Tırabzanlardan eğilip acaba Mercedes'ini gözden mi kaçırdım diye baktım ama görünürlerde yoktu. Ya sokağın aşağısına park etmişti ya da buraya Uber'le gelmişti.

"Ben yapmadım," dedi Hartley duyusuz bir sesle.

"Hep bir bahanen oluyor," diye sitem etti Parker. *"Seni gözetlemek istemedim, baba. Seçim kampanyanı mahvetmek istemedim. Tüm aileyi utandırmak istemedim. Ailemizi mahvetmek istemedim."*

Sessizlik oldu.

Hartley cevap vermedi. Sanırım Parker'ın ona inanmasını sağlayacak hiçbir şey yoktu.

Neredeyse kapıyı çalacak, içeriye girecek ve Parker'ı ikna etmeye çalışacaktım.

Ama bir şey, ilahi bir güç, bunların hiçbirini yapmama izin vermedi.

Boğazımda beliren taş gibi yumru yüzünden güçlükle nefes almaya çalışarak yutkundum. Bu benim hatamdı. Sarhoş olmuş ve asla bulaşmamam gereken, bir misillemeyle karşı karşıya geldiğinde doğal bir şekilde tırnaklarını çıkaracağını bildiğim Felicity'yi utandırmıştım. Düşüncesiz pisliğin tekiydim. Ve Hartley'nin aile kavgasının ortasına düşersem daha da düşüncesizlik etmiş olacaktım.

Önce Felicity'yle olan durumu düzeltmem gerekiyordu. Yapmam gereken tek şey *buydu*. Bunu çözdüğümde Hartley tekrar ailesinin suyuna gidebilecek ve işler bizim için sorunsuz bir şekilde yoluna girecekti.

Bunu çözebilirdim. Yapabilirdim.

27

ERTESİ GÜN OKULDA herkes Hartley'nin uzaklaştırılmasını konuşuyordu. Gören de Astor Park Hazırlık'ta daha önce kimsenin yediği haltların yakalanmadığını düşünürdü. Esas konu şuydu ki, Hartley yakalanmayı hak etmiyordu – o yanlış tek bir şey bile yapmamıştı. Bunu yapan kişi ise koridorlarda sanki Astor'un kraliçesiymiş gibi salınıyordu.

İlk derse girmeden Felicity'yi yakaladım. Kız grubuyla beraber dolabının yanındaydı. Neyse ki Claire ortalarda görünmüyordu. Bu iyiydi. Eski sevgilimin Felicity'yle can ciğer olmasından nefret ediyordum. Kim bilir Claire benimle ilgili neler biliyordu. Dışarı çıktığımız zamanlarda çok fazla sarhoş olurdum.

"Dağılın," diye kükredim Felicity'nin arkadaşlarına.

İfademden ciddi olduğumu anlamış olmalılar çünkü batan gemiden kaçan fareler gibi kaçıştılar. Eğleniyor gibi görünen Felicity olduğu yerde kaldı.

"Bak şuna, tüm masum kızları korkutup kaçırın sert adam değil misin sen?" diye dalga geçti.

Ona kaşlarımı çattım. "Senin hiçbir yanın masum değil."

Gözlerini devirdi ve dolabının kapısı çarptı. Çekip gitmeden önce kolundan yakaladım.

“Çiçekleri aldın mı?” diye homurdandım. Hartley’den dönerken onun evine uğramıştım ama kapıyı kimse açmamıştı, ben de çiçekleri kapının önüne bırakmıştım.

“Evet. Aldım.”

“Ya notu?” Not da bırakmıştım. *Özür dilerim* –Easton yazan basit bir nottu. “Okudun mu?”

“Evet.”

“Ee? Artık barıştık mı?”

Gülmeye başladı. “Bir dakika. Özür dediğin bu acınası hareketin barışmamızı sağlayacağını mı düşündün? Ah, Easton.”

Boğazım öfkeyle düğümlendi. “Tanrı aşkına, Felicity. Hartley’ye yaptığın şey adil değil.”

“Gerçekten de bana adalet konusunda ders mi vereceksin? Hem de sen, Easton Royal?”

“Evet, ben pisliğin tekiyim,” dedim ona hak vermeye dünden hazır bir şekilde. “Ben kötü ve bencil biriyim. İçiyorum, dövüşüyorum, becermemem gereken kızları beceriyorum. Tüm bunları kabul ediyorum. Ama Hartley sana hiçbir şey yapmadı. Bu yüzden, lütfen Beringer’a kopya çekmekle ilgili konunun tamamen bir yanlış anlaşılma olduğunu söyle ve...” durdum çünkü nefesimi boşa tükettiğimi anlamıştım.

Felicity o notları Hartley’nin dolabına kendisinin koyduğunu asla itiraf etmeyecekti. Bu bir sınıf arkadaşına kumpas kurduğunu kabul etmek ve cezalandırılma riskine girmek olurdu. Bu yüzden, her ne kadar istemesem de bu işin peşini bırakmam gerekiyordu. Hartley üç günlük uzaklaştırma almıştı. Bu çok kötüydü ama bunun altından kalkar ve pazartesi okula dönerdi. ‘Hartley’yi Temize Çıkarma’ operasyonu başarısızlıkla sonuçlanmıştı. Artık tek yapabileceğim, daha fazla zarar vermeden Felicity’yle ateşkes yapmaktı.

“Bu işi senin için nasıl düzeltebilirim?” diye sordum dişlerimi sıkarak.

Mavi gözlerinde hayret dolu bir parıltı belirdi. “Düzeltemezsin.”

"Hadi ama," diye yalvardım. "Yapabileceğim bir şey olmalı." Bilekliğime anlamlı bir bakış attı. Üzerini kapatma dürtüsüyle savaştım. "Sana satın alabileceğim bir şey," diye netleştirdim.

"Bir Şeker Makinesi kolyesi gibi mi?"

"Oldu bil."

"Peki ya sınırlı üretim yeni Dior çanta?"

"Ne olduğuna dair zerre fikrim yok ama o da senindir."

"Otuz beş bin dolar ama." Her nasılsa bana tepeden bakmayı becerebiliyordu.

Bunu ailemizin muhasebecisine nasıl açıklayacağımı bilmiyordum ama olsun. "Harika. Her kızın sınırlı üretim bir kol çantasına ihtiyacı vardır." Elimi uzattım. "Anlaştık. Hartley okula döndüğünde ona bulaşmayacaksın."

"Hayır."

"Ne?"

"Anlaşmadık. Bunlar ödeşmek içindi ama daha bitirmedim."

Gözlerindeki buz gibi bakışlar dudaklarındaki belli belirsiz gülümsemeyle birleştiğinde, yumruğumu bir dolaba geçirme isteği uyandırıyor. Sırf beni bozmak için orada öylece durup mücevher ve çanta pazarlığı yaptığına inanamıyordum. Sadece Astor kızları mı bu kadar kindardı yoksa bütün kızlar mı kana susamıştı?

"Yalvarmamı istiyorsan yalvarırım. Dizlerimin üzerinde."

Felicity'nin gülümsemesi büyüdü. "Bunu görmek güzel olurdu. Ama... hayır, teşekkürler. Daha güzel planlarım var."

Bunu söyledikten sonra elimi kolundan itti ve hışımla çekip gitti.

Gidişini izlerken iniltimi bastırdım. Bu kızın sorunu neydi? Onu utandırmıştım, bunu anlıyordum evet ama artık aşmalıydı. Büyümeliydi.

Yorgun bir of çektikten sonra telefonumu çıkardım ve Hartley'ye mesaj attım.

Bu sabah iyi misin?

Hemen cevapladı.

Hayır.

Suçlulukla doldum. Felicity'nin dolabına yaslandım ve bir mesaj daha yazdım.

Özür dilerim, H. Hepsi benim suçum

Bu kez uzun bir gecikme oldu. Cevaplamasını beklerken ekrandan gözümü ayırmadım.

"East," dedi biri.

Başımı kaldırıp baktığımda Sawyer ve Lauren'ın yaklaştığını gördüm. Seb onlarla değildi. "Selam," dedim dalgın şekilde. Telefonuma baktım. Hâlâ hiçbir şey yoktu. "İyiyim. Siz?"

Küçük kardeşim kıkırdadı. "Nasıl olduğunu sormadık ama iyi olduğuna sevindim."

"Derse geç kalacaksın," dedi Lauren hiç de yardımsever olmayan bir tavırla. "İlk zil çaldı bile."

Sikmişim zili de dersi de. Hartley hâlâ mesajımı cevaplamamıştı. Neden cevaplamamıştı?

Uzaklaştırılma almasının benim suçum olduğu konusunda hemfikir miydi yoksa?

İçimden minik bir ses, *evet* dedi.

Siktir, öyle olduğunu *biliyordum*. Bu yüzden ondan özür dilemiştim. Ama... yine de onun takmamasını beklerdim. *Seni suçlamıyorum, Easton. Buradaki suçlu Felicity, falan filan demesini.*

Onun yerine sessizliğe gömülmüştü.

"Pekâlâ, sonra konuşuruz," dedim kardeşime. "Evde görüşürüz."

Hızla uzaklaşırken arkamdan şaşkınlık dolu seslerini duydum.

"Sarhoş muydu?"

"Sanmıyorum?"

Binanın yan kapısından çıkıp otoparka koştum. Hartley'yi görmem ve ondan şahsen özür dilemem gerekiyordu. Onu bu Felicity saçmalığının içine sürüklediğim için beni affetmesine ihtiyacım vardı. Bunu bilerek yapmamıştım ki. Bunu bilmesi gerekiyordu.

Evine yaptığım yolculuk kısa sürdü. Ama tıpkı dün olduğu gibi biri yine benden önce davranmıştı.

Merdivenlerin ucunda, üzerinde pahalı gri bir ceket olan bir adam gördüm. Kır saçlıydı.

"...bu ülkedeki en iyi hazırlık okullarından birinden atıldın. Sen Wrightların yüz karasısın," dedi adam, sözleri tiksinti doluydu.

Hartley'nin babası.

Siktir.

Görüş alanından çıktığımı umarak merdivenin yan tarafına sokuldum.

"Atılmadım," Hartley aksi aksi cevapladı. "Uzaklaştırma al-dım."

"Kopya çektiğin için!" diye kükredi adam. "Kopya, Hartley. Lanet olsun, senin sorunun ne? Ben ne tür bir evlat yetiştirdim?"

"Kopya çekmedim, baba. Benden nefret eden bir kız testin cevaplarını dolabıma yerleştirmiş. Ben kopyacı *değilim*."

"Müdürünüz kulübün bir üyesi, bunu biliyor muydun? Tüm üyeler ve iş arkadaşlarım senin küçük skandalını biliyor. Bu sa-bah kahvaltıda herkesin sorduğu tek şey buydu."

"Şehir kulübünden bir avuç ihtiyarın ne düşündüğü kimin umurunda?" Hartley'nin sesi öfkeli çıkıyordu. "Önemli olan tek şey gerçekler."

"Tanrı aşkına! Sen ve o lanet olasıca kelime! *Gerçek*. Yeter ar-tık, Hartley!"

Keskin sesi yerimden sıçramama neden oldu.

"Yeter," diye tekrarladı Bay Wright. "New York'a geri dönü-yorsun. Bugün. Beni anlıyor musun?"

"Hayır!" diye itiraz etti.

"Evet." Sanki bir şeye uzanıyormuş gibi bir hışırtı sesi duyul-du. "İşte biletin. Uçağın bu akşam on birde kalkıyor."

Hartley, "Hayır," dedi ama bu kez sesinde belirsizlik vardı.

"Pekâlâ." Babası durakladı. "Eğer gitmezsen Dylan'ı okuldan alır, senin yerine onu gönderirim."

"Neden! Neden sürekli onu tehdit ediyorsun? O daha çok küçük, baba."

"Hayır, o on üç yaşında ve şimdiden senin etkin altına girmiş durumda."

"Sekiz yaşından beri ilaç kullanıyor. O çok narin, bunu sen de biliyorsun. Onu ailesinden koparamazsın."

Babası bunu duymazdan geldi. "Eğer Bayview'dan ayrılmazsan, biz de Dylan'ı eyaletten uzaklaştırarak koruruz. Seçim senin."

Ellerim yanımda yumruk oldu.

"Gidersem eğer... onu görmeme izin verir misin?" Hartley o kadar sessiz konuşuyordu ki duymakta zorlanıyordum.

"Uçağa binersen, buradan havaalanına kadar onunla vakit geçirebilirsin."

Ne şerefsizdi. Havaalanı buradan yarım saat uzaklıktaydı.

"Ben... ben düşüneceğim."

Hayır, diye bağırarak istedim. Düşünme. Mücadele et.

"Seni onda alırım. Dylan'la seni havalanına kadar geçirir, güvenlikten geçerken sana el sallayıp gülümseriz."

"Ya gelmezsem?"

"Her türlü havalanına gideriz," Bay Wright bunu imalı bir tonda söylemişti. "Bu akşam biri o uçağa binecek. Ya sen olursun ya da kız kardeşin." Durakladı. "Doğru kararı vereceğine inanıyorum."

28

PLANIM ON DAKİKA beklemek ve sonra Hartley'nin kapısını çalmaktı. Babasının ziyareti ve acımasız  ltimatomundan sonra kendine gelmesi için ona zaman tanımak istiyordum. Ama daha iki dakika geçmişti ki kapı açıldı ve Hartley sendeleyerek dışarı çıktı.

 ki katlı evin önüne park etmemiş olsaydım, Hartley sokağın ortasına doğru yürüyecekti. Ancak bunun yerine neredeyse burnunu kamyonetimin yan tarafına çarpıyordu.

"Ya çok i mi sin ya da kamyon  arpmı  gibi görünüyorsun." Dengesini sağlamak için elimi uzattım.

Beni  a ırtarak elimi tuttu. "Kamyon. Kesinlikle üzerimden bir kamyon geçti."

"Hadi bir tur atalım." Ona cevap verecek zaman tanımadım. Birkaç hamlede onu arabaya bindirip emniyet kemerini taktım.

Sürücü koltuğuna geçtiğimde, " zellikle gitmek istediğın bir yer var mı?" diye sordum.

"Yok. Sadece buradan uzakla alım." Yılgın görünüyordu, ba ını pencereye dayadı ve gözlerini kapattı.

"Sorun değil." Kayıtsız bir tavır takındım. Sanki benim i im de düğüm düğüm olmamış gibi duygularımı belli etmemeye  a-

lıştım. Bundan nefret ediyordum. Böyle hissetmekten nefret ediyordum. Onu bu hâlde görmekten nefret ediyordum.

Herhangi bir şey sormadım, o da konuşmaya gönüllü olmadı, bu yüzden yolculuk tamamen sessizlik içinde geçti. Sessizliğin sağır edici olması ne garipti. Daha önce ne demişti? Sessizlikte kalp atışlarını duyabilirsin mi? Aynı zamanda bir kalbin kırılışını da duyabilirdiniz. Kamyonetin içindeki hava gittikçe boğucu ve ağır oluyordu.

İskeleden çok da uzakta olmayan eski marinaya gittik. Çakıl otoparka dönüp kamyoneti park ettim. Ondan tarafa baktığımda Hartley'nin ağladığını fark ettim. Sessiz gözyaşlarıydı bunlar. Sonsuz damlalar yüzünden aşağıya akıp duruyordu. Yemin ederim, yere düştüklerinde yıldırım gibi bir gürültü çıkarıyorlardı.

Bu yüzden motoru çalışır hâlde bıraktım. Bu gözyaşlarını maskeleyecek bir şeye ihtiyacım vardı. Yanımda oturuyor ve pencereden dışarıya bakıyordu. Gözyaşı perdesinin arasından görebiliyor mu diye merak ettim.

Havayı yumuşatmaya çalıştım. "Babam buranın yetmişlerde şehrin en popüler yeri olduğunu söyledi. Ona, Ortaçağ'da tekne kullanıldığını bilmiyordum dedim."

Hafifçe gülümsedi.

"Hadi gel, denizin kenarında yürüyelim," diye önerdim.

Kamyonetten inmesine yardım ettim. Eski marina köhne hâldeydi. Sedir ağacından dış kaplamalar kum ve okyanus tuzu yüzünden griye bürünmüştü. Yalnızca birkaç dok sağlam şekilde suyun üzerinde kalabilmişti. Kalanlar ya batmış ya da paramparça olmuştu.

Ruh hâlimize uyan bulutlu bir sabahtı. Hartley çok üzgün görünüyordu. Midem bulanıyordu. Bir patlamadan sonra sersem bir şekilde etrafta dolanan iki kazazede gibiydik. Ama en azından beraberdik, değil mi?"

Elini tuttum. O anda birbirine dolanan parmaklarımıza baktı. Şüphyle. "Neden okulda değilsin?"

“Çünkü senin için endişelendim.” *Çünkü beni affetmeni istiyorum.*

Her zamanki gibi Hartley yalanımı fark etti. “Hâlâ sana kızgın olduğumdan endişelendin yani.”

Yutkundum.

Keskin gözlerini bana dikmeye devam etti. “Evimin önündeydin. Babamı gördün mü?”

“Evet,” diye itiraf ettim.

“Bana söylediklerini de duydun mu?”

Yalan söylemeyi düşündüm ama sonra vazgeçtim. “Evet.” Kolunu tuttum ve suya doğru yaklaştık. Tırabzan yoktu, sadece suya doğru uzanan iki metre genişliğinde kayalık bir yamaç vardı. “O uçağa binmeyeceksin. Değil mi?”

“Ben... bilmiyorum.”

Aniden yükselen paniğimi bastırdım. “Kahretsin, Hartley. Size ne oldu böyle? Baban neden senden ne—” Ağzımdan *nefret* kelimesi çıkmadan kendimi durdurdum. Babasının ondan nefret ettiğini söylememi hoş karşılayacağını sanmıyordum. “Baban neden sana bu kadar kızgın?”

Bakışları çakılla kaplı banka takıldı. “Uzun hikâye.”

Kollarımı genişçe açtım. “Zamandan başka bir şeyimiz yok.”

Bir süre sessizce baktı. Kıpırdamak, bir taşı tekmelemek, okyanusa haykırmak istiyordum. Hayır, aslında yapmak istediğim Hartley’nin ailesinin evine sürmek, babasını pataklayıp onun yüzüne haykırmaktı. İkisini de yapmadım ve sonunda sabrım meyvesini verdi.

“Dört yıl önce –sanırım artık neredeyse beş yıl oldu– bir gece uyku tutmamıştı, bir bardak su almak için alt kata indim. Babam oturma odasında bir kadınla konuşuyordu. Sessizlerdi ama kadının sesi kızgın çıkıyordu ve sözlerinin arasında ağlıyordu. Sanırım bu yüzden konuşmalarını bölüp babama orada olduğumu belli etmedim.”

“Ne hakkında konuşuyorlardı?”

“Kadına problemi çözeceğini ancak bunun ona pahalıya pat-

layacağını söylüyordu. Kadın oğluna yardım ettiği sürece istediği kadarını ödeyeceğini söyledi.”

Kaşlarını çatıldı. “Baban buna ne dedi?”

“Bilmiyorum. Kulakmisafiri olduğumu bilmesini istemediğim için gizlice geri üst kata döndüm. Sinirli bir insandı, bu nedenle elimizden geldiğince onu kızdırmamaya özen gösterirdik.” Kaşlarını çatı. “Her neyse, iki gün sonra telefonda Roquet soyadlı çocuğa yönelik suçlamaları düşürmek için ‘takdir hakkını’ –artık bu her ne haltsa– kullandığı için patronuyla tartıştığını duydum.”

“Kim bu Roquet denen çocuk?”

“Drew Roquet’i biliyor musun?”

“Hayır.”

“Bizden büyük. O zaman on dokuz yaşındaydı, eroin bulundurmaktan tutuklanmıştı. Bu üçüncü suçuydu ve üzerindeki eroin miktarı yüzünden uyuşturucu ticaretiyle suçlanacaktı. Bu da beş ila yirmi üç yıla kadar hapis demek.” Hartley’nin ses tonu tiksinti doluydu. “Ama ne oldu biliyor musun – üzerindeki eroin delil odasından yok oldu ve böylece babam da suçlamayı düşürdü.”

“Bu meselenin gittiği yerden hiç hoşlanmadım.”

“Ben de ama unutmaya çalıştım. O zamanlar babamın yanlış bir şey yapacağına hiç inanmıyordum. Bölge savcısıydı ve uyuşturucu suçlularından nefret ederdi. Onlara, topluma hiçbir katkısı olmayan alçaklar derdi ve bu ülkede yanlış giden her şeyin nedeninin uyuşturucu olduğunu söylerdi. Cinayetler, aile içi şiddet, hırsızlık... Ona göre bunların hepsinin nedeni uyuşturucuya uzanırdı.”

“Peki. Peşini bıraktın yani.”

“Evet, her şey yolunda gibiydi ama bu... beni rahatsız etmişti bir kere. Bu yüzden burnumu sokmamam gereken yerlere sokmaya başladım. Bir keresinde bilgisayarına girdim. Daima aynı şifreyi kullanırdı ama her ay son rakamı değiştirirdi, bu yüzden tahmin etmek oldukça kolaydı. Bilgisayarına girdiğimde isimsiz bir hesap buldum, buraya insanlar kimden duyduklarını belirte-

rek özel iyilik talepleri için e-posta gönderiyordu. E-postalarda detay ya da 'Buluşalım' dışında cevap yoktu."

Kaşlarıım havaya kalktı. "Eve mi geliyorlardı?" Bu çok riskli geliyordu kulağa.

"Hayır. Genellikle onlarla insan içinde buluşuyordu. Sanırım ev ziyaretleri çok nadirdi, bu yüzden kadına o kadar sinirlenmişti. Kaç tane davayı 'düzeltti' bilmiyorum ama orada bir sürü e-posta vardı, Easton. Yani gerçekten bir sürü." Dudağını ısırdı, perişan görünüyordu.

"Onunla yüzleştin mi?"

"Hayır. Parker'a gittim. Bana masal uydurmayı kesmemi, çenemi kapatıp bu konu hakkında kimseye tek kelime etmememi söyledi."

"Parker babanın ne yaptığını biliyor muydu?"

"Bilmiyorum."

Bence Hartley biliyordu ama inanmak istemiyordu. Devam etmesi için bekledim ama devam etmedi. Eğilip yerden birkaç taş aldı ve onları okyanusa fırlattı. Ben de ona katıldım ve bir dakika kadar ağzımı açmadım. Ama sonra, onunla tanıştığımızdan beni rahatsız eden bir şeyi sormam gerek gibi hissettim. "Bileğini nasıl kırdın?"

Bu soru onu şaşırtmıştı. Küçük taşı atınca sıçrayarak suya çarptı.

"Hartley," diye üsteledim. "Bileğini nasıl kırdın?"

"Kırdığımı nereden biliyorsun?"

"Bileğinin içinde ameliyat izi var."

"Ah, o." Yara izinin üzerini ovuşturdu. Bir duraksama ânından sonra titrek bir nefes verdi. "Ablamla konuştuktan birkaç ay sonra babam valilik için adaylığını duyurdu. Topluluk içinde nasıl davranacağımıza dair bir sürü ders aldık. Hatta bir kadın eve gelip bize nasıl durmamız, gülümsememiz ve el sallamamız gerektiğini bile gösterdi."

"Evet, biz de öyle bir şey yaşamıştık," diye itiraf ettim. "Güney'de pazarlama önemlidir."

Alaycı bir kakhaha attı. "Mükemmel kız evlat olmak için bu kadar endişelenmiş olduğuma inanamıyorum. Hatta kendimi ayna karşısında videoya bile almıştım. Neyse, lisedeki birinci yılım başlamadan hemen önce kemanımın bir yayı koptu ve internetten yenisini sipariş ettim. Siparişimi kontrol ettiğimde o gün teslim edileceğini gördüm ve postacıya kargomun onda olup olmadığını sormak için aceleyle sokağın karşısına koştum. İşte o zaman babamın bir kadınla arabada oturduğunu gördüm."

Hartley birden durdu. Bu konu hakkında konuşmanın onun için zor olduğunu görebiliyordum. Onu suçlayamazdım. Steve'in nasıl bir adam olduğunu öğrenmiş olmak beni hâlâ sarıyordu. Eskiden ona hayrandım. Uçak uçuruyor, sünger gibi içiyordu ve dünyanın en iyi arabalarıyla en seksi kadınlarına sahipti. Dünyanın sunabileceği en iyi hayatı yaşıyordu ve ileride o olmak istiyordum. Ancak benim rol modelim dünyanın en kötü insanı çıkmıştı. Bu durumda bana ne kalmıştı?

"Uzun bir süre onları izledim." Hartley nihayet kaldığı yerden devam etmeye başladı. "Konuştular. Kadın ona bir telefon ve birkaç evrak verdi, sonra babam elinde evrak çantası ve bir sırt çantasıyla arabadan indi. Sırt çantası garip gelmişti, anlıyor musun? Çünkü asla öyle bir şey kullanmazdı. Ona bakmakla o kadar meşguldüm ki arkasına saklandığım arabanın hareket ettiğini görmedim. Eve doğru koşmaya başladım. Dış kapının önünde beni yakaladı, bileğimi tuttu ve sert bir şekilde çekti. Çok kızmıştı. Bu yüzden ne kadar güç uyguladığının farkında değildi."

Gerçekten de babasının uyguladığı şiddete kılıf uydurmaya mı çalışıyordu? Bu beni sinirlendirdi. Ellerimi yumruk yaptım ve görmemesi için yanıma iyice yapıştırdım. Bağırarak ya da bir şeye vuramamak canımı yakıyordu ama şiddetten neden nefret ettiğini, onu rıhtımdaki dövüslere sürüklediğimde neden ödünün koptuğunu artık anlıyordum.

"Bana ne gördüğümü sordu. İlk başta inkâr ettim ama bileğim o kadar acıyordu ki her şeyi gördüğümü, yanlış yaptığımı,

böyle bir şeyi yapmaması gerektiğini ve hepsini anneme söyleyeceğimi haykırmaya başladım." Altdudağı titriyordu. "Yüzüme bir tokat atıp beni odama gönderdi."

"Ya bileğın?"

Dudakları yeniden titremeye başladı ve yüzü düştü. "Bu yüzden doğru kaynamadı. Hemen doktora görünmedim."

"Hemen derken?"

"Üç hafta sonra."

"Ne?" diye patladım.

Yutkundu. "Ertesi sabah babam odama geldi ve uzaklara gideceğimi söyledi. Sanırım neler olduğunu henüz tam olarak anlayamamıştım. On dört yaşındaydım. Belki de ona karşı çıkmalıydım."

"Daha on dört yaşındaydın," diye yineledim. "Ve korkmuş-tun. Lanet olsun, annem benden haplarımı almış ve onları tuvalete atacağını söylemişti. Bağımlılık sorunu olduğunu bildiğim hâlde onları eline verdim. Onlardan nefret ettiğimizi düşünsek bile, ebeveynlerimizi mutlu etmek için çabalarız."

"Sanırım öyle. Ama... işte, ben daha oturup düşünmeden bir uçağa binmiş ve kendimi New York'un taşrasında bulmuştum. Yurt odama yerleştiğimde evi aradım ve anneme geri dönmeme izin vermesi için yalvardım ama o, evin reisinin babam olduğunu ve ona itaatsizlik edemeyeceğimizi söyledi." Sesinde iğneleme vardı. "İyi bir evlat olmayı öğrendiğimde dönebileceğimi söyledi. Bunun ne demek olduğunu bilmiyordum ama tamam dedim. Sanırım bu yüzden bileğimi hemen söylemedim. Gittikçe kötüleşti, ta ki öğretmenlerimden biri fark edip beni acil servise götürene kadar. Düzeltilmesi için ameliyat olmam gerekti."

"Onlara ne dedin?"

Yüzünü çevirdi. "Düştüğümü."

Çenesini kendime doğru çevirdim. "Utanma."

"Elimde değil."

"Yapma."

“İlk yılımda hiç sorun çıkarmadım. Annem bana babamın valilik için aday olduğunu hatırlattı ve eğer davranışlarıma dikkat edersem eve dönebileceğimi söyledi.”

“Ama kazanamadı.”

“Hayır. Parker beni yatılı okula göndermesinin babamı, bırak Bayview’u, ailesini bile idare edemeyen biri gibi gösterdiğini söyledi.” Gözyaşları Hartley’nin kirpiklerine asılı kalmıştı. “Ve eve gelmeme izin vermediler. Babam benimle konuşmuyordu. Annem iyi bir evlat olduğumu kanıtlayamadığımı ve kötü biri olduğum için de kız kardeşimden uzak tutulmam gerektiğini söyledi. Benim onu kötü etkilediğimi.”

“Anlamıyorum. Sen nasıl onu kötü etkileyebilirsin?” Hartley ailesine tapıyordu. Hatta gördüğüm kadarıyla ablasından bile fazla.

“Küçük kardeşim... biraz sorunludur. O dünyadaki en tatlı kızdır ama bazen...” diye durakladı.

Boşlukları doldurdum. “Bazen nedensiz yere dünyaya hay-kırmak mı istiyor? Bir gün mutluyse ertesi gün öfkeli mi oluyor? Hiç belirtisiz birden şiddete başvurup agresifleşiyor mu?”

Hartley’nin gözleri şaşkınlıkla parladı. “Sen nereden...” Durumu anladığında durakladı. “Sen de mi?”

“Annem öyleydi. Ben de ondan almışım. Kardeşin ilaçlarını da beğenmiyordur diye tahmin ediyorum.”

Hartley başıyla onayladı. “O bipolar, yani en azından pedagogen teşhisi buydu. Ebeveynlerimi bunun hakkında tartışırken duydum, babam ruhsal hastalık diye bir şey olduğuna inanmayı reddediyordu. Onun sadece daha fazla disipline ihtiyacı olduğunu düşünüyordu.”

Bunu daha önce nerede duymuştum acaba? “Zavallı çocuk.”

“Senin teşhisin de bu mu?” diye sordu tereddütle.

Gözlerimi suya diktim, Hartley’nin yüzünde herhangi bir yargılama görmeye hazır değildim. “Sanmıyorum. Benimki hiperaktivite bozukluğuydu. Yedi yaşındayken Adderall almaya başlamıştım. Beni sakinleştirmesi gerekiyordu ama bir süre son-

ra işe yaramaz oldu. Anneme işe yaramadığını, kafamın içindeki seslerin daha da yükseldiğini söylemek istemedim çünkü onun durumu da pek iyi sayılmazdı. Okulda bu haplara erişmek kolaydı. Reçeteli haplarının yarısını satmaya istekli birileri daima olurdu. O haplardan sonra Oxy'ye ve diğer şeylere geçiş yapmak kolay oldu." Son cümleyi mırıltıyla itiraf etmiştim.

"Ebeveynlerimiz bize yardım etmek için yanımızda olmalıydı, canımızı acıtmak için değil."

Gözlerimin ardında bir karıncalanma oldu. Birkaç kez gözlerimi kırptırdım. "Doğruyu söyle. Kız kardeşini en son ne zaman gördün?"

"Üç yıl önce. Onunla yalnızca birkaç kez konuşabildim, o da ailem yetişmeden telefonu cevapladığı anlardaydı. Bazen beni özlüyor, bazen de onu terk ettiğim için benden nefret ediyor. Onu yatılı okula gönderemezler, Easton. Yatılı okul korkunç bir yerdir. Orada çok yalnızlık çektim. Üç yıl boyunca ne Noel'i ne Şükran Günü'nü ne de doğum günümü sevdiğim bir insanla geçirebildim. Bunun nasıl bir şey olduğunu biliyor musun?"

"Hayır," dedim boğuk bir sesle. "Bilmiyorum."

Yanımda vücudu titredi. "Bunu, bırak bu dünyada sevdiğim tek insanı, Felicity'nin bile yaşamasını istemem. Orada onu mahvederler. Orada onu anlayamaz ya da ona gerektiği şekilde bakamazlar."

"O hâlde eve nasıl gelebildin?"

"Hani sana büyükannemden kaldığını söylediğim vakıf fonu var ya? Ondan geçen yıl haberim oldu. Bu parayı Bayview Tasarruf ve Kredi Fonu yönetiyormuş, babam değil. Fakat yiyecek ve kira gibi şeyler eğitim masrafına girmediği için lokantada çalışmaya başladım." İfadesi üzgün bir hâl aldı. "Eğer eyaletteki en iyi okula gidersem ve babamın kirli anlaşmalarıyla ilgili tek kelime etmeden belaya bulaşmazsam aileme geri dönmeme izin vereceklerini düşünmüştüm."

"Ama sonra kopya çektiğin için uzaklaştırma aldın." İçim yine suçlulukla doldu ve boğazım yanmaya başladı.

“Evet.”

“Hepsi benim yüzümden.”

Hartley başını yana eğerek gözlerimin içine baktı. “Evet.”

Bu tek kelime beni paramparça etti. Çok acımasızcaydı. Çok çok acımasızca.

“Sana belanın nereye gitsen seni takip ettiğini söylemiştim, Easton.”

Utancı beni canlı canlı yiyip bitirmeden göz temasını kestim. Uzun uzun suya baktım ve bu kızı bulaştırdığım bütün saçmalıklar için zihnimde kendimi yumrukladım. *Herkesi* bulaştırdığım saçmalıklar için. Ella’yı, kardeşlerimi, babamı. Ben bombok biriydim. Herkes bunu biliyordu ve buna rağmen beni seviyorlardı.

Onların sorunu neydi?

“Ama bu eninde sonunda olacaktı, işin içinde sen olsan da olmasan da.”

Şaşkınlıkla ona baktım. “Öyle mi düşünüyorsun?”

Hartley kasvetli bir şekilde başını salladı. “Bayview’a geri döndüğümde bütün ailem tetikte bekliyordu. Parker muhtemelen babam için beni gözetliyor. Annemse Dylan’ı benden uzak tutmak için elinden geleni yapıyor. Seni temin ederim ki ebeveynlerim işleri batırmamı bekliyordu. Beni tekrardan Bayview’dan uzaklaştırmak için bir bahane yaratmamı.”

Bu beni çok az da olsa daha iyi hissettirdi. Ancak bütün olanlarda oynadığım rolün sorumluluğunu üstlenmekten alıkoymadı.

“Ben olmasaydım Felicity sana bulaşmazdı, Hartley. Yani bunu çözmek benim işim.”

“Çözemezsin.”

“Tabii ki çözerim.”

Meydan okurcasını başını dikleştirdi. “Nasıl?”

Duraksadım. “Bilmiyorum. Ama bir yolunu bulurum.”

Keyifsiz bir kahakaha attı. “Evet, şey, o zaman bu akşam ondan önce bir yol bulsan iyi edersin. Babam o saatte beni havaalanına götürmek için gelecek.”

“Havalarına gitmiyorsun,” dedim sertçe. “Hiçbir yere gitmiyorsun.”

Sadece omuz silkti.

Kahretsin, gerçekten de ayrılmayı planlıyordu. Bunu gözleminde görebiliyordum. Hartley, nefret ettiği yatılı okula geri dönme pahasına da olsa kardeşini korumak için her şeyi yapacaktı.

Çakıllı kıyidan uzaklaşarak, “Geri dönmem gerek,” dedi. “Beni eve götürür müsün?”

Başımı sallayarak onayladım.

Kamyonete atladık ve yine sessizlik içinde yolculuk ettik. Kırmızı ışıktaki her duruşumda yüzünü inceledim. Onu ilk gördüğümde, sade bir görüntüsü olduğunu düşünmüştüm. Güzel ama sade. Güzel bacakları, hoş bir poposu ve öpülesi dudakları vardı.

Onu daha iyi tanıdıktan sonra ise beni etkileyen şeyi yüzü olmuştu. Bütün farklı özellikler bir araya gelerek güzel bir görüntü oluştuyordu. Hartley sade biri değildi. Sıradışıydı. Daha önce onun gibi birini hiç görmemiştim ve onu bir daha göremeyecek olma ihtimaline inanmak istemiyordum.

Bu korkunç düşüncenin yarattığı çaresizlik onu öpmeme neden oldu. Kamyonetimi evinin önüne park eder etmez onu kendime doğru çekerek ağzımı onunkinin üzerine kapattım.

“Easton,” diye itiraz etse de kısa süre sonra öpücüğüme karşılık vermeye başladı.

Yoğundu. Dudakları sıcaktı, muhteşemdi ve muhtemelen gözyaşları yüzünden tadı biraz tuzluydu. Parmaklarımı yumuşak saçlarına gömüp onu daha da yakınımaya çektim.

İnce kolları boynuma dolandı. Sertleşen meme uçları göğsüme değiyordu. Elimi aramıza sokup memesini avuçladım ve parmağımın uçlarından birini okşadım. Titreyince benim vücudum da onunkine tepki olarak sarsıldı.

Onu daha da sert öptüm. Ellerim çaresizce vücudunda geziniyor onu kendime yakın tutmaya çalışıyordu. Nasıl olduysa bacaklarını iki yanına atmıştı. Elimi kalçasında ve poposunun

kıvrımlarında gezdirmeye başlamadan önce onu kendime sıkıca bastırdım.

Fena hâlde uyarılmıştım. Ben bir erkektim ve erkekler tahrik olduklarında ya da sikleriyle düşünmeye başladıklarında genellikle doğru şeyler söyleyip yapmazlar. Bu yüzden kelimeler ağızımdan çıktığı anda söylediklerime pişman oldum.

“Hadi daha rahat edebilmek için içeriye geçelim.”

Hartley ağzını benden uzaklaştırdı. Gözleri kısıldı. “Rahat mı?”

“Evet. Bilirsin...” Sert öpüşmeden dolayı nefesim kesik kesik çıkıyordu. “Rahat edebilmek için,” diye tekrarlardım salak gibi.

“Çıplak olmak için yani.” Sesi duygusuzdu.

“Hayır. Yani olabilir, eğer istediğin buysa.” *Kapa çeneni be adam. O lanet çeneni kapa.* “Ben sadece... kamyonette oturuyoruz ve sen de babanın seni gözetlediğinden endişelendiğini söylemiştin...”

“Doğru. Eminim tam da bu yüzden içeriye geçmek istedin,” diye mırıldandı. Başını iki yana sallayarak emniyet kemerini çözdü ve kenara itti. “İnanılmazsın.”

Kaşlarını çatıldı. “Gerçekten de şu anda bana kızdın mı? Sen de öpüşüme karşılık verdin.”

“Biliyorum, verdim ama üzgündüm ve... sanırım teselliye ihtiyacım vardı. Ama her zamanki gibi sen bunu da sekse bağladın.”

İçim öfkeyle doldu. “Ben sadece içeriye geçelim dedim.”

“Evet, seks yapabilelim diye.” Yolcu kapısını hışımla açtı ama kamyonetten inmedi. “Teklifin için teşekkürler ama geri çevirmek zorundayım. Toplanmam gerekiyor.”

“Şehirden ayrılıyorsun!” diye kükredim. “Ve şu anda seks falan umrumda değil. Öpüşüyorduk ve hadi içeriye geçelim dedim – ne büyük mesele ama. Sakın bunu çarpıtp büyük bir kabahat işlemişim gibi davranma.”

“Okuldan uzaklaştırılmama sebep oldun!”

Öfkemi yuttum. "Biliyorum. Lanet olsun, bu durumu çözmeye çalışıyorum!"

"Nasıl? Dilini ağzıma sokarak mı? Bu nasıl bir şeyleri çözebilir?" Gri gözlerine bitkin bir bakış çöktü. İç çekerek yavaşça koltuktan kalktı. "Eve dön, Easton. Ya da okula dön. Neresi olursa... yalnızca git."

"Babanın tehdidi ne olacak? Onunla ilgili ne yapacaksın?"

"Bilmiyorum," diye mırıldandı. "Ama bir şeyler bulurum. Bunu *ben* çözeceğim. Tek başıma. Senin yardımına ihtiyacım yok."

Dizlerimin üzerinde yumruklarımı sıktım. "Evet, var."

"Hayır, yok. Senden gelecek hiçbir şeye ihtiyacım yok." İfadesi öfkeyle doldu. "Seninle tanıştığımdan beri bana sorun yaratmaktan başka bir şey yapmadın. Bu yüzden, Tanrı aşkına lütfen artık bana yardım etmeye çalışma. Yardım da etme ve kesinlikle çözmeye de çalışma. Sen bir şeyleri çözebilecek kapasitede değilsin." Üzüntüyle başını iki yana salladı. "Sen bir şeyleri sadece bozabiliyorsun."

Bunu söyledikten sonra gitti. Kalbe saplanan bir bıçak gibiydi. Her ne kadar bunu deli gibi istesem de, böyle bir suçlama karşısında kendimi savunamazdım.

Tek yapabildiğim eve gitmek oldu. Okula dönemezdim, bu kadar kötü hâldeyken olmazdı. Ella'yla, takım arkadaşarımla ya da o sürtük Felicity'yle yüz yüze gelemezdim. Bu yüzden eve gittim ve babamın bir lütuf bahşederek doldurduğu içki dolabından bir içki kaptım. Amacım sarhoş olmak değildi. Sadece gevşemeye ihtiyacım vardı. Kafamı boşaltmalıydım ki bu soruna bir çözüm bulabileyim. *Kendi* yarattığım bu soruna. *Benim* neden olduğum bu karışıklığa.

Bunu Hartley'ye borçluydum.

29

SAAT DOKUZ OLDUĞUNDA kafama dank etti.

Çözümü bulmuştum.

Hızla yataktan kalktım. Vücudumun sallanması ve kafamın karıncalanmasının geçmesi birkaç dakikamı aldı. Oha. Tamam, belki de o kadar hızlı kalkmamalıyım. Saatlerdir sırtüstü yatmış, babamın çalışma odasından aşırđığım burbonu yudumluyordum. Kendime not: Alıştırıa alıştırıa ayağa kalk.

Sarhoş değildim gerçi.

Hayır, sarhoş değıl. Sadece uyuşuk. Uyuşukkkk.

"Easton, iyi misin?" Açık kapıdan başını uzatan Ella endişeli görünüyordu.

Onu görünce yüzüme gülümseme yayıldı. "GAYET iyiyim, küçük kardeş! Harika-ötesi-iyiyim."

"Bir çarpma sesi duydum. Düştün mü? Bir şeyleri mi kırdın?"

"Gaipfen sesler duyuyorsun," dedim ona. "Çünkü ne düş-tüm ne de bir şeyler kırıldı."

"O zaman neden yerde kırık bir şişe var?"

Suçlayıcı bakışlarını komodinin önüne doğru takip ettim. Hah. Haklıymış. Halının üzerinde bir viski şişesi vardı ve ikiye ayrılmıştı. Komodinin köşesine çarpmış ve yere düşerken yarıya

bölünmüş olmalıydı. Ama bu viski şişesiydi? Ben burbon içiyordum.

Gözlerim burbon şişesini bıraktığım yatak örtüsünün üzerine kaydı. Ah. Sanırım ikisini birden içiyordum.

“Bir yere mi gidiyorsun?”

“Seni ilgilendirmesss.” Gözlerimi şişeden ayırıp anahtarlarımı aramaya başladım. Lanet olsun, nerede olduklarını hatırlamıyordum.

Kıyafet yığınına karıştırdım. Kot pantolonumun arka cebinden gelen şingirti dikkatimi çekti.

“Aha,” dedim anahtarlığı çıkararak. “İşte buradasın.”

“Hiçbir yere gidemezsin.” Ella anahtarlara atıldı. “Araba kullanacak durumda değilsin.”

“İyi.” Anahtarları almasına izin verip aynı pantolonun diğer cebinden telefonumu çıkardım. Ekrana birkaç kez dokundum ve memnuniyetle gülümsedim. “İşte oldu. Bir araba geliyor.”

Küçük harita bize şoförün elli beş dakika uzakta olduğunu gösteriyordu. Ya da... belki de beş dakikaydı. Ama iki beş gördüğüme yemin edebilirdim. İki beş olmasa iyi olurdu gerçi çünkü Hartley’yi havaalanına götürmek üzere evden ayrılmadan önce Hartley’nin babasını yakalamam gerekiyordu.

Ella rahatlamış görünerek, “Güzel,” dedi. “Ama her ihtimale karşı motorunun anahtarlarını da istiyorum.”

“Vestiyerdeler. Yanıma almayacağım, söz.”

Sanki anahtarlarımı evde bıraktığımı kendi gözleriyle görmek ister gibi peşimden geldi. Vestiyere ulaştığımızda işini kolaylaştırıp anahtarları ona attım.

“Güvende tutman için,” diye dalga geçtim.

“Hartley’ye selam söyle,” dedi alaycı bir şekilde.

Araba yolundan aşağı koştum ve Uber kenara çektiği sırada giriş kapılarına ulaştım. Kadın şoföre adresi verip arka koltuğa yerleştikten sonra Hartley’yi aradım.

“Ne istiyorsun, Easton?” Sanırım onun *merhaba* deme şekli buydu.

“Selam bebek. Sadece bu akşam baban geldiğinde onunla gitmemeni söylemek için aradım.” Aklıma bir düşünce geldi. “Eğer seni almaya gelirse tabii. Çünkü gelmeyebilir.”

“Neden gelmeyecekmiş?”

“Gelir ya da gelmez demiyorum,” dedim lafı çevirerek. “Ama eğer gelirse, onunla gitme. Tamam?”

“Ne dediğini anlamıyorum ama ya o arabaya binerim ya da Dylan yatılı okula gönderilir. Babam blöf yapmaz. Bir şey söyle-diye, onu uygular.”

“Sen bunu dert etme. Ben her şeyin çaresine bakacağım.”

Kısa bir duraksama oldu. “Ne demek istiyorsun?”

“Çaresine bakacağım,” diye tekrarladım kendi kendime gülümseyerek.

“Ah, Tanrım. Easton. Ne haltlar karıştırıyorsun sen? Neler oluyor? Aslında var ya? Cevap verme. Ne olduğu umurunda bile değil, sadece neyin peşindeysen sakın yapma. Hemen şu an durman gerek.”

“Olmaz. Çoktan yola çıktım.”

“Nereye yola çıktın?”

“Babanın evine. Onunla konuşacağım.”

“Ne! Easton, hayır!”

“Endişelenme, bebeğim, yanında ben varım. Bu iş bende.”

“Easton...”

Telefonu kapattım çünkü bağırtılar başımı ağrıtmıştı. Bana kızgın olmasında sorun yoktu. Bayview’da kalmasına izin vermesi için babasını ikna ettiğimde bana kızgınlığı geçerdi. Bir planım vardı. Bay Wright rüşvet yiyordu, ben de ona rüşvet yedirecektim.

Ben Easton Royal’dım. Kızımdan para akıyordu. Tek yapmam gereken Hartley’nin babasına biraz para vermektir ve sonra bizi rahat bırakacaktı. Geçmişte bütün sorunları parayla çözebil-miştik. Para ve sert bir yumrukla. İhtiyaç hâlinde ikincisini de yapmaktan memnuniyet duyardım. Hartley’nin kardeşini özgür

bırakması için ne yapacağımı bilmiyordum ama o kısımda doğaçlama ilerlemeyi planlıyordum.

Şoför kaldırım kenarına park etti. İnmek üzereydim ki araba yolunun çok ileride olduğunu fark ettim. Yürümek için uzaktı, özellikle de altımda araba varken.

Şoförün omzuna dokundum. "Kapıya kadar sür."

"Özel mülke giremiyoruz," dedi kadın.

Birkaç banknot çıkarıp ona doğru salladm. "Misafirleriyim."

Tereddüt etse de ilerledi. Gördünüz mü? Problem artı para eşittir çözüm. Heh.

Ön kapıya doğru sendeleyerek ilerleyip zile yaslandım. İçeride zilin tekrar tekrar çalışını duyabiliyordum. Sınır bozucuydu. Birileri birazdan kapıya gelirdi.

Bir hareketlenme gördüğümde zile tekrar tekrar basarak dikatlerini çekmeye çalıştım.

İşe yaradı. Kapı açıldığında bir adamla yüzyüze geldik. Babamın yaşlarındaydı, yalnız onun saçları daha kırdı.

"Nasil gidiyor?" diyerek başımla selam verdim. "Bir dakikanız var mı?"

"Sen kimsin be?" diye sordu Bay Wright.

Bedenimi dikleştirip burnumu kaldırarak ona baktım. Beklediğimden daha kısa boyluydu. Onu Hartley'nin kapısında gördüğümde gözüme uzun görünmüştü.

"Easton Royal." Asker selamı vermeli miydim? Yok ya. Bu ucuz gösteriyi sona erdirecektim. Cebime uzanıp babamın çek defterini çıkardım. "Bedeli nedir, John?" İlk adını kullanarak yaptığım taşaklı çıkışa gülümsedim.

"Sen kimsin be?" diye tekrarladı.

"Dostum, söyledim ya." Bu adam kıt zekâlıydı. Gerçekten de avukat mıydı? "Ben Easton Royal. Buraya seninle bir anlaşma yapmaya geldim."

"Kapımdan çekil git."

Kapıyı kapatmaya yeltendi ama hızlıydım, beni engelleyemeden hole daldım.

“Böyle anlaşma yapılmaz, John.” Çek defterini salladım. “Burada çok fazla para var. Fiyatını söyle.”

“Easton Royal mı demiştin?” Wright kollarını göğsünde kavuşturdu ve gözlerini kısarak bana baktı. “Dur bakalım. En büyük abinin başı çocuk pornosu bulundurmaktan belaya girmişti. İkinci abin babanın metresinin ölümünde baş şüpheli olarak yargılandı çünkü kendisinin de o metresle cinsel ilişkisi vardı. Baban asılardır süregelen aile servetini neredeyse batırıyordu, annen ise kendi hayatına son veren bir uyuşturucu bağımlısıydı. Ve sen buraya benimle bir anlaşma yapmaya geldin, öyle mi?”

Ağzım açık kaldı. “Ne dedin sen?” Bu şerefsiz inanılmazdı. Buraya iyi niyetle gelmiştim ama o tüm aileme hakaret etme cüretini mi gösteriyordu?

“Duydun beni.” Kapıyı sertçe açtı. “O sahte Royal kışını kaldır ve defol.”

“Sahte Royal mı? Ben miyim sahte? Sensin sahte. Senin onun kalmamış. Davalara hile karıştırıyorsun. İnsanlardan para alıp delilleri karartıyorsun. Sen, demir parmaklıklar ardına attığın o suçlululardan daha kirlisin.” Yüzüne yaklaştım. Ağzımdan tükürükler saçılıyordu.

Wright bana güldü. “Bilmiyorsun, değil mi?”

“Şerefsizin teki olduğunu mu?” Omuzlarını ittim. Geriye doğru tökezleyince gülümsemesi yok oldu. “Aslında var ya, sen şerefsizden de ötesin. Şerefsizler seninle aynı şekilde anılmayı hakaret sayar. Sen çocuğuna şiddet uyguluyorsun. Kötünün de kötüsüsün. Mahkûmlar bile senin yüzüne tükürür.”

Kıpkırmızı kesilen yüzüyle üzerime geldi. “Soyadın Royal olmasaydı bu kadar cesur olamazdın, değil mi?”

“Ama soyadım Royal, yani bunu asla bilemeyeceğiz, değil mi?”

“Tıpkı senin Steve O’Halloran’ın piçi mi yoksa Callum Royal’ın tohumu mu olduğunu asla bilemeyeceğimiz gibi, değil mi?”

Ne?

Tökezledim, başımı parke zemine çarpmadan önce kendimi zar zor doğrultabildim.

Kıkırdadı. "Ama biliyoruz, değil mi?"

"N-neyi biliyoruz?" diye sordum boğuk bir sesle.

"Sürtük annenin cici babanın iş ortağına bacaklarını açtığını."

Yandan itilince dengemi kaybettim ve dizlerimin üzerine düştüm.

Başımı iki yana sallayıp yukarıya baktım. Bu adam ne diyor-du böyle? Ben Steve'in piçi değildim. Ben Callum Royal'ın oğ-luydum. Bir *Royal*'dım.

"Polisi aramadan önce o sefil kıcını kaldırıp evimden defol-man için sana beş saniye veriyorum," dedi.

Nasıl olduysa kendimi suratıma çarpılan kapının dışında bulmuştum. Kapıya bakakaldım. Az önce ne olmuştu öyle? O adam gerçekten de az önce...

Güçlükle nefes alarak elimi kaldırdım ve kapıyı yumrukla-maya başladım. Nedendir bilinmez, yumruklarım sanki bir ara-ba kapısının çarpılma sesi gibi çıkmıştı.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen, Easton!"

Şaşkınlıkla arkama döndüm. Hartley biçilmiş çimlerin üze-rinden hızla bana doğru geliyordu. Araba yolunda kahverengi hurda bir Volvo duruyordu – sanırım duyduğum kapı sesi bu-radan gelmişti.

"Kimin arabası o?" diye sordum şaşırmış bir hâlde. Şu anda hiçbir şey anlamlı gelmiyordu. Kafamın için karmakarışıklı. Ka-nımda çok fazla alkol vardı. Üstüne bir de Wright'ın suçlaması beni sarsmış, iliklerime kadar ürpermeme neden olmuştu.

Ben Steve'in piçi değildim.

Değildim.

"Araba Jose'nin," diye patladı yanıma ulaştığında. Beni ko-lumdan yakaladı ve siktir, tutuşu ölümcüldü. "Yürü gidelim."

Ensemi ovuşturarak odaklanmaya çalıştım. "Jose kim?"

"Evsahibim. Şimdi *siktiğimin* kapısından uzaklaş da *yürü gi-delim.*"

Ağzım açık kalmıştı. “*Siktiğimin mi dedin? Sen hiç küfredmezsin. Neden küfrediyorsun?*”

“*Çünkü şu anda siktiğimin sinirinden kuduruyorum!*”

Tepkisinin şiddeti neredeyse beni yere seriyordu. Tam o anda yüzünün pancar gibi kıpkırmızı olduğunu fark ettim. Ellerini küçük yumruklar hâlinde sıkmıştı ve birini omzuma vurmak için kullandı. Hartley öfkeliydi.

“Kızgınsın,” diye mırıldandım.

“Kızgın mıyım? Tabii ki kızgın olacağım! Şu anda seni öldürmek istiyorum! Ne *hakla* ailemin kapısına dayanıyorsun? Ne için geldin ki hem?” Çılgına dönmüş gözleri kapıya kaydı. “Lütfen bana onlarla henüz konuşmadığını söyle!”

Yalan söyleyebilirdim. Kesinlikle söyleyebilirdim. Ona babasını tehdit ettiğimi ve onun da karşılık olarak beni tehdit ettiğini, ona vurmaya çalıştığımı ve bana bir Royal olmadığını söylediğini, sonra da kapının suratıma çarpıldığını söylemek zorunda değildim. Babası beni yalancı çıkarmak için burada değildi sonuçta. Yalan söyleyebilirdim.

Ama söylemedim çünkü ona bir hikâye uyduramayacak kadar kafam karışık ve huzursuzdum.

Ben Steve’in piçi değildim.

Değildim.

“Ona rüşvet vermeye çalıştım.”

Ağzı açıldı. Sonra kapandı. Bir açıldı bir kapandı. Sanki maraton koşmuş gibi güçlükle nefes alıp veriyordu.

“Ona rüşvet vermeye çalıştın.” Duyduklarına inanamayarak durakladı. “Sen. Rüşvet vermeye çalıştın. Hem de bir bölge savcısına.”

“Hadi ama, ikimiz de onun rüşvet yemeyi dert etmediğini biliyoruz,” diye karşı çıktım.

Hartley bana bakakaldı. Uzun, çok çok uzun bir süre boyunca. Ah, kahretsin. Patlayacaktı. Gözlerindeki fırtına bulutlarını görebiliyordum. Kasırganın gelmesi an meselesiydi.

O herhangi bir şey söyleyemeden ön kapı açıldı ve Bay Wright

yanında Dylan'la kapıda belirdi. Kız korkmuş görünüyordu ama ablasını görünce korkusu yerini şaşkınlığa bıraktı.

Gri gözleri büyüdü. "Hartley?"

Joe Wright bir parmağını Hartley'ye doğrultarak, "Kız kardeşine iyi bak," diye kükredi. "Bu aileden ayrılma nedenin o."

Hartley korkuyla kesik bir nefes aldı.

Pisliğin üzerine yürüdüm ama Dylan'ın şaşkın ses tonuyla olduğum yerde kaldım.

"Hartley?" diye tekrardan sordu. "Ne oluyor?"

"Dylan buraya gel." Hartley kardeşine babasının yanından ayrılmasını işaret etti. "Hiçbir yere gönderilmiyorsun. Benimle gel, ben..."

"Buradan ayrılmak dışında başka hiçbir şey yapmayacaksın, Hartley. Sen artık bu ailenin bir ferdi değilsin. Dylan, içeriye gir ve eşyalarını topla." Wright'ın sesi soğuk ve acımasızdı.

"Hayır. Lütfen, baba," diye yalvardı Hartley. "Lütfen bunu yapma. İsteddiğin her şeyi yaparım. Her şeyi." Sendeleyerek ileri doğru atıldı ama babası elini kaldırdınca olduğu yerde durdu.

"İçeriye gir, Dylan," diye emretti.

Dylan'ın çılgına dönmüş bakışları ablasından babasına kaydı.

Bu deliliği durdurmak için son bir çaba verdim. "Hey, sana diyorum, istediğin kadar para verebilirim," diye ısrar ettim Bay Wright'a.

"Kapa çeneni!" diye çılgık attı Hartley. "Lütfen kapa çeneni." Tekrar babasına döndü. "Lütfen."

"Eğer Dylan'a bir şey olursa bunun sorumlusu sensin. O aptal ağzını açmadan önce düşünecektin." Bu son tehdidin ardından Wright kapıyı çarparak kapattı.

Ahşap kapı çerçeveye çarptığında, Hartley'nin göğsüne kurşun girmiş gibi oldu. Çimlere yığılıp ağlamaya başladı.

Koşarak yanına gittim. "Bebğim, özür dilerim." Kafamın içindeki uyuşukluk dinmiş, yerini az önce yaşananların ağırlığı almıştı. Her şeyin ağırlığı. Hartley'nin. Babasının. Kız kardeşinin. Benim.

Steve'in.

"Neden? Neden buraya geldin?" Gözleri yaşlarla doldu ancak akmadı. Hızlı ve sığ nefesler alıyordu.

"Yardım etmeye çalışıyordum." Ona doğru eğildim. "Bana ne yapabileceğimi söyle?"

Derin, titrek bir nefes aldı. "Sarhoşsun," diye suçladı. "Kokusunu alabiliyorum. Buraya sarhoş bir hâlde gelip, sana güvenerek anlattığım her şeyi babama mı söyledin?"

Boğazım suçluluk ve endişeyle tıkanıyordu. "Hayır. Yani demek istediğim birazcık içtim ama sarhoş değildim."

Gözlerime baktı, yalan söylediğimi görebiliyordu ve yavaşça ayağa kalktı. Altdudağı titriyor, sesi çatallı çıkıyordu ama ifade-sindeki ciddiyet sırtımdan aşağıya korkunun kıvrımlarıyla kıvrımlarıyla inmesine neden oldu.

"*Sarhoşsun*. Ve sözünü tutmadın. Zaten kötü olan bir durumu felakete çevirdin. Belki niyetin iyiydi ama kendince daha iyi hissetmek için böyle bir şey yaptın. Sen hep ilk kendini düşünürsün ve olan da bu." Gözyaşları akmaya başladı. Yüzünden aşağıya akın ediyorlardı, tıpkı bir üzüntü tsunamisi gibi.

Utancım pişmanlığımınla savaşıyordu. Söylediklerinden ve bu sözlerin bana hissettirdiklerinden hiç hoşlanmamıştım. Doğru olanı yapmaya çalışmıştım. Babasının birinci sınıf bir şerefsiz olması benim suçum muydu? Parayı almaması benim suçum muydu? Annem ve babam hakkında korkunç yalanlar söylemesi benim suçum muydu? Ve babam *olmayan* bir pislik hakkı-

Tekrar sinirlenmeye başladım. "İşleri senin için yoluna koymaya çalışan kişi benim. Sense sadece kaçarak sorunu gözmezdence gelecektin. Ben en azından onunla yüzleştim. Bana teşekkür etmen gerekirdi."

"Teşekkür mü etmeliydim?" diye çığlık attı tiz bir sesle. "Sana *teşekkür* mü etmeliydim? Benimle dalga mı geçiyorsun? Sen bu hikâyenin beyaz atlı prensi değilsin. Kötü adamsın!"

"Ne? Ben mi?" Şimdi öfkelenmişim işte.

"Evet, sen." Sendeleyerek uzaklaştı, siyah saçları arkasından

dalgalanıyordu. "Benden uzak dur. Seninle bir daha asla ama asla konuşmak istemiyorum."

Sözleri kulağa son noktayı koyuyor gibi geliyordu. Panikle-yip arkasından seslendim. "Bekle. Hartley, hadi ama. Bekle!"

Beni duymazdan geldi.

İleriye doğru bir adım attım, sırtı bana dönük olsa da san-ki hareketimi hissetmiş gibi etrafında döndü ve parmağını bana doğru salladı.

"Sakin," diye emretti. "Peşimden gelme. Bana yaklaşma. Hiç-bir şey yapma."

Tekrar döndü ve kendini çirkin Volvo'nun paslı kapısından içeriye attı. Dikiz aynası ön cama bağlı bile değildi – garip bir açıyla sarktığını penceren görebiliyordum.

Hurda arabanın görüntüsü midemi bulandırdı. Hartley'nin alt komşusunun kapısını çaldığını, hayatının içine daha fazla et-meden beni durdurmak için ondan boktan arabasını yalvararak ödünç istediğini hayal ettim.

Ancak buraya vaktinde gelememişti. Her zamanki gibi Easton Royal her şeyin içinde etmişti.

Çaresizce, araba yolundan geri geri çıkışını izledim. Geri dönmesi için bağırarak istiyordum ama beni duyamayacağını bi-liyordum. Ayrıca Volvo'nun motoru acayip gürültülüydü. Yol-daki diğer arabanın lastiklerinden gelen tiz ciyaklama da öyle – bir dakika, hangi diğer araba?

Birkaç kez gözlerimi kırıştırdım.

Belki de sarhoş olduğum için parçalar yerine geç oturuyordu. Beynim her şeyi ayrı ayrı algılıyordu.

Yanıp sönen araba farları.

Metalin metale çarpma sesi.

Yolun kenarında yatan bir beden.

Bacaklarım harekete geçti. Depar atarak koştum ve bir kızın yanında dizlerimin üzerine düştüm, beynim bu kızın Lauren ol-duğunu idrak etti bulanık bir şekilde. O neden buradaydı? Bura-da oturmuyordu ki.

Hayır, oturuyordu. Sokağın diğer ucunda oturuyordu. Ancak şu anda kaldırımında iki büküm olmuş kardeşimi sarsarak uyandırmaya çalışıyordu. Sanki çok yüksekte yere atlamış gibi bir kısmı karnının üzerinde diğer kısmı yan yatıyordu. Beyaz tişörtü mahvolmuştu ve kan içindeydi. Kaldırımında da kan vardı.

Çok fazla kan.

Midem bulandı ama bir şekilde kusmamaya çalıştım.

Dizime acı veren bir şey batıyordu. Camdı. Ön camın parçası olduğunu fark ettim. Rover'ın ön camı tamamen yok olmuştu.

"Sawyer," diye yalvardı Lauren. "Sawyer."

"O Sebastian," diyebilirdim. Uykumda bile ikizleri birbirinden ayırabilirdim. Hatta sarhoşken bile.

Lauren daha çok ağlamaya başladı.

Nabzım deli gibi atarken diğer kardeşimi kontrol etmek için tekrar Rover'a baktım. Sawyer direksiyonun üzerine yığılmıştı, emniyet kemeri boynunu kesiyor, hava yastığı yüzüne baskı yapıyordu. Sağ şakağından çenesine doğru çizgi hâlinde kan akıyordu.

Volvo'ya döndüm. Arka kapı ve tampon tamamen çökmüş olsa da araba bunlar dışında neredeyse sağlam görünüyordu. Sürücü kapısı açılınca kalbim ağzıma geldi.

Hartley arabadan sendeleyerek çıktı. Yüzü Seb'in tişörtünün önceki hâli gibi bembeyazdı. Gözleri kocaman açılmış, neredeyse bomboş bakıyorlardı. Sanki tamamen uyuşmuş gibiydi.

Bakışları Sebastian'a döndü. Ürkütücü görüntüsüne takılıp kaldı. Kanlı, çarpılmış bedenine. Baktı da baktı, sanki gördüklerini anlayamıyormuş gibi.

Sonunda ağzını açtığında çaresiz, boğuk bir çığlık koptu. Çığlıklarının arasında kanımı donduran, canımın çekilmesine neden olan iki yürek burkan kelime duyuldu.

"Onu öldürdüm."

Royal
Ailesi
seni
mahvedecek

KAĞIT PRENSES

#1 *New York Times* Çoksatan Yazarı

ERIN WATT

YABANCI

Royal
Ailesi
seni
mahvedecek

PARAMPARÇA PRENS

#1 New York Times Çoksatın Yazarı

ERIN WATT

Royal
Ailesi
seni
mahvedecek

ÇARPIK SARAY

#1 New York Times Çoksatın Yazarı

ERIN WATT

YABANCI

Royal
Ailesi
seni
mahvedecek

LEKELİ TAÇ

#1 New York Times Çoksatın Yazarı

ERIN WATT

YABANCI

ELLE KENNEDY

New York Times, *USA Today* ve *Wall Street Journal* çoksatan yazarı Elle Kennedy, Toronto, Ontario'daki banliyöde büyüdü ve York Üniversitesi'nde İngiliz Edebiyatı okudu. Küçük yaşlardan itibaren bir yazar olmak istediğini biliyordu ve gençken hayallerinin peşinden gitmeye başladı. Güçlü kadın karakterleri, seksi, alfa erkek karakterleri ve işleri biraz ilginçleştirecek kadar ateş ve tehlike katmayı seviyor!

JEN FRENCK

USA Today çoksatan yazarı Jen Frederick, o yazarken hayatlarını düzene sokan eşi, annesinin saatlerce çalışma odasına kapanmasına anlayış gösteren kızı ve ikisini de asla yapmayan köpeğiyle beraber yaşamaktadır.